

VÍTÁNÍ MARTINA NA BÍLÉM KOLE

Dreamer – Vítání Martina na destivem kole

Studená fronta se nemilosrdně blíží od Sumavy k Praze, Kapr nespí od pěti hodin, pojede se tradiční sobotní Vítání Martina na bílém kole, nebo nám to počasí nedovolí? Vstávám v 7h, dám si studenou sprchu a po očku sleduju ranní zúřivou týmovou komunikaci na Whatsappu. Nekdo nekompromisně jede, nekdo to vzdává, nekdo navrhuje přesun na neděli. Já do toho glosuji fotkou ze zasnežené Sumavy, čímž navozuji dojem, že jsem právě tam a nikoliv v Praze. Pouze nás letosní povedený týmový přírůstek "Lukas Krpalek" ví, že jsem tady, neboť jsme se včera večer potkali při odchodu z práce, když jsem přijel vyzvednout manželku. Poustím v tv můj oblíbený pořad BBC Click, kde resi jestli jsou 5G site škodlivé na zdraví a jak jejich případné omezení ovlivní přesnost předpovědi počasí. Asi se pujdu proběhnout, možná bych mohl jít kluky pozdravit pod Barrandovskou skalou, pokud tam tedy nakonec nekdo opravdu dorazí? Pak se ale něco ve mě zlomí, asi už se na tu komunikaci na chatu dívat nemuzu, vidím, že zatím neprší a že sice pršet bude a možná hodně, ale cert to vem, copak jsem z cukru? Je 8h a najednou se mi chce jít s kluky. Zčnu se pomalu, nejste oblekat, hledat zimní destivou vybavu na kolo. Můj optimismus dosáhne skoro orgasmu, když objevím zapadlé neoprenové "drťice mrazu" na řídítka, které jsem před rokem objednal z Číny, ale jste nevyzkoušel. Dneska bude jejich premiéra. Sedlovku olepím izolepou, aby mi nezateklo do ramu. Jen ty blatníky nemám, pouze "chráníč zadku". Beru jste radeji igelitku pod bundu a v ni náhradní ponožky, navleky, cepice a dokonce i hřejivka, kdyby bylo nejhůr. Tím padem skoro nestíhám snídani, dva krajíce chleba s maslem a marmeládou, k tomu listy kapusty, snídane šampionu, jen ta škorice mi došla! Tím padem na místo srazu dorazím s mírným zpožděním, ale kluci tady čekají a není jich málo, kolem 8-9 kousku! Drobně začíná pršet, ale zatím to není nejhůrsí. Přesto preventivně nasazují kuklu pod cepici a extra navleky na nohy, za pobavení ostatních se převlekám na zemi sedící na igelitce. Vyrážíme šmer Karlštejnsko, drťice mrazu zatím fungují špolehlivě, jen se neda držet za řídítka dole a zároveň radit. Tempo je plynulé, přesně podle propozic, na špici to táhne Kolíkac s HonzaB. Já jedu ve dvojici převážně s Lukem. Štoupamy od Prahy do prvních kopecku, nálada je výborná, dodáváme si odvahy. Já jen čekám kdy přijde ten hlavní dest, ale nějak se mu nechce. Drobně prší, ale šilnice bez většich louží, takže zatím nad očekávání dobře. Připojuje se Vlčak a Pepa Vejvoda. Šjízíme do Lodenice a tady u kamenolomu nás blaticko pekne ohodí od hlavy k patě, at už máte nebo nemáte blatníky. Písek je i na bidonu, když z něj pijú, ale nevadí, hlavou jsem už v restauraci v Šrbsku. Kopece drtí v peknešm tempu Basko a Pepa, který se ale pak odpojuje. Ale to už přichází první dnešní premie, špurt na ceduli. HonzaB s Vlčakem poodjízdi nenapadne ve šjezdú, jedu za nimi a tuším že je dobře nenechat je moc odjet. To se potvrzuje, protože na rovine pokračuje HonzaB ve vysokem tempu, asi si myšlí že jede švuj závod na Zwiftu, ale tohle je šakra realita. Na konci Karlštejna přichází můj moment, kraticky brdek, zkusím nastup. Je tam díra, ale HonzaB se začne dotahovat, už je skoro za mnou a to by byl konec, pak už bych ho nesetrásl, nemel bych na to moral. Zmacknu se, vidím vsechny švate a já, vrchar, odjízdim na rovine. Jedu srot jste tak dve minuty, než konečně vidím, že se mežera zvětsuje. No moc pekny interval, cedule Šrbsko se ne a ne přiblížit, ale konečně je tady! Záhy dorazí ostatní a jdeme na zasloužené švestkovo-makove knedlíky, cesnečku, kavu, čaj, nebo rum, jak si kdo poručí. Cas je dobrý, před polednem vyrážíme na cestu domu. Opet trochu víc prší, ale pořad nic tak hrozneho jak jsem čekal. Zima v zimní bude a drťicích mrazu taky není, 6-7st je ok na dnešní podmínky. Špis ostatní začínám nahazovat švym "neblatníkem", takže radeji jedu po štrane nebo na konci skupiny. Blíží se druhá vrcharšská premie, do kopece kolem kamenolomu za Lodenici. Kolíkac jede naplnú odšpoda, kontrolují pozici, za mnou Luke. V pulce přidám a vím že nahore budu první, tohle bolelo min než ten sprint. Ale tak není se co dívat, vzdyt před dvěma týdny jsem jste dával dvoukila, do toho behání, to kondice jen tak nezmezí. Nahore se zase šejdeme všichni a nálada je úplne euforická, jsme mokri, špinaví, honíme se po zablacene šilnici vedle kamenolomu do kopece, ale jsme štastní! Navic prestava pršet, mířime přes Trebotov převážně klesavým terem k Praze, pekny šjezd, jen musím opatrně tím že musím mít ruče nahore na řídítkách. Ale to už je tu Zbraslav, loucim se s kluky a mířim po cykloštezce domu. Rychle hodit oblečení do pračky, zbavit kolo plus minus autobus největšich nečistot a nalozit sebe do horké vany. To byl krásny opiovy makovy sen!

Kolíkáč – Tak na všechny Šlapky!

Vítání Martina je u mě jedna z akcí, na které jsem zatím žádný ročník nechyběl a tu šňůru prostě nechci přetrhnout. A letos jsem byl nějak obzvlášť natěšen, jel bych to i na samotku ve váníci, abych ze Šrbska, jak ze severního pólu poslal všem do světa foto od rozpáleného krbu. Páteční sauna do mě naabsorbovala takové teplo, že jsem ráno málem jel krátký krátký. Ale našťestí foto zasněžené Šumavy mě vrátilo do reality a vyladil jsem hadříky ke své špokojenosti. Zimák je jistota a léty ověřená pravda, že je potřeba ho mít připraveného nejméně od září a nejlépe po celý rok. Blatníky a zástěrky jsou vynález, který patří do skupiny a dělá že šilniční cyklistiky příjemnou záležitost i v nevlídném počasí. Zimní oranžové štálice nezchludily a okupují Chodovec, kde si měříme délku zástěrek. Vyhrál asi předpisový Ořas, pak HonzaB se svojí zástěrkou kaprovkou, pak já a za mnou Luke, který to ještě musí trochu doladit. Totálně propadl Basko se švým blatníkem pro švůj zadek, který ale šlabil, že už to v týdnu bude mít také předpisové, hold dnes pojede na konci grupy. Valíme pod Barrandák, cestou pozná Luke tvrdost branického asfaltu, hold ty nafto-olejové škvřny v zatáčce jsou jako led. Dreamer mě hlásil přes WA, že

asi dorazí, tak ještě chvílku počkat, než přijede naše maratonská hvězda. Blatníky nechal doma, za to návléků si vzal až moc, a ještě si je na sebe navěšuje. Před Radotínem nás poctí svojí přítomností excelentní vrchař Pepa Vejvoda, který si také chrochtá v tomto počasí na karbonovém zimáku. Vzpomínám, když ho měl jako jednici a příjížděl na závody v omláceném žigulíkově v hodnotě cca 10 000,- a na střeše si vzal karbonového Looka na Zippech v hodnotě 100 000,- a všechny si pak povodil v kopci. Před stoupáním na Kopaninu se proti nám zjevuje další oranžový zimní nezmar – Vlčák na biku. Počasí je stále v normě, žádný vytrvalý déšť se nekoná, silnice mokrá a z nebe občas pár kapek. Ořech, Kuchař, Vysoký Újezd a padáme okolo lomu dolů, tady je silnice nádherně hnědá a inkasujeme tak krásnou patinu na naše stroje. Kolem letiště v Bubovicích a přes Ameriku, kde to vypadá na další nový lom padáme k Berounce do Hlásné Třebáně. Pepa Vejvoda to již otočil domů a přišel tak o rumy v Srbsku, které jsme do něj chtěli nalít před podpisem orange karty člena . HonzaB, který je v závodním rauši ze Zwiftu nějak zapomněl, že na začátku premií se má počkat a společně odstartovat. Takže když se sesuneme do Hlásné, tak už vidíme v dáli jen mizející blikačky tria HonzaB, Dreamer a Vlčák. Ještě se to snažím vyhecovat ke kolotoči s nadějí, že kluci přes Karlštejn trochu svěsí, ale je to marné, uvidíme je až v Srbsku. Točí se zástěrky, tedy já s Lukem a s Oťasem, Basko bez blatníku si v poklidu jede v háčku. Před cedulí zvednu zadek a vyprovokuji kluky, kteří mě bez problému skočí. Vyzdobená hospoda v Srbsku se na nás jen směje, s radostí usedáme ke společnému stolu s krbem, který příjemně hřeje do zad. Hitem se stávají sladké knedle s mákem, které by měly pomoci na vrchařské premií Tohle jsou parádní chvíle, všichni jsou rozjetí jak buldozer, tohle umí jen listopadová cyklistika do Srbska! Sedělo by se sedělo, ale kamenolom Branžovy nečeká! Ještě před tím roztočit nohy romantickým údolím Sv. Jána, zavzpomínat na běžecký match, který se tady koná a pak již rozepnout bundičku a jde se na to. Chut' je, uvidím, co nohy, nesmím zaváhat hned dole a tak si vlezu na špic a jedu si svoje tempo, neotáčím se. Točím, točím, a až v nejprudší části je tu Dreamer, ještě ho chvíli háknout a nechat se vystřelit výše před ostatní. Konečně se otáčím a zdá se, že bych měl 2. místo uhájit. Po Výrovce, kterou jsme dali před pár týdny, je to sice slabý odvar, ale i tak na zimákově to zabolí. Nahoře se navzájem povzbudit a poplácat se po zádech, že jsme to dali, zapnout se do všech vrstev a netradičně přes Roblín zase zpátky k Berounce. Ten sjezd do Černošic je krásně šlapavý, tudy to možná bude příště i lepší než přes Třebovku, kterou letos opravují. Točnou už na kecačku s Lukem a Oťasem a pomalu se začít těšit na ten pocit, který přijde, když doma sundáte všechny ty hadry, vylezete z horké vany a dáte si dvojku Svatomartinského! Tak na všechny Šlapky!

Luke – Willkommenspolitik aneb Vítání Martina na bílém kole

Ještě v pátek předpověď na sobotu vypadá víc než slibně a tak se těším na pořádné skupinové svezení. Jenže fronta co se měla přehnat v noci to nějak nestihla a zdržuje se kdesi na Šumavě. Navíc to vypadá, že vcelku neomylně míří na Prahu. Na whatsappu se množí jedna omluvenka za druhou. Ne že by se mi v tuhle chvíli chtělo, výmluv proč nejít by se našlo vcelku dost. V březnu by to byl nenahraditelný výpadek km, ale teď není kam se hnát. Dneska rozhodně nebudu ten, který to vyburcuje, že se jede, ale stejně netrpělivě čekám, až někdo potvrdí, že se opravdu jede, abych se mohl jít oblékat. Za chvíli je to tu, tak pěkně navrstvit oblečení, termosku s ionťákem, rezervní gel do kapsy, ale další jídlo neberu, bude se přece stavět na oběd. Na Chodovec v klidu, hlavně se zbytečně nespotit. Neprší, jen mlha - místy trochu hustší - štípe do tváře. Na Chodovci jsem první, tak jdu kroužit ve stylu Dreamera a říkám si, jestli to dnes vzdá, nebo se nakonec ukáže. To už se ale zdravím s Baskem a za chvíli příjíždí i Oťas a Kolíkáč. Za chvíli je tu i HonzaB a můžeme vyrazit. Už tahle banda slibuje nevšední zážitek a já jsem rád, že jsem se rozhodl vyrazit. Hláška střídá hlášku, k čemuž bohužel značnou měrou přispěje moje ukázková skládka na křižovatce v Bráníku. Kluci rozebírají jestli to na silnici je olej nebo nafta, všichni pomalu a opatrně a já nejpomalejší a nejopatrnější rázem ležím v křižovatce. Naštěstí jak mi podjeli obě kola naráz, tak to nebyl žádný krkolomný pád a obešlo se to bez větších škod na zdraví i materiálu. Ani oblečení není moc mokré a tak můžu pokračovat, jen ta přehazovačka bude chtít doma trochu narovnat. Pod Barandákem se k nám připojuje Dreamer, který měl asi rušnější ráno a tak se chce ještě přiobléknout. K našemu překvapení vytahuje kdoví odkud kufr (no dobře, tak tašku) s oblečením, igelitku aby si mohl sednout do sucha a přiobléká ještě jednu vrstvu. Je vidět, že drsná Šumava prostě člověka naučí. Pokračujeme dál na Radotín a Ořech kde se připojuje Vlčák a na kousek i Pepa Vejvoda. Jede se pohodové tempo a diskuse příjemně plyne. Jen já toho moc nenakecám, jak se soustředím abych znovu nelehnul. Ve všech sjezdech ztrácím a nějak nevěřím all season 28mm continentalům. Čekal jsem to lepší, navíc mě to ještě cestou párkrát klouzlo... To už ale najíždíme v Třebáni na hlavní směr Karlštejn a začíná rychlostní premie. První trojka odjela už ve sjezdu, ale Kolíkáč to hecuje, že je sjedeme. Snažím se přispět svým dílem, protože ještě ráno jsem si na spurt docela věřil a body do Šlapky roku se dycky hodí. Brzo je ale vidět, že nemáme šanci, bylo by třeba letět přes 40 a k tomu se ani neblížíme. Basko bez blatníku na chvostu volá nádhra, věřím mu to, ale na špici to zas taková paráda není . Před Srbskem toho už mám docela dost a myslel jsem, že jen tak dojedem. Ale najednou je tu ta skála, co Kolíkáč říkal, že je třeba zvednout zadek a on se opravdu zvedá. Za ním Oťas, já ze třetího místa, protože jsem před chvílí odstřídal. Vlastně líp jsem to mít připravený nemohl, tak se taky zvedám a s pocitem, že mě to tak nějak spadlo do klína vyhrávám aspoň v naší skupince. V Srbsku ještě loktovačka s turistama o nejlepší stůl a za chvíli už česnečka vyhání ty zimní chmury a začíná příprava na vrchařskou premií. Kluci věří opiátům s knedlíkama, Basko si plynou češtinou objednává rumiček a já sázím na osvědčenou vanilkovou zmrzlinu s palačinkou. Sedělo by se, sedělo, za okny zrovna řadí fronta ze Šumavy, ale

kola osudu se musí točit dál. Ze Srbska krásným údolím do Loděnice, kde se silnice opět zvedá a Kolíkáč ve stylu Fabiana Cancelary startuje vrchařskou premií. Od začátku taky náležitě přitápí. Snažím se jet konstantní tempo. S Dreamerem pomalu dojíždíme Kolíkáče, což mě vyneslo na třetí místo. Bohužel už v tempu, které asi nevydržím až nahoru, naopak na Dreamerovi je vidět, že kdykoli bude chtít, tak se zvedne a odjede. Pro mě je to tedy o uhájení malého náskoku na Vlčák a HonzuB. Před koncem už musím trochu zvolnit a Vlčák mě předjede, ale neujíždí mi, a tak se ještě donutím zvednout a před vrcholem mu předjetí vrátit. Zas přestalo pršet, navíc mi přijde nějak tepleji. Klesáme do Černošic. Mokrý dřevěná lávka přes Berounku nás dělí na ty, co byli v Krkonoších a jdou pěšky a zbytek. Jen HonzaB se nenechá zastrašit. Od Černošic jedu přípravu na Točnou = ukecávám Oťase, aby to se mnou dal pomalu na kecačku. Z Točné se totiž stává Baskův kopec, tentokrát za to bere hned od začátku. Za ním se vydává HonzaB. Já už sotva točím nohama, což jsem očekával. Naštěstí příprava zabrala, a tak můžu v klidu vykládat s Oťasem a Kolíkáčem. Tentokrát navíc žádná Písnice, takže ve skupině až do Průhonic. To jen podtrhlo skvělý pocit z dnešního dne. Fyzicky to nějaký síly stálo, ale psychicky tyhle akce neskutečně nabíjejí, takže dalších 116 km do deníčku a v podstatě zadarmo!

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Kolíkáč – Ten pravý Silvestr!

Prosinec bez rýmečky, na zimáka prach nestačil usednout, a tak v hlavě vykvetla touha zkusit to na Cukrák poslat co to půjde. Na Stravě svítí Kaprův orange KOM 11:45 a tak furiantsky hodím na diskuzi čas 11:44, ať nemám kam couvnout. Nabít jednici, nafouknout gumy a vyladit oblečení, ať mě nic v tom plánovaném šrotu nevadí a nemám berličku. Silvestr si užíváme při rodinné hře s cyklistickou tematikou Pélotone aneb Staň se legendou! Lepší příprava nemůže být! Lehnout hned po půlnoci a překvapivě hned usnout v té válečné vřavě venku. Prostě není žádných výmluv Trenéře, že mi nakonec Turista nadělil na kopci minutu a já to zajel za 12:15! Venku ani myš, za to Chodovec žije bouchajícími pěstmi odhodlaných zimních wobjízďečů! Oťase ještě necháme jet na samotku přes jeho domov, kde musí vyzvednout cenný náklad, my tradiční trasou vršovickým údolím. Silnice krásně sjížděné, mrazem pěkně vysušené. A tak pod železničním mostem je narváno, jak ve frontě na vánoční dárky. Dnes se budou rozdávat první kilometry roku 2020! Triumfální jízda snad 200 cyklistických nadšenců, kdy jsme osvobodili silnici od uhlíkových strojů. Pokecat s Líbou a Štěbou a při přejezdu Berounky se nacpat do prvních pozic. Luke týmově jde přede mě a dělá mi závětrí, aby mu pak ještě bouchly saze a vydal se do úniku pro média ukázat náš dres. Pěkná práce Luke! Vyvolalo to pěkné pnutí mezi hlavními favority, jen to zahučelo a začínají se zvedat zadky. Hákuji Kadliniho, co více se mohu přát, než se vézt za tímto borcem, mnohonásobným vítězem novoročního Cukráku. Tak teď jen vydržet, nohy se točí pocitově dobře, ale stejně na takových 20-25 lidí nemám nárok, včetně našeho Turisty ve žlutém! I když? Přejichod přes hlavní Strakonickou a začínám se ještě vracet do hlavní skupiny. Ale když už jsem znovu její součástí, tak vepředu zase někdo přitopí a já odpadám. Mízi to hodně rychle, čekám, kdo mě přejede, nechávám malou rezervu na hození háčku. Ale už toho moc rychlejšího nejede, ale v dále vypadl od čela pěkně sladký bonbónek. Dres Dukly, bez helmy, říkám si, to by mohl být Kadlini. Okolo mě už pár borců, co navyšují tempo a před vrcholem je Milan náš! Pak se ovšem zvedne k závěrečnému spurtu a já zase bez nároku nějak odpovědět. Jedu se vydýchat do lesa, plácnout si s Mirkem, který to zajel famózně. Kouří se z nás jak parních lokomotiv, ale jsou to opojné chvíle, které vygraduje Oťas se svým kouzelným oranžovým baťůžkem, odkud vytahuje bubliny. Tak toto je pro mě ten pravý Silvestr, Šlapky vše nej!

Luke – Šťastný a oranžový nový rok

Teploměr ráno ukazuje dva stupně pod nulou, ale zaostřit na tu stupnici mi chvíli trvá. Nicméně moje největší obava se nepotvrdila, to nejtěžší mám dnes za sebou: vstal jsem. Ze stresu už mám vše připravené od včera, jednice stojí naleštěná hned vedle oblečení. Jen to na sebe nasoukat a vyrazit. Prvních pár metrů do nového roku na rozkoukání a za křižovatkou prvně trochu přišlápnout. Tak tohle člověk na zwiftu nezažije. Letím spícíma Průhonicema, nikde ani živáčka, přeskákat retardéry, na přes kruhák nejkratší cestou protisměrem, teď je to všechno jen moje. Tímhle tempem bych na Chodovci čekal a mrznul, tak zpomaluji a kochám se. Po mostu přes prázdnou D1, dneska jsem mohl klidně do Prahy po dálnici, nic tu nejezdí. Úplně prázdný Opatov, není tu ani jeden autobus, ani nikdo, kdo by na něj čekal. Vidím prázdný Litochlebák (ví někdo, proč se ten kruhový objezd, kde okolo nic není, jmenuje Litochlebské náměstí?) a napadá mě dát si tu pár koleček, nikde nikdo, no kdy se to zas povede. Najednou koukám, že tu nekroužím sám, naproti jak při olympijské stíhačce vidím Turistu. Dáme pár koleček, než je konečně čas vyrazit na Chodovec. Tam už čeká Basko a za chvíli se sjíždí i zbytek. Začíná svítit sluníčko a já rozmrzám. Do Vršovic cestami jindy kolu zapovězenými, teda ono to asi není zakázaný, ale reálně se třeba Spořilovská směrem na Bohdalec prostě projet nedá, teď je tu jen pro nás. Podél tramvajů až k řece a na Smíchov, kde už malý parčík praská ve švech. Pozdravit se se zbytkem týmu a známými tvářemi a celý balík se pomalu dává do pohybu. Na šířku zabíráme dva pruhy na délku není vidět konec, tak tohle jsem ještě nezažil. Slunce už pěkně svítí a v balíku je pěkně teplíčko. Jede se velmi volně, kolem se to přelévá jak lidi střídají konverzační partnery, já z toho moc dobrý pocit nemám a radši si kontroluju, co kdo předvádí přede mnou. Jak se dostaneme na výpadovku, tak se to trochu srovná, jedeme tak na šířku jízdního pruhu. Přesouvám se na levou

stranu balíku, kde se cítím trochu bezpečněji a bude tu volno pro cestu v před... Za chvíli se tempo trochu zvedá a vidím Kolíkáce jak se cpe dopředu. Až teď mi docvakne, že jsme nedomluvili žádnou taktiku a on to chce dneska pojmout prestižně. Založil třetí řadu, kde je první, tak ho jedu trochu schovat, protože já to dnes na nějaký výkon nevidím. Za chvíli vidím dodávku čt s kamerou u pravého kraje, sakra tady v levo nebudeme vidět. Trochu přišlápnu, úplná špic je jen pár metrů, jenže najednou jsem před balíkem a brzdit se mi teda nechce. Lehkost s jakou se Bory rozletěli vpřed je po měsících zimáku a zwiftu neuvěřitelná. Za mnou díra, nezbyvá než jet, někdo ještě stojí u silnice a fotí, tak aspoň tam chci před balíkem. Silnice už se zvedla a rychlost padá, ale k fotopointu to udržím za sebou a pak se uklízím zpět do balíku. Ten už je ale roztrhaný a tak hledám vhodnou skupinu. Nakonec skončím u Vlčáka, kterej to na biku rozhodně nefláká. Prohodit pár slov a trochu se vzpamatovat. Koukám jak kousek před námi Profesor jede pěkný tempo a začíná nabalovat další lidi, to by mohlo být rozumný svezení. Trošku přišlápnu a jsem tam, pak pokecat s Prófou, chvíli po boku Michala Starka a my jen nevěřičně koukáme na naše wattý a kolík by to asi bylo krát dva... Pak kolem projíždí větší borec, ideální závětrí a tak se nechávám vytáhnout až k ceduli P-300m, kde se prý má zvednout zadek. Chci si jen najet na lepší pozici, ale nikdo se nezvedá a tak jen odjíždím z téhle nezávodní grupy. Nahoře formujeme grupu na přípitek, Očas vytahuje Bohemku. To jsou chvíle, tak šťastný a oranžový! Je krásně, domů se nechce, ale daleko by se stejně nedojelo, tak to jen točíme na Zbraslav. Točnou v kecacím tempu, Basko chce závodit už od spoda, ale nikdo nereaguje. Podruhé za to bere před vrcholem, to už se aspoň zvednu, ale dělám mu jen stín. Ještě jedna zastávka na foto, Prófa nám ukazuje jak nenandavat spadlý řetěz a my mu za odměnu dáme tisíc rad k ničemu. Nakonec se zdaří a jedeme dál. Z Průhonic si to protáhnou ještě na Kateřinky a zpět, abych ještě trochu pokecal a užil si slunného dne. Dnes to teda vliilo spoustu nové krve do žil, tak ať nám to všem vydrží celý rok!

ŠTĚTÍ

Kolíkáč – Blatníček, který nedostal rumíček!

Wobjížděcí období nastalo, sledovat celý týden větry a pak si v partičce vyfoukat o víkendu hlavu od blbostí. Dnes to padlo na Štětí, zavzpomínat na památný švih v roce 2017 s Camrdou a Mlhošem, kdy jsme se probíjeli přes sněhovou pokrývku k pumpě. Ještě zbývá vyřešit most ve Štětí, který zmizel z map z důvodu rekonstrukce-stržení, ale dobře informované zdroje hlásí, že je již málem hotový, jen překonat pár překážek na začátku a na konci mostu. Letošní počasí se zdá lepší, ráno suché chodníky, ale silnice už nahazuje jemnou solankou. Na kruháku překvapivě vrchní silničář Tomáš B. a pak již slibované legendy Iceman a Mhoš a jejich ikonické šlapkovské bundy z roku 2007. Taky mám jednu z té várky, ale dnes zůstala doma, jedu jen v jednom funkčním tričku a letošní zimní bundě. Očas, Basko a Profesor zaplňují kupé dnešního vláčku, stejně tak Camrda s Lukem na T. Cyklostezky z důvodu náledí vynecháváme a valíme to po hlavních silnicích, které jsou při nedělním ránu bez provozu. Do Mírovic nám to zpestří zatažená zadní brzda Profesora a pak setkání s Karlem a Bobkem přesně podle plánu. Ke komfortnímu wobjíždění to ale má daleko, jelikož tady silničáři neúřadovali a silnice je místy jako kluziště. Jedu s odlepem, jen sleduji, jak reaguje skupina přede mnou na nebezpečí na silnici. Ale musím před všemi smeknout, jelikož nenastal žádný problém, skvěle jsme to zvládli a za Kostelcem už zase valíme na Mělník ve vyrovnaných dvojičkách. Koukám, že máme na Vlčáka trochu náskok, ale ten maže Mlhošův defekt, takže pumpa v Mělníce je podle plánu v čase 10:02h. Ale Vlčák nikde ... Odbočku na most pod zámek jsme zahlásili trochu pozdě, omluva klukům na špici. Pak znovu bruslení a moje bolavá špic s Camrdou ke komínům elektrárny. Vítr je tady znát, jet tady sám, tak zdechnu. Ale v grupě je to opojné, poslat tam pár desítek metrů na větru pro kamarády, kteří vám to za chvíli vrátí. Most přes řeku již opravdu stojí, jen přeskočit plůtky a můžeme se oddávat pumpě. Nálada rozkvetla do jarní krásy, navíc když pohled na vlajky dává tušit, že to bude omamný let do van a divanů. Před Štětím jsem koukal na hodinky, a předpokládal příjezd domů až kolem 15 hodiny, ale ty cesty nazpět jsou nějak vždy kratší, takže to vypadá dokonce i kolem 13 h. Jen kdyby nás nezdržoval Profesorův blatníček, který nedostal rumíček! Jo povedlo se to, poklona navrátilcům Icemanovi a Mlhošovi, kteří to zvládli levou zadní, poděkování ostatním za špice a bravurní ohleduplnou jízdu na náledí... první díl wobjížděcího seriálu 2020 jsme napsali a už se moc těším na další!

Luke – Luxus počasí a společnost!

Budík na půl sedmou je pro mě rasovina, ale dnes se stejně probouzím dřív. Z baráku před východem slunce, na teploměru dva stupně mínus a za tu čtvrt hodinku na Těčko jsem pěkně promrzlej. Už se těším až se schovám do balíku. Dnes krásná účast, sluníčko začíná svítit, ale silnice jsou ještě mokré od soli. Tak nějak se vkrádá myšlenka, jak krásně sucho mohlo být, kdyby nesolili. Míříme přes Černák a Satalice ven z Prahy, kde zjišťujeme, jak to vypadá, když se nesolí. Zamrzlé kaluže, občas ledová plotna přes půl pruhu. Jímá mě hrůza, kdy to složím a vypadá to, že nejsem sám. Naštěstí tempo není tak zběsilé jako obvykle, a tak se dá jet vcelku bezpečně. Míříme na Kostelec nad Labem, stav silnice se lepší, takže se konečně daří zformovat krásný vláček o 11 vagoncích. Teplota i nálada stoupá. Trochu nás přibrzdí Mlhošův defekt, ale ani nestačím moc vychladnout a jede se dál. A vůbec Mlhoš, pro mě dnes seznámení a vlastně mě to v téhle bandě ani nepřekvapuje: Po dvou letech bez kola prostě

přijel, objel, odjel ... jak jednoduché! Za chvíli projíždíme Mělníkem, úplně rovinu tu nemají, a tak v delším klesání míjím na špici odbočku a musíme se s Icemanem vracet. Poučení pro příště: když se otáčím ve sjezdu, tak je dobrý si tam na ten kopec dát něco lepšího než 52x11! No nějak jsem vyhopkal k odbočce a dojel si do balíku před nejdřívějším dnešním úsekem, mostem přes Labe obaleným ledem. Svírám pevně řídítka i půlky a snažím se nedýchat, křižovatka po čistém ledu, všichni projeli, já tradičně největší poseroutka, ale kdo by se chtěl válet, že. Nezatačím, dokud nejsem na suchém, takže zas musím trochu přišlápnout a vrátit se na chvost skupiny. To byl naštěstí konec útrap, teď už se jede pěkně, navíc sluníčko se do nás pěkně opírá. Stejně tak vítr, ten o něco míň pěkně, ale pořád je to v rozumných mezích. Za chvíli na mě zas vychází špic, tentokrát s Bobkem a docela bolavá. Naštěstí tohle osvěžení jarních intenzit netrvá moc dlouho a je tu překážková dráha přes Labe do Štětí. Překonáme zavřený most a odměnou nám je pumpa, kde doplňujeme energii a tekutiny. Nemají ale rumíček, což trochu rozladí Profesora. Basko vypadá, že když tu nemá Míru do dvojičky, tak to dá i bez rumíčku. Po krátké pauze míříme zpět po hlavní na Mělník a známou trasou dál na Prahu. Cestu nám zpřijemňuje konstantní přísun watiků navíc od větru do zad. Není problém držet rychlost přes 35 km/h, občas se letí i 40... ale bez škod na integritě spřežení, takže se nedá nic namítat. Svezli jsme se pěkně. Jak nás je licho, tak člověk i spravedlivě prostřídá dvojičky a špic pokaždě s někým jiným, jiná, jinak bolavá, ale dnes si to i užívám. Za Kostelcem se to začíná pomalu zvedat ku Praze, ale i tenhle úsek mi docela ubíhá. Zdá se, že jsem relativně fresh a tak si to užívám. V Praze ožívá Iceman a přijde mi, že ho vidím pořád na špici. Na Čerňáku se odpojuje Ořas. V Dubči zjišťujeme, že chybí Profesor s Kolíkáčem a to se přitom přes žádný kruháč nejelo... Já a Mlhoš se loučíme se zbytkem skupiny a ještě jedeme kousek zpět, ale kluci nikde. Doma se dozvídám, že chybějící rumíček a drhnucci blatníček si vybrali svou daň. S Mlhošem do Uhřetěvsi a odtud už sám směr vana. 150 km nakonec padlo i když těsně a jen to korunovalo dnešní krásný den s luxus počasím a luxus společností!

ŠLAP OKOLO PRAH(Y)

Luke – Orange klasika aneb může to někoho ještě bavit?

Budík na půl sedmou je pro mě rasovina, ale dnes se stejně probouzím dřív. Z baráku před východem slunce, na teploměru dva stupně mínus a za tu čtvrt hodinku na Těčko jsem pěkně promrzlejší. Už se těším, až se schovám do balíku. Dnes krásná účast, sluníčko začíná svítit ... počkat, tohle tu bylo přesně před týdnem. Může to někoho ještě bavit? ... Strašně! Na téčku Camrda, Karl a Turista, řešíme jak dnes asi bude a s otevřenou pusou čučíme na balík co se přihnul z Hájů. Lidí pomalu jak na Cukrák a tomu odpovídá tempo, takže vzadu trochu kafráme, že je nám zima. Kopec do Xaverova je první ohřátí, hromadné močení tradičně rozproudiv náladu. Zbývá vyzvednout Kapra s Alfem v Brandýse a můžeme vyrazit. To už se ale na špic cpou jiní koně a topení v kočáře začíná fungovat. Je vlastně stejně jak před týdnem, obléct se bylo snadné. Jen mě minule ráno mrzli ruce, tak jsem si vzal pletený rukavice do těch, co nosím běžně. A výsledek? Žádný rozdíl. Ty rukavice už jsou ale dávno v zadní kapse a já zas v módu očekávání, co se mnou bude. Volně se určitě nejede, navíc jsem po sobotním tréninku ještě trochu zatuhlý, fouká z boku a občas to zabolí. Zatím to je ale pro mě takové to otrepané "Jak se máš? Blbě, ale dobře to snáším." Kopec do Klíčan a první dělení balíku, pro mě dvě pozitivní zprávy: bez velké snahy nevylaju na chvostu a je tu dost lidí, kteří přeci jen chtějí jet dnes normálně. V Kralupech to vypadá jak na silničním kritériu, ale aspoň zas člověk ví, kdo je na špici a nemusí se moc vyklánět z okýnka. V jednom místě nezafunguje navigace a splašené spřežení uhání jinam než kočár, ale prý to nevádí, všechny cesty dnes vedou ... asi na Točnou, že? Ujímáme se s Icemanem špice, on jako ten nejrozumnější, já jako ten s nejméně respektem (strachem?) a ukazujeme zbytek, jak jezdí normální lidi. Podaří se nám pochytyt splašené koně a na chvíli je zavřít do stáje. Vyvádíme balík z Kralup a pomalu (jako fakt pomalu, no) stoupáme z Polabí. Když střídáme, podle narážek na nefunkční topení v kočáře chápeme, že to některým nevyhovovalo, což chápeme, ale docela se bavíme představou, že některým zas nebude vyhovovat to, co přijde. Nebylo to tak těžké, ale ten příběh jsme si už za Kralupy popsali fakt přesně. Začalo to vcelku nevinně trochou té cukatury a na pumpě na to hned všichni zapomněli. Mě tak z téhle části v hlavě utkvělo jen to, jak najednou nikdo nechtěl jet, když HonzaB zahlásil, že tady se může závodit, čehož využili Basko s Rybou a vyrazili se srazit před balík. Oba naštěstí bez polibku asfaltu. Pumpa proběhla klasicky, to se nedá zachytit a musí se to zažít. O něčem ale svědčí fakt, že si tam naše dresy pamatovali z loňska... Hned za pumpou se navázalo na přetrženou nit a po chvíli se to prvně trhlo, Kapr křičí moc, HonzaB křičí klid, Kapr řve moc, HonzaB řve moc, já řvu za každou zatáčkou nástup v naději, že čelo teda dělá přesně opak toho co slyší zezadu ... nic není platné. Tady se musím pochválit, že jsem všechny brdky a nástupy opakovaně zvládl, navíc s pocitem, že se to na mě extra nepodepsalo. Docela mi to jede na splašeném koni, jenže NEJSME! Otáčím se a v dálce utržený oranžový kočár, tak to teda ne! Nechávám splašenou společnost ujet a čekám na ten oranž povoz. Tady je mi stejně vždycky nejlíp, tady nohy nebolí a špice nepálí! Stejně uvažuje i zbytek squadra arancione: HonzaB, Iceman i Ryba se stahují zpět pomoci táhnout tu káru dál, tohle se vryje hodně hluboko. Když se konečně spřežení spojí, Kapr jede vyčinit Turistovi a já schválně brzdím, tohle slyšet nechci. Nějak to uteklo a padáme zas k Vltavě, na mokřím sjezdu zas poslední... ne naštěstí je tu ještě Prófa, tak pěkně spolu na jistotu a pak trochu roztočit nohy před Točnou při návratu do skupiny. Krásně mě to rozjelo, emoce na max a tak Točnou nešetřím. S HonzouB to hecujeme, ať

už to někdo rozstřelí, jenže nikdo zas moc jet nechce, takže i já dávám překvapivě Točnou s čelem a nepřekvapivě je z toho moje PR. Navíc vědět, že se na konci zvedne jen Basko s Rybou, tak se snad i zvednu pro bronz. Překvapivě pořád nejsem mrtvej, navíc plán byl dnes aspoň 150 km jako před týdnem, a tak sonduju kdo pojedou doprovodit Kapra do Sojovic... Chybí mi tak dvacka, tak bych dal Klánovice a zpět, ale nikdo se k tomu moc nemá, jen Turista, který má už prej dost, a tak by to v Mstěticích otočil... Z Průhonic teda za plnokrevníkem z Petrovic, vítr v zádech a 40 km/h se stává běžnou cestovní rychlostí. V Kolodějích mám dost, v Klánovicích přemýšlím, jak moc trapný bude odpadnout z kopce nebo po rovině a před Zelenčí přemýšlím, jak moc trapný bude zavolat ženě, aby si pro mě dojela. V tom absolutním tichu, kdy mluvit je jen zbytečný výdej energie, zkouším telepatii. S Mírou to drhne, ale Kapr je na stejné vlně a velí pauzu na nádraží v Zelenči. Sežeru rezervní tyčku, rezervní bonbóny s kofejnem, dopiju jonťák, prostě v kapsách už není ani Joule energie ... v Mstěticích se loučíme a já se snažím nemyslet na to, co mě čeká. Snaha o kalibraci tempa se daří, nirvána přichází, nemyslím absolutně na nic. Míra jede nejpomalejc, co kdy jel a já to uvisím až do Uhříněvsi, kde se odpojuji. Nádhera! Doma zasvítí 180 km, shodit hadry, odmrazit se ve vaně a jen tupě zírat ze záznamu na toho 42-letýho blázna s křečí v kšichtě, co si bude za chvíli říkat mistr republiky (gratulace Emile!). Vypadá, že mu tvář možná jen trochu víc v křeči zacuká a bude po něm, děsný utrpení, no může to někoho ještě bavit? Dnes jsem si to užil maximálně, až do dna, do posledního km, na víc nebylo! Díky všem, týmu s velkým T zvlášť a Turistovi s velkým T speciálně za odtah domů!

PERUC

Bobek – Divadelní představení

Kdo někdy jel v zimním balíku asi bude souhlasit, když se řekne divadelní představení. Stačí na jednom konci zahulákat „odjezd“ a na druhém to cukne. A mnohdy nepomůže ani semafor s červenou natož proškolený turista. Počasí přeje (více než paměť), z poslední vyhledané fotografie je patrný datum 2016, z posledního termínu Peruce zase 2013; ani na jedné fotce není patrná účast v jarním oblečení o kterém jsem cestou do Peruce mluvil. Tedy, počasí přálo více než kdy jindy a přes ranní mrazík, se dalo mluvit o takřka březnovém počasí. Teď když zpětně počítám, vychází 26lidí... Díky východnímu větru dochází k turbulencím čímž se vzadu jede rychleji (40km/h) než v předu (28km/h). Párkrát se to protočí i ústně a všichni jsou v Kostelci se strachem co se bude dít, coby dup. I zbytek dne se nese v historickém duchu (vzpomínkově). Průjezd bránou, foto pod památníkem, „potlach“ pod starým dubem, i přes malé vstřícné kroky je melancholický kruh uzavřen až k místu tučné delikatesy o dvou koncích; a více koncích opodál. Díky, Tomas Vitas tuto krajinu uměl. Ať to jezdí všem!

Dreamer – Premierova Peruc

Peruc je první jarní Polabska klasika a je to jediná akce, které jsem se ještě nezúčastnil. Až letos konečně doslo i na tento monument. Zima letos prostě skoro není, takže hlavní starost byla jak moc ráno bude velký mraz. Večer bylo teplo, ale v noci se vyjasnilo, nicméně ráno bylo jen lehce pod nulou. V pátek večer jsem ocistil, nafoukl a naolejoval zimaka, inu na silnici jsem neseděl možná dva měsíce, už na ni sedal prach. Zato 400 nabeňaných km v lednu hrálo moje lytka a tak jsem neměl obavy, že bych to snad dnes neujel. Ráno lehká snídaně a už mířím na tradiční kruhak na Jizu. Tady pozor na namrzlou vozovku a už společně míříme směrem Brandys, postupně se připojují další a další koralky, až je nás oficiálně 22. Po ráno není žádné teplo, ale slunce svítí a nálada pomalu stoupá. Poučen z minulých let jsem se raději oblekl více, sundat to jde vždy. Na řidítkách mám i čínské neoprenové navleky a docela se hodí takhle po ráno. Povídám si s ostatními, hlavně s Cespou, Milhošem, Camrdou, prostě jak se sejdou dvojicky. Trasu neznám, ale těším se na cíl dnešní cesty u obce Peruc, kterým je Orli pomník, místo setkání vojevůdce v roce 1913. Konečně jsme tam, což znamená že jsme v půli cesty. Focení, doplnit tekutiny a nachytat hlinu do kufru treter, kterou budu sypat ven ještě po návratu domů. Zároveň se trochu trochu zatahlo, takže sundávám jen ty neoprenové navleky z řidítek, protože ovladatelnost kola není úplně sto procentní. Dáme ještě jednu vsuvku, kterou je návštěva tisíciletého dubu, no pekny kousek je to, budiž respekt a uctívání. Pak už zamíříme k tradiční pumpe, kafe je povinnost, stejně tak tyčinky ze zadní kapsy. Míříme zpět k Melniku, postupně se par koralkou odpojuje. Opět vychází slunce zpoza mraku a jelikož už je tak 5t odhadem, nálada je výborná, přesně taková, kvůli které se tento výlet tak rád účastním. Turista a spol. začínají poodjíždět, z Kolikace a HonzyB padají vtipné hlasy, to jsou prostě jistoty, které budou platit i v tomto roce. Pekná spíse s Lukem před Melnikem za dohledu kourících kominu nalevo v dalce. Pumpa v Melniku a poprvé zde dávám parek v rohlíku, který je pry proslulý. Což se potvrzuje a jak ukazují další kilometry, byla by chyba nedat si ho. Do Prahy je to totiž ještě kolem 50 km a protože je protivítr, síly postupně ubývají a tak se každý kilojoul hodí. I tak nálada zůstává výborná, nikdo ani moc neodpadá, případně se čeka. U Zelence to místo po hlavní vezmeme po rozbité cyklostezce, asi bych se bez toho obesel, ale co, i takové momenty k tomu patří, schopnost přizpůsobit se ostatním. Blíží se 16h, což znamená kolem 8h venku, skoro 7,5h jízdy a na tachometru jistě padne první letosní dvoustovka. V cíli je to přesně tak jak jsem říkal. Peruc byla dobytá, jak pomník tak prastarý dub, tak především zase ta velká parta známých tváří na kole za to stála. Vezme si toho, že to dneska slo objet v na tuhle roční dobu krásném počasí. Jasně před týdnem

bylo +15, ale taky mohl dnes lezet vsude snih, vzdyt je zacatek unora. Dalsi klasiky jsou pred nami, tak uz se tesim na dalsi z nich!

Kolíkáč – Nepřehlédnutelná překážka

Tahám woježděný hadry z pračky a jdu je pověsit. Rituál, který nesmí dělat nikdo jiný. Mám ho rád. Zase vytekla do odpadu další Peruc. První letos skoro dvoukilo sezóny. Někdo si ho splnil. Já dnes už neměl morál dojíždět těch pár kilometrů. Peruc ve stehnech. Tak jsem se těšil. Jak říká klasik, na tyhle výlety musíte trénovat už od října, aby jste si je užili. Letos luxus počasí a luxus skupina. Co skupina, to byl pořádný balík, v Peruci možná i 25 hlav. Ukočirovat ho, už nebyla sranda. Ale zvládlo se to. I díky legendárním obětvům. Letos jsme viděli i 1000 let starý dub. To bylo něco, někdy si tak připadám, vždyť do Peruce už jezdíme hezkou řádku let. Ale stále to naplňuje, ta jízda ve skupině má svoje kouzlo. Vidět "mladé-staré" kamarády, to se nikdy nemůže omrzet. Ta břečka z automatu furt chutná, i ten olezlý párek z Mělníka. Užil jsem si to hlavně díky vám, co jste tvořili tu nepřehlédnutelnou překážku silničního provozu. Děkuji všem!

Luke – Trasa se má dodržovat

Peruc mám v hlavě od podzimu a jak se objevil termín, tak je i v kalendáři. Přes zimu se člověk k něčemu upínat musí, a tak to mám v hlavě celkem jasně daný: přežít prosinec, užít si Cukrák a pak už nebude kam uhnout, protože první dvoukilo se blíží. A pak už to půjde ráz na ráz a vlastně jaro je za dveřmi. O motivaci k tréninku tedy naštěstí není nouze. V lednu 1700 km a v hlavě pocit, že to sakra musí být někde vidět. Letos se nechci plácát na chvostu a viset za oči, když si zbytek skupiny povídá. A Peruc to má všechno potvrdit, nebo mě hodit zpět, kde jsem byl loni, a to si nechci připustit. Buď a nebo. Že to vypadá jako jasná věc, když jsem se přes zimu nevlákal je jedna věc, ale nervozita pracuje, věci si připravuju den předem, důkladněji než před závodem. Vyrážím dřív, slunce vychází a já pomalu mířím na Těčko. Je docela zima, ale s tím jsem počítal a že bude odpoledne extra teplo nevěřím. I tak mi ale z počátku mrznou ruce a ohřejí se až před Brandýsem. Na Těčku jsem předpisově včas. Přijíždí Turista a Camrda a společně čekáme na balík z Hájů. Míříme tradiční cestou přes Běchovice, do Radonic a dál na Brandýs. Konečně pohled do Polabí a uklidnění: mlha nikde, loňské počasí se opakovat nebude. Před záložnou je nával, že se nedá projít. Takže rychlé foto a uvolnit cestu babičce s chodítkem. Kolíkáč jí ještě varuje, aby nás nehákovala, že jedeme daleko, tak aby náhodou neodjela s námi. A už se odjíždí. Asi zmatky na semaforu, nebo na křižovatce a najednou jsem v zemi nikoho. Předem mnou jen Bobek s Turistou, se mnou Alf a za námi nikde nikdo. Pořád čuším dozadu, jedeme špatně my nebo oni, trochu stres, že pojedou sám až na Peruc. Snažím se aspoň sjet Turistu s Bobkem. Ti můj stres evidentně nesdílí, to mě neuklidňuje, ale aspoň nejedu sám. I když na Peruc jet v úniku jsem teda neplánoval. Nakonec se přeci jen za námi objevuje balík, tak hurá, žádám si zpomalení, ale stejně nás dojedou až za Kostelcem. Vojkovice, Veltrusy, Velvary... nabíráme další cestující až je nás balík, že není vidět konec ani začátek. Míjíme jednu odbočku, což na čele zjistíme až po nějaké době, ale tudy se prý dá jet taky. Jenže po ještě větší době zjistíme, že půlka balíku odbočila správně. Je neuvěřitelný, že snad půlka chybí, když je nás pořád tolik, že nás auta nemůžou předjet. No poučení pro příště je, že trasu se hodí mít nahranou i když nás je dost, protože nás taky může být tolik, že prostě na čele je zrovna 10 lidí, co neví kudy kam... Trasu je nutno dodržovat! Za Velvary se sjíždíme a pokračujeme spořádaně po trase Černuc - Peruc. Teda spořádaně, za chvíli se prý pohřešuje Pantáta, no to je den. Později se dozvíme, že se stal obětí toho nešťastného neodbočení, ale s Kaprem nám je jasný, že nás nemůže dojet :(. Pak slavně dobýváme orlí pomník a fotíme se. Ještě odbočka k tisíciletému dubu, kde Oldřich potkal Boženu perouce prádlo. Od toho jméno Peruc a legenda navíc praví, že Božena snad za Oldřichem utekla od svého milého a ten se pak na dubu oběsil. Poučení číslo dvě, prádlo si po švih raději pereme sami! Zasloužená pumpa, kde se zjevuje Pantáta. Pro mě teda neuvěřitelný, největší návrat od památné 17. etapy TdF 2006! Já bych to zabalil, nikdy bych sám dál nejel a pakoval se domů. Obrovská poklona! Vykoupíme pumpu a zbývá otočit to směr domů, teda na párek do Mělníka a pak domů. Cestou zase ztrácíme část posádky v Račiněvsi, než se dobereme, kdo chybí a proč, rozpadne se i naše část sprežení a nejlepší tažní psi mizí v dálce. Až sem jsem v podstatě nešlápl a teď je konečně možnost trochu se ukázat na špici. S Dreamerem vzpomínáme na Znojmo a malujeme si, jak to letos potáhneme po zmrzlině z Vídně. Za chvíli je tu Mělník, kde se opět všichni shledáváme. Prý nás velkou část cesty z Krabčic dojížděli, ale nedojeli... Trasa se má dodržovat! :) Z Mělníka po tradičním páрку pak tradičně až na křižovatku před Kostelcem a netradičně rovně doprovodit Kapra do Brandýsa. Tady se mi nedaří dobře schovat na bočáku a docela se větrám, ale pořád jsem tak nějak v pohodě. Naštěstí to je nejhorší vítr z celé cesty a do Prahy už to je v pohodě. Za Zápy ještě cx vložka, aby to nebylo moc fádni. A ztrácíme Icemana, který si chtěl udělat bezpečák, ale už jsme ho nesjeli! Trasa se má dodržovat, no :). To už ale u mě nastává totální euforie, všechny předpoklady se potvrdili a já to v pohodě objel. Ale dokud to člověk nedá, jistý si být nemůže. Teď je to tam, sbohem marnej Luku, aspoň výletovat už snad v pohodě můžu! Blázen Ořas jede ještě na chatu, a tak mám doprovod do Průhonic, kde bez nějakého dotáčení padá 200 km. Přesně tak jsem si to přál. Díky všem za další krásný den a další splněný sen.

Pantáta – Balík, balík!!

Moc jsem se těšil, že se svezu kousek v balíku. Po 2km v balíku špatně odbočení, vracím se, jedu v klidu. Čekám až mě sjede čelo balíku, ale ty jeli jinudy. Ještě jsem zakufroval, tak do Peruce na samotku. V Peruci chci jet domu, ale na pumpě vidím balík. Touha se svézt je velká, změna plánu a jedu s nimi do Mělníka. Jsem už pěkně prošítej, od rána už 70km samotka. V Mělníku loučení, Pistachio i Vlčák na mně čekají. Jedu s nimi asi 1km a vystupuji si, abych jich nebrzdil. Při rychlosti 30km/h. mám maximální tepy, takhle bych daleko nedorazil. Srazím tepy na 135 a už mi to odsejpa. Ve Velvarech pumpa na posílení jede se mi dobře a najednou konec. Ve Smečně 10km od domova křeče. Magnezium nemam, tak pro mě jede souseď. Ujel jsem 148km, z toho 100km na samotku. Jsem rád za tych pár kilometru v balíku. Turista psal o spalování tuku, bohužel jsem zkazil průměr, u mne 5055cal.

Turista – Kostička čokolády

Bylo to fajn. Skvělá parta různých lidí, co se vydá přes půl kraje do zapadlého městečka. Na některé Peruce nemam dobré vzpomínky, ale i tak jsem se na dnešek hodně těšil. Krásná předpověď nadšení ještě podpořila a vidět tu spoustu rozesmátých tváří byla nádhera. Forma zůstala na podzim někde na Kolodějských švících, takže pěkně s Námořnickou rozvahou číst i ty nejmenší signály těla s přáním objet to ve stavu kdy si to člověk užívá, a ne přežívá. Naštěstí nás bylo hodně a jelo se rozumně, takže jsem si to fakt užil. Udělalo mi velkou radost, že jsem vás přesvědčil podívat se taky k památnému dubu. Mám k takovým kmetům úctu. Je to jenom strom, ale je to taky živý organismus, který den, co den, po staletí, bojuje v mrazu, horku, o místo na slunci, aby předal ve žaludech své geny dalším generacím, na své cestě k té naší jediné jistotě. Tak jako každý z nás. Měl asi trochu štěstí, ale hlavně to nevzdal a nejspíš bude bojovat i když my už tu dávno nebudeme. Strom hrdina. Kdybych mohl tak bych jel hned s váma zejtra zase někam, a to je moc hezký pocit. Jako když si člověk dá kostičku čokolády a najednou dostane chuť na víc a víc. Když se jezdí hodně a je forma, tak je těžké upéct ještě něco lepšího, ale teď stačí jenom přivonět, aby se dostavila blaženost. Určitě taky proto že jste tu kostičku dneska moc dobře připravili, z tech nejlepších surovin.

NOVÝ BYDŽOV

Barbánek – Sen každého dítěte!

Mít dva hodné táty v jeden den, je sen každého dítěte! V prosinci ani v lednu jsem nezasel a v půlce února jel sklízet úrodu. Sobotní ráno vypadá krásně, sluníčko se dere ven. Nejdříve ale připravit nějaký proviant a nakrmit sebe. Jindy už by byl starták jako howado, dnes to jsou obavy! Před osmou už sedím na kole a hned musím zdolat serpentinu ke hřbitovu, kde tepy letí rychle nahoru, ale dýchat ten čerstvý vzduch je paráda. Do Polabí pak už pěkně z kopce. Ve Mstěticích jsem první, nikde nikdo, říkám si, že bych si spleť čas odjezdu o hodinu?! Klidně se to mohlo stát, přeci jenom jsem už skoro 45 letý vypelichaný bodlák, co má chmíří na palici stejně dlouhé jako na držce, které začíná rychle bělat a nejkratší představec Kroužím v okolí pumpy a za chvíli vidím Kárla, Kapra a za nedlouho přijíždí letka z Prahy s malým zásekem Ořasova defektu! Mačkání pravice jsem dlouho nezažil, poznávám dvě nové tváře Igora a Trungyho. Sedáme na kolo, tretry zaklapávají do kufrů a vyrazíme vstříc Nový Bydžov. Právě na tomto výletě, o nějaký rok zpět, jsem natočil první dvoukilo a byl šťastný. Být to v listopadu, byl bych nesmrtelný, ale tím nikoho nedorazím, nikdo se tě tu nebude ptát, jak se ti jezdilo v listopadu, jsi tu teď a tady a tak se ukaž! Já se neukazuji a jen koukám, jak každý ladně točí sobě vyhovující kadenci. Milhošův nový skvost BMC je fakt nádherný i jeho ladný pohyb. Camrda zřejmě dostal k vánocům poukaz na plastiku a hned ho využil a nechal si vymodelovat ženskou prdelku. Jak jsme se později dozvěděli, byl ve Struhařově od Milhoše pěkně rozm...nej. Mně ale do smíchu moc není, obavy, strach, mlčím chvílemi mi přijde, že mi prokluzuje řetěz nebo contík na ráfku žeru, žeru piji, nic nenechám náhodě. Dokonce i na špice se deru. V Poděbradech Camrda s Milhošem to točí a jedou domů, pohrávám si s myšlenkou, že bych jel také, přece jenom mám v tuto chvíli natočeno víc než za prosinec, leden a část února ale táta Kolíkáč mi říká, to dáš a tak pokračuji. Je fakt, že cesta utekla poměrně rychle a už jsme v modré boudě a automat na kafe sype jednu sra.ku za druhou. Jsem šťastný, že tu jsem a byl bych i déle, ale znáte to, sotva vás někdo nechá sníst bagetu, vypít red bull a tu sranderu z automatu už se musíte oblékat a frčet domů. Jestě, že nám Dědek B ukázal nový sestřih hlavy vymydlenou Alpecinem hybrid. Každý ho obdivoval, vypadá jako junior. Tomu se to tak zalíbilo, že chtěl svůj sestřih ukázat všem v Bydžově a nechal helmu na pumpě. Ještě, že tam měl domestika Barbánka, který mu ji donesl. Hromadné foto a jedeme směr kruhák, odkud je všude blízko, každý se tam klepe blahem a na mě jdou mdloby, když vidím Praha 90 km. Táta Kolíkáč mi říká, už tam nelez, neukazuj se tam, slyšíš a dítě odpovídá ano tati. Už se mi nejede dobře, ale jsem rád, že tu je kamarád Turisty Igor a nejšťastnější jsem byl, když vlezl na špici s Trungym, to byl v tu chvíli pro mě den úplně sluníčkověj. Honza B junior mi říká, za chvíli budeš mít po trápení, bude tu Lukův hřbitov, tam si můžeš vystoupit. Pro mě už slova Kolíkáče nejsou záchranou a ujímá se mě druhý táta Kapr, který vás rukou tlačí zpět do balíku. V tu chvíli jste jako malé dítě a v očích je to pro vás táta hrdina! Za každé popostrčení jsem šťastný. Když vidím Pátek, chci si prvně vystoupit, ale zase ty slova to dáš, už mi ani jíst nechutná a jen tupě následuji lidi kolem sebe. Pořád si říkám, jestli to nemám otočit, ptám se kudy se pojedje a když zaslechnu, že k Lysé, tak tam

už se mi vůbec nechce V Nymburce říkám Oťasovi, že to točím na Sadskou a ať vyřídí všem pozdrav a díky, nechtělo se mi už mluvit, natož loučit, Oťas podřadil a letěl to říci všem. S jakou ladností tenhle borec lítá a Basko jsem čuměl, klobouk dolů pánové! Na starý vypelichaný bodlák sedají včely a místo sběru sladkého nektaru se mi zapichují do stehén, odháním je rukou, ale je jich víc a víc tento souboj prohrávám Chtěl bych bydlet v Nymburce, bydlet v tu chvíli jsem chtěl i ve Zvěřinku, jenže byl jsem tu jen projíždějící host a nikdo mě tu nevídal s otevřenou náručí. Přehvozdí v tu chvíli jsem ani nevyslovoval, bylo by to jako říci sprosté slovo, třeba prdel bylo totiž pro mě hodně daleko V Sadské proti mě jela blikající sanita a já si přál, aby jela pro mě, posádka mě hodila dovnitř a napíchla infuzi a odvezla rovnou do Bohnic, ale ani toto přání mi nebylo splněno Těším se na pumpu, kde zastavuji snažím se sesednout z kola a křeč na pravé noze dosahuje vrcholu, stojím tam mezi stojany a nemůžu se hnout koukám kam spadnu, nakonec mi kolo poslouží jako berle a doskáču k lavičce, kde se snažím sednout. V brašně lovím magnezko, ale to je vše pozdě. Dopajdám do prodejny, koukám co si dám, jsem bez nápadu, aby to nevypadalo úplně špatně, kupuji kolu která mi vypadla z ruky, pomalu se pro ni ohýbám, ale starší dáma byla rychlejší a podala mi ji. Poděkuji zaplatím a jdu ven. Otevírám ji na boxu s ledem a půlka mizí na něm. Poslušně trhám papírové utěrky a uklízím po sobě tu spoušť. Pomalu nasedám a mířím směr Poříčany, Český Brod odkud je poslední kopec na Tuchoraz, točím nohama, tak abych se posouval vpřed a nad kopcem moc nepřemýšlel. Kopec se zakusuje do stehén, ale vyjedu ho, potom už jen pozvolné stoupání a vidím už naši milovanou vísku! Ještě zkusím odbočit k naší hospodě, jestli se nestal zázrak a není otevřeno, zázrak se nestal, na pivo si musím nechat zajít chuť Před hospodou sedí bajker a prý, že má hlad a hospoda je zavřená, říkám mu, i kdyby bylo otevřeno, moc by ses nenajedl, tady se leje Dám mu tip na hospodu ve Vrátkově a mizím domů. Tam nikdo, óóóó jak božský klid, naleji si dvojku vína a pouštím vodu do vany. Smrdím jak mokřý pes, ale vůbec to neřeším. Popíjím víno, koukám na biatlon, do vany nejsem schopný jít. No moc jsem toho nesklidil, možná jen titul každá partička má svého blbečka Pánové tenhle Bydžov si budu pamatovat. Velice rád jsem vás po dlouhé době viděl a závidím ty vaše formy! Těším se na Ústí!

Kolíkáč – Dnes to klaplo, dnes to přišlo!

Nabíтый cyklistický týden zakončit pořádným wobjžděním do epického Bydžova. Středa s Baskem, Lukem a Sabinou a čtvrtek a pátek se nechat vláčet za Camrdovou zástěrkou. Krátké a intenzivní, to sobota bude v jiném duchu. Jedničky nebo blatník, řeší za mě HonzaB, který hlásí, že bude lepkavo. Tak co, je to placka, žádné kopce, to bych měl na blatníku zvládnout. Ale znáte to. 6-7 hodin v sedle dokáže stále překvapovat. Mlhoš hází blesky na ranním kruháku svým novým švýcarským klenotem a elastickým oblečkem, tak to ty kila shodil hodně rychle! Oťas na karbonu, Basko a HonzaB na blatníku, stejně tak Camrda na T. Valíme do Mstětic, cestu nám zpestřuje borec v Opelu, který nás vybrzdí už na kruháku a pak se zjevuje i před Běchovicemi, toho snad na nás někdo nasadil. Pak Oťas zjišťuje, že silnice je nějaká hrboilatější než obvykle, ale je to nakonec jen jeho vylezlá zadní duše. Nadržený Mlhoš s Camdou napřed na sraz, ať podají zprávu o našem zpoždění. Kapr, Barbánek, Karl, Trungy a Igor. 11 kusů si užívá opojné skupinové terapie do Poděbrad. Dvojička s Barbánkem to je kabaret, 200 wattů posílá do pedálů a 50 wattů do svých mluvidel. Se svými 30 kilometry v tomto roce, zdvojnásobuje svůj nájezd již v Mochově. Je to pořádný srdecař a střelec! V Poděbradech se loučí duo Mlhoš a Camrda a my si začínáme užívat prázdných silniček. Na mých stehén se hodně zapíše Igorova a Oťasova špice, která trvá snad 20 minut a mě to bolí i v druhé brázdě. Děším se té mojí špice, navíc ještě s našláplým Trungym. Nohám se nechce, zimák nejede, a navíc v hlavě ta štreka nazpět. Silnice konečně lepkavé a zimáci jsou aspoň chvíli výhodou. Vítr fouká z pravoboku, ale je to slabý odvar Sabine. Rádio Barbánek stále hraje, a tak si jen užívat dobité cedule Královohradecký kraj. Neklamné to znamení, že spásonosná pumpa je na dostřel. Vzpomínky tečou, jak ta hnědá brečka z automatu, Barbánek ukazuje foto své ženy na mobilu, když se seznámili. Neskutečné, jak ji dokázal vyšvihat v průběhu manželství. Omlazený – ostříhaný HonzaB je k nepoznání, vypadá jak junior. Oťas nás pozval na colu, na pumpě vyměnili židle za barový židle a vysoký pult. Ztěžka se na ně sápe. Nálada graduje, navíc když vlajky vlají tím správným směrem. Společné foto a stížnost Igora, že jedeme moc pomalu. Obkroužit legendární kruhák, odkud je všude blízko a na špici se usazuje Igor s Trungym. To je let. Vítr pomáhá a Městec je tu neskutečně rychle. Tady před pár lety podobně úřadoval Léňa. Zimáky do pravé brázdy, kde to je zadarmo. Překlopilo se to ve mě, nohy se roztočily a začínám si to užívat. Basko řve nadšením, kluci, co jeli před rokem vzpomínají, jaké to tady bylo trápení. Barbánek stále ladí svoji frekvenci mluvení, a pomalu i frekvenci šlapání. Pár postrčení, aby byl součástí tohoto mejdanu i nadále. V Nymburku to točí na Brod, pěkná poctivá práce Barbadosi! Kapr se loučí na Sojo a většina na Kozovazy. V Bydžově jsem ještě plánoval někde pumpu před Prahou, ale teď to vypadá, že jen vyčistíme zadní kapsy a termosky. Teplota stoupla na 10 stupňů a ty zimní hadry jsou příliš, tělo tedy již teď připravuji na večerní saunu. Trungy a Igor se loučí, taky moc děkujeme, byli jste parádní lokomotivy! Karl se ujímá špice a svým rozvázným tempem nás vleče do svých domovů. Zase nedám dvoukilo, ale už se nechci dále koupat v tom rybníce pod bundou. Dnes to klaplo, dnes to přišlo! Wobjjžděcí sen, Bydžov na zimáku, to se prostě počítá. Děkuji všem za krásné špice, obdiv Barbánkovi, který s velmi nízkým nájezdem dokázal bavit celou grupu i pumpu! Směrem tam, jsem byl hodně okoralý a s hrůzou jsem očekával, co se bude dít nazpět. Ale pumpa nakopla, pak vítr z levoboku a do toho rychlá a dlouhá špice Igora s Trungym, která nás hodila do Městce jako nic. Pak jsme se poctivě točili, vítr pomáhal a už bez servisní zastávky na pumpě dolíli

do zasloužených van. Pecka pecek, jak by řekla legenda Kapr. Sobotní večer, ceremoniál v parním nárazu, řine ze mě pot jak na Kozovazech. Koukám na ty všechny obtloustlý páprdy kolem mě, na ty jejich panděra a krky, jak sloní nohy. Kdo z nich by dal Bydžov na kole? ... Jó blažený to pocit, díky oranžoví střelci, že jste!

PROSEK-HRUBÝ JESENÍK-PROSEK

Dreamer – Hrubý Jeseník nahrubo

Tak nevinne ten den začal a co se všechno udalo! Vylet do vesnický Hruby Jeseník k rozhledne s nejnižší nadmořskou výškou v Česku 204,5m (zato ale s výhledy až do zasnežených Krkonos) jsem si nechtel nechat ujít, protože ac jsem absolvoval už skoro všechny jarní klasiky, tuhle jste ne. Respektive myslel jsem si, že už jsem ji někdy jel, ale pak při pohledu na rozhlednu mi doslo, že nikoliv. Ráno začalo tak, že jsem dorazil na tradiční kruhák na Jizu, kde byla obvyklá sestava, jen prezident Kolikac sankuje nekde na horách. Na Tecku chybi Luke, brzdím balik a zahy tu je. Za odmenu si dame spici až do Kolodej a vlastně až do Mstetic, Karl s Turistou jsou podezřelí v poklidu. Možná ale jedeme až moc pomalu, protože mi je porad taková ne že jako vyložené zima, ale tělo nějak netopí. Dochází mi že včerejší večerní běh a ranní nic moc snídane (neboť nebyl čas), je nejspíš příčinou. Prostě mi chybi energie, navíc mě v noci začalo pobolívat v krku. Beru to ale tak, jak to je, každý den nemůže být posvícení. Takže tempo je sice poklidné, ale rád bych se trochu ohrál. Ve Msteticích čeká zbytek a zahy vyrazíme. Po zjištění že dnes to dvě ste km nebude ani omylem, vynechávám popojízdení, budu rád, když to dnes slušně objedu. Je tu i Symbio na biku, který se mu hodí, neboť cyklostezka přes Labe do Sojovic je spis na horáka, což dukazem je zahy defekt Strojdy. Ten je opraven, u Kapra doma dopumpován a rozjíždí se misty docela vysoké tempo. Všichni se ale statečně drží, dokonce i Ivča a Lenka. Nasleduje kostkový úsek po trase Milovice Pave Tour, jedu spici s Kaprem a probíráme Canyon kola. Po zjištění že letos se závod nepojede, dáváme úsek Mala Belgie, což se mi líbí, takhle v nezavodním tempu je to parada! Slunce začíná připalovat. Zároveň se blíží cíl dnešní trasy, rozhledna v Hrubém Jeseníku. Konečně jsme tu, vítr začíná trochu zlobit, ale v balíku se člověk snadno schová. Jen si musí jeden dávat pozor na Baska, který občas jede podivně a cpe se i mezi existující dvojčky. Rozhledna je nadherna, klidně bych v tretrách vylezl i nahoru, ale pry je zamčeno a o klíče se musí zadat dopředu. Tak třeba přistě! Trochu mě rozhodí, že se neplánuje stavět na pumpe, co to jako je? Ale ok, pry je to tradice a ty se musí dodržovat. Tim padem dávám bagetu, kterou jsem si chtel dát na pumpe, pekne na schodech rozhledny. Vyrazíme směr k Praze a začne pekne foukat. V cele neunavna dvojice Turista + Karl, každý je za ne rad včetně mě. Zima mi už není, ale energie porad chybi. Sním tedy všechno co mi zbyva a dopiju zbytek bidonu. To mě konečně trochu probere, ale to už následuje dělení pelotonu a skupina od Kapra se loučí. Využívám pauzy a sundávám prebytečné oblečení, což se hodí, konečně pak tělo začíná trochu vetrat. Nastěti se Praha blíží milovými kroky. Míjí nás Lookas hvězdným tempem, že ani nepozdraví, za to palec dolů. Basko se už asi vidí doma, hodí tam nesmyslnou spici, což komentují slovy, že přichází ten moment, když se balik dělí na ty s mozky a na ty bez nej. No a zahy na ma slova dojde, Basko nedobrzdí při odboce a vjede Karlovi do zadního kola. Tomu bohužel chybi par dratu, takže nemůže pokračovat. Turista slibuje Karlovi odvoz, Mlhos pospícha domu, takže skupinka se rozpadá. Dojízdim s Lukem a Otasem, trochu jim od Kolodeji ještě potáhnou, protože ten vítr je fakt pekne nahrubo! Loucím se s kluky, Jizo je tu, no dvě ste to dnes opravdu nebude, ale nakonec si tam hodím ještě par km navíc, abych měl na dnešek krásných 166 km a přes 6 hodin jízdy. Ráno to opravdu vypadalo jako nevinna jízda, ale nakonec je z toho zážitku na celý víkend! I když se ne vše povedlo, ale když o tom teď tak přemyslím, tak rozhledna a ten balik byl dnes opět více než povedený!

Luke – Pýcha a předsudek

Světlem panuje skálopevné přesvědčení, že svobodný muž, který má slušnou formu, nebude mít s výletem na Hrubý Jeseník problém. Naštěstí nemusím fušovat paní Austenové do řemesla, protože ze včera mám jednoduchý návod, tak to vyvrátit. Pokud nechcete mít Hrubý Jeseník za jednoduchou vyjížděku, je třeba se dobře připravit. Podceňte to! Je to přece jen 150 km, vy dáte v pohodě dvoukilo. Že bude zpět foukat, no a, fouká poslední dobou pořád. Dejte si v pátek 3 hodinky na kole, večerí taky moc řešit nemusíte a můžete třeba machrovat na manželku, že nemáte ani problém vyluxovat. Nepřipravujte se! Je to jen 150... takže snídání stačí obyč, trochu míň klidně, kdo by kvůli tomu otvíral další jogurt. Taky stačí jedna termoska, dyť všude jsou pumpy a zbytek bude určitě mnohem dřív na suchu než vy! Dále se doporučuje vyrazit s hlavou v oblacích a malovat si ten krásný den. Po kilometru zjistit, že ta hlava je v oblacích nějak moc a chybí vám helma, jo to je pecka. Chvilu kdy jsem už pomalu psal report a pasáž o tom, jak si Dreamer myslí, že když byl jednou Šlapka roku, že se bude posouvat sraz na 8:02. Místo toho letím zpět pro helmu a budu tenhle zásek těžko sjíždět. Kopeček do Petrovic proto hodí dnešní první PR a nahoře je balík na dohled. Dokonce za Těčkem zastavují abych se nemusel šrotit až do Uhřetěvsi. Děkuji Dreamerovi a lezu s ním na špic. Proč se schovat dozadu a trochu to vydýchat, že. Naštěstí to byla špic sice dlouhá, ale spíš propagační a v klidu jsme to dovezli až do Mstetic. I tak máme čas, který ale vyplní hledání ztraceného materiálu před Zelenčí a čekání na přejezdu tamtéž. V Msteticích jsme proto akorát, seřadiště plné a se všemi se pozdravit zabere pěknou chvilku. Vykukuje sluníčko, to je den! Za chvíli je tu Strojda, který již netrpělivě kroužil

kolem a tak můžeme vyrazit. Dvacetičlenný balík se vydává do Toušně a přes lávku do Káraného. Pamatuji si ten asfalt zvlhnutý kořeny stromů, ale asfalt už tu není, jen jeho drť. Využívám příležitosti a jdu zjistit od Strejdy jak mu jde příprava na Korutany a vypadá to že výborně. Za chvíli se objevujeme na špici a probíráme všechno možné. Náš rozhovor na špici je bohužel přerušen defektem, který ale Strejda profesorsky opravuje a pro jistotu ještě stavíme u Kapra pro doplnění zbývajících barů. Pokračujeme na Lysou, tempo se plíživými kroky zvedá, ze Benáteckou Vruticí už mi přijde, že si docela dávám, glosujeme to s Dreamerem a před Jiřicema stavíme, protože nejsme všichni - ne že by mě to překvapilo. Naopak spíš překvapilo, že s tím většina byla v pohodě a neozvalo se žádné "moc". Následuje 6 km po kostkách do Lipníku a Malá Belgie. Teplota už vystoupala do jarního pásma a sluníčko to nešetří, užívám si jak mi to jede, tenhle úsek se mi moc líbil už při loňském závodě v Milovicích. Krásné zpestření! Kostky bez následků, jen Basko ztratil drát, ale může v pohodě pokračovat. Loučeň, Jikev, Mečír, pořád se tak nějak motám kolem čela nebo na špici, občas už fouká proti a bere to nějaké síly. Mám tu čest dovézt balík až pod rozhlednu, slunce svítí, jen vítr fouká a tak váhám zda sundat větrovku a užívat si zimní dres, nebo ještě ne. Všichni se cpou, já měl tyčku, po 3 hodinách a teď není o moc víc, tak čekám na pumpu, jsem přece v pohodě. Dozvídám se, že pumpa nebude, prý je to tradice. Trochu divná tradice, ale neprotestuji, jíst mám co a že mě šlouchá na dně termosky, to se nějak vyřeší. Pořád jsem přesvědčen, že pumpa bude, když ne v Nymburce, tak kousek dál. Jedeme dál, na špici se usazuje Turista a Karl, lezu si na stranu kde fouká, sem přece v pohodě. Turista s Karlem jedou krásně, aspoň mě to tak přijde. Sice mě mělo varovat, že místo odstupování ze špice, se postupně odstupovalo z té druhé řady, ale mě se jelo tak pěkně. Termoska vyschla a já se postupně propracoval až místečko za Turistou, tam už docela foukalo, ale nejsem máslo, za mnou Kapr, vedle něj Pantáta, všichni jsou v pohodě! Projíždíme Nymburk a každá pumpa co mjíme bolí, ale jsem v pohodě, nebudu to já, kdo řekne, že má problém. Ve Zvěřínku marně hledám Barbánka co by mi podal bidon s nejslavnějším nealkoholickým nápojem. Pořád tady hosty nevitají. Začínám mít pocit, že bych se měl najíst, ale sucho v puse mě od toho zrazuje. Věřím v pumpu v Sadeš. Nic. Jak to, že jsou všichni tak v pohodě? No já sem přece taky v pohodě, že jo. Ve Velence rezignuju a dávám půl tyčky a vyžebrám trochu pití od Bažináče. Díky! Dál tancuju na hraně prožitosti. Sleduju Karla, jak má pořád krátký kolo a neví co s tím, když zrychlí, Turista taky zrychlí, mávání rukou nepomáhá, co chvíli křičí uber, uber, ale žádné taxi nepřijelo. Jinak je kolem hrobové ticho. Mochov a pumpa - zase nic, sakra já tam snad zastavím sám a nechám všechny odjet. Kdyby aspoň chvíli fouklo taky trochu z prava, dyť já už snad hodinu nesvšil. Kdybych měl aspoň čas sundat tu bundu! Garmin ukazuje 14 stupňů. Spásu přináší až Kapr, který v Nehvizdech velí stop, abychom se domluvili kdo, kam a kudy. Loučíme se, já vyžebrám půl bidonu Turistova elixíru, díky! A dojím zbytky kapes, pumpa fakt nebude, ale domů už pohoda... nebo ne? Pokračujeme po hlavní, Karl pustil Turistovi oteže a tak se z křižovatek vystřeluje, tep se dere do závodních intenzit. Tak tohle mě teď fakt nebaví! Basko se 130 km schovává aby za kruháčem nastoupil odjel do Šestajovic, kde počká a zase se schová do balíku. No comment. Já se odklidil na poslední flek a zametám, O'as nemá dost a chce ještě na chatu, já mu říkám, že si spíš chci z toho všeho vystoupit a dojet v klidu. První moudrá věc dne, protože tam, kde se v Újezdě nad Lesy dycky jede pravá na cyklostezku, jede Basko rovně, láme Karlovi dráty a lehá si mně pod kolo. Naštěstí už jsem měl trochu odlep a zvládám mu nepřejet hlavu. No comment. Naštěstí všichni zdravý, Basko cosi mumlá a odjíždí, zbytek řeší Karlovo zadní koho. Bohužel na tom jet nepůjde a tak Turista slibuje odvoz. Mlhoš v časovém pressu se loučí. Turistu necháváme jet, zůstávám s O'asem a Dreamerem, kde se vzal, tu se vzal je tu zas Basko. Vykládám karty na stůl a nechám se táhnout zpět, ne že bych nedojel, ale na špic už to není. Basko vlaje na chvostu a v Netlukách se loučí, Dreamer pomůže až do Pitkovic a O'as do Průhonice. Díky. Byl to krásný den, plný zážitků i poučení. Určitě už to nikdy takhle nepodcením, ale den mi to nezkazilo, spíš naopak, pěkně vybarvilo. Bylo krásný zase potkat tolik lidí a prohodit pár slov s těmi, co jsem delší dobu neviděl.

ÚSTÍ NAD LABEM

Hulis – El Classico

El Classico jsem začal řešit hned potom, co jsem viděl na stránkách termín, tudíž týdně, ne-li měsíce předem. Obepisoval jsem kámoše a doufal, že do Ústí nepojedu sám. Každou chvíli se sestava měnila. Pavla, který se mnou jel předchozí ročníky, jsem bral jako pojistku, když ostatní selžou. Bohužel za poslední půlrok na kole neseseděl a prý to tenhle rok vzdává. Naštěstí jsem uhádal Honzu a Matese, který v sobotu den před švihem panikařili kvůli počasí... Napadlo u nás pár cm sněhu... Já byl ale v klidu – předpověď hlásala 6-7 stupňů během odpoledne a plusové hodnoty i přes noc. Bude maximálně mokro, což mě od Sebužína neodradí – srážky žádné hlášené nebyly. V neděli se mi vstává celkem dobře – po sobotní narozeninové oslavě budoucího tchána. Žádná divočina, pár chlebiček, jednohubek a plzínek na dobrou noc – okolo půlnoci už jsem byl v pelechu. Na domluvený sraz vyrážím o něco dýl, než jsem chtěl, tak hned po výjezdu mě čeká kopec, do kterýho celkem dupu, abych minimalizoval ztrátu. K Matesovi přijíždím cca o 3 minuty dýl, to by šlo. Dál pokračujeme za Honzou do Chříbské, kde jsme domluvení, že naložíme kola do auta a valíme směr Děčín. V Děčíně ještě stavíme na benzínce. Beru colu a bagetu – oba se mi smějou, že jsem si vybral supr cyklistickou stravu... Na plánované parkoviště přijíždíme s rezervou tak 20 minut – nejradši už bych jel, protože je mi ve zpotených hadrech po ranním tempíčku na sraz

docela zima. Ještě před odjezdem nás dorazí pozdravit další místní kámoš s čerstvě zlomeným palcem, který by možná taky jel, nebýt toho zranění. Přesně podle časového harmonogramu, v 11h vyjíždíme. Slibovaná předpověď je ta tam – 10C co hlásili, vážně není, není ani sucho a co víc, na cestě do Ústí nás občas chytne nějaká přeháňka, jinak se podél vody jede docela fajn. Ani ten protivítr moc nevadí. Na benzině v Ústí jsme okolo ¾ na 12, dáváme sušenky a vyhlížím balík na mostě, který se tam během pár minut vynoří. Parááda, tenhle rok se nemineme. Po příjezdu se se všema zdravíme a jdeme společně na káves trošku se ohrát. Sojovej suk už mám v sobě, hlad nemám, tak беру pepsinu a leju do sebe něco málo cukrů. Ještě si odskočit, abych byl co nejlehčí a můžeme vyrazit... Po opuštění benzínky je mi sakra zima v těch mokrejch věcech, naštěstí to ale netrvá dlouho a trošku se zahřívám. Po chvílce nás vítá Sebužín a kruhák, který to vše odstartuje už je na dohled. Hned po výjezdu z kruháče jde na první místo Kolíkáč, druhý Mates, já zleva objíždím pár lidí a skáču na třetí flek. Zatím klídek, chvílku se jede furt stejně, pak Mates střídá Kolíka na špici. Vedle mě si vyjíždí Turista. Tak po půl kiláčku vystřelil z balíku Čespa dost ostrým nástupem. Je mi naprosto jasný, že když po něm půjdu, tak skončím hodně brzo... Jezdit venku jsem začal tak před 2-3 tejdnama, jinak hodinovky doma na trenážeru, takže v nohách toho zatím moc není. Ale řekl jsem si, že by bylo trapný, kdyby se otočil a za ním nikdo nebyl, takže, aby to neměl úplně zadarmo, letím za ním... Na první čespo otočení ještě držím, netrvá to ale dlouho a tepy letí nahoru raketovou rychlostí a já si sedám. Na druhé otočení už ztrácím cca 20m ale snažím se furt jet jakš takš nějaký tempo, co jsem schopnej, abych se dal trošku dokupy... Po chvílce mě skáče Ryba s Karlem. (už si přesně nevybavím kdo první a jestli spolu nebo jednotlivě – asi jsme měl černo před očima) Prostě jsem to přehnal no, ale tempo celkem držím. Před krátkým sjezdíkem si mě doskočil Turista, lezu mu do háku a po chvílce, když se to zase zvedá, jsme na zádech Ryby. Totálně vařim – až teď chápů Kolíkáče, kterej pod kopcem sundal rukavice. Nejradsí bych je zahodil taky společně se šátkem i bundou... Turistu už bohužel přes klokotání krve nestíhám, takže si jedu svoje a za zadkem si vezu Rybu. Už jsme skoro nahoře a tak si říkám, jestli mi bude nastupovat nebo ne... S tím, jak funíme, to na přetahovanou úplně nevypadá. Ryba mi jen vyjíždí z háku a jedeme bok po boku, tak si na horizontu v klidu ťukneme pěstí a dál se netrápíme. Za mě rozhodně spokojenost a vcelku slušný překvapení, jak a kde jsem dojel, čekal jsem to podstatně horší. To mě potěšilo a docela naplnilo optimismem, že první jarní závody by nemusely být úplně ztracený, i když jsem začal celkem pozdě a dojezdít to doufám půjde... Čas zatím ještě je... Cesta zpátky už pak byla za odměnu. Dočkali jsme se sucha a celkem i teplotka. Kousek za Litoměřicema jsem shodil rukavice i šátek a hned se jelo líp. Občas jsem na rovině podél vody přiložil pod kotel, až jsme v jeden moment ztratili Honzu. Počkali jsme, dali krátkou pauzu, napít a valit dát k autu. V Děčíně najeto 86km, což je bída, tak ukecávám Matese, aby to se mnou dal po ose domů. Sice se na to z kraje moc netvářil, ale nakonec jsem ho zlomil... Posledních cca 15km už se docela kroutil, ale nakonec si myslím, že byl rád. Dal si osobáček v denním nájezdu. Mě to i s tím ranním rozjetím k autu hodilo necelých 160km, takže tak akorát. Uvidíme, třeba příště dám i cestu do Děčína na kole a hodím si tam dvoukilo... Díky všem kdo jste dorazili, rád jsem vás viděl! Sebužín měl grády! Sezona se blíží, tak zas někdy někde možná že už v závodním duchu!

Kolíkáč – Mimo pozemskou realitu!

Ústí! Sebužín! Slova, která znějí nad skupinou málem na každém zimním švihu. Vzpomínám na svoje první Ústí. Dvoukilo v zimě. Byla sobota a večer se šlo s klukama z baráku na pivo. Ptali se mě, kde jsem byl na kole? No... jeli jsme do Ústí nad Labem. Co? Kecáš! Nevěřili, mysleli si, že si vymýšlím. A letos do toho jdu znovu. Tradiční bláznovina, bez které by březen nebyl březnem. A těch bláznů je letos zase požehnaně. Těch, co to již někdy zažili, ten pocit přejet most v Ústí a pak si dát Sebužín na plný ceres. A i těch, co o tom jen četli a snili a teď si to plní. Před akcí padá web, nevydržel ten nápor připojených uživatelů. Hold musím přes jiné komunikační kanály sdělovat místa srazu. Volá Pavel Trachta z CKKV, jestli by mohli taky jet. No jasně! S Pavlem se známe už přes 15 let, vzpomínám na maratón Vysočina, jak jsme jeli spolu a pak také sváděli lité boje na Doksech. Většina na zimácích si chrochtá za tahouny na skoro jednicích Turistou a Rybou. Je těžké je ukočírovat, aby jeli pro skupinu, a ne pro vzduch za sebou. Vlčák je plánovaný, ale Pantáta je milým překvapením. Strašně mu to přeji, že se může svézt v tomto vlaku, je to bojovník, který si to znovu vybojoval navzdory zdravotním těžkostem. Slunce žhne a Litoměřice jsou málem na krátký krátký. Ale vjezd do úzkého labského údolí připomene, že zima neskončila. Zástěrky plní svoji funkci a teplota šla rapidně dolů. Lezu drze na špic, tam to necáká. Foto se Střekovem je povinnost. Atmosféra vykvetla, tahle partička si tyhle chvíle umí náležitě užít! Most a pumpa pod ním, kde nás již vítá Hulis s dalšími dvěma borci. Tak to klaplo, tohle bere za srdce, že nás chce i z té dálky zase vidět a cítit oranžového ducha Pumpa ztrestána a jedeme přípravu na Sebužín. Sundávám rukavice, kruhák, házím tam málem kašpara a roztočím to na most přes železnici. Chci se proset skupinou excelentních vrchařů bez blatníků a hákovat sobě rovné se zástěrkami. Zip bundy se taky musí rozevřít, tělo se začíná vařit. Hákuji Martina od Ivči, ale díra naskakuje. Za sebou cítím dech, počítám, že to je Luke s Baskem, Ti dva mě ještě nepředjeli. Ale ne, koutkem oka zahlédnu oranžovo, je to brácha! Tak nezklamal, zase si tradičně chceme užít horizont spolu. Luke se ptá, jak je to ještě dlouhé a pak už jen Kapr zahlásí, jsme sami dva. Směřujeme k horizontu a já si začínám uvědomovat, že jedeme o první fleky mezi blatníky! U křížku se poplácat po zádech, že jsme to zase dali, smeknout před Karlem, který všechny wobložil na MTB! Zapnout se a zabalit do všech vrstev a spadnout do Lito. Hulis +2 se loučí, a já se začínám těšit na mělnický párek v akci. Začínám dobře tuhnout a přestává mi to chutnat. Safra to je nekonečné, já už chci vidět aspoň

mělnický zámek! Funí z pravoboku, a já sobecky okupuji levou stranu balíku. Konečně zámek a konečně párek! Cola teče proudem, hořčice s kečupem se maže kolem pusy, tady je všechno dovolené. Ještě pajda, ještě krutá pajda do vany. Ale pumpa pomohla, jede se mi lépe. Turista s Rybou jsou k neudržení. HonzaB trefuje jámu a spustí vodopád nadávek. Tenhle kabaret se nedá naladit ani na DVBT3. To se musíte ráno zašít do bezva grupy a švihnout si Ústí a Sebužín! Děkuji všem za dodržení tradice, byla to paráda, kolem 20 kusů ve skupině, která pracovala jako jeden muž a jedna žena. Obdiv Pantátovi a Ivče, kteří to parádně zvládli. Hulis nezklamal, a i v té mokré nepohodě dorazil. Oranžový duch zase řádl v tom našem oranžovém chrámu mimo pozemskou realitu! Dvoukilo na zimáku se prostě počítá.

Luke – El Clásico v jarním hávu

První březem si nemohl přichystat legendárnější otvíraky sezóny: Kurne-Brusel-Kurne a Praha-Ústí-Praha. Já samozřejmě volím ten delší (201 vs 226 km) a vyrazím ráno na Jižo. Tentokrát se snažím nic nepodcenit a cpu se už od večera. Je teplo, a tak bunda zůstává doma, teplý dres s termotrikem by měl dostačovat. Zadní kapsy váží snad dvě kila, abych se vyhnul případným problémům s jídlem. Tradiční pozdravy na jižu, před T nabíráme další cestující. Zatím všichni na smluvených zimácích, jen Turista na jednici – v balíku to jen zašumí. Přesun do Mírovic v poklidu, než vyjedeme z města a foukne do zad. Pak se splaší Turista s Rybou, rovinky letíme 45 km/h a HonzaB to trefně glosuje. Po některých hláškách mám problém udržet se na kole. Balík už se pěkně rozrostl a v Klíčanech se přidávají další. Napojujeme se na hlavní, po které se dostaneme až do Ústí. Před Veltrusy to s HonzouB brzdíme na špici, než tam pustíme Turistu s Rybou. Pak se nějak nemůžeme srovnat, místo ze špice se střídá z druhé pozice, občas se brzdí, když se náhodou podaří dojet první dvojičku. Basko se dívá za sebe na kruháči a opírá se přitom o Karla, uť... to zas bylo těsný a Karl má teda smůlu. Konečně se dostáváme k Labi, trochu mě děsí, že do Ústí je to ještě 20 km a já už mám najeto 90 km. Podél Labe je mokro a asi 7 stupňů (před chvílí bylo 12), což způsobí další přeskupení balíku. Po pár sprškách od Baska se taky sunu dopředu, ale tam je zas Turista na jednici, tak chvíli trvá najít si místečko za zástěrkou. Ještě foto se Střekovem, průjezd do nové sezóny po Mariánském mostě a vytoužená pumpa je tu. Garmin ukazuje 111 km a přes 2000 kalorií, tak se radši cpu, co to jde. A teď to přijde, první jarní šrot (teda plánovaný, ono už to párkrát bylo i v zimě za hranou, že) na Sebužín. Úkol od trenéra je jasný. Sice jsem plánoval, že cestou pod kopec trochu víc pošetrím, ale pořád se cítím v pohodě, tak mi ani moc nevadí jet přípravu s HonzouB na legendární kruháč. Dostávám ještě nějaké info ke kopci od Kapra s Kolíkáčem a jde se na věc. Kolíkáč za to bere hned v úvodní stojce, já se snažím, aby mi neujel. 600W na úvod bych si mohl odpustit, ale se sklonem se srovnává i tempo a já se snažím plnit úkol od trenéra. Pár borců odletělo, já tvořím skupinku s Kolíkáčem, Kaprem a Baskem. Bolí to víc, než jsem čekal, Basko parkuje a já si užívám sám s legendama, úplně na limitu. Nakonec jsem asi minutku a půl před prvním horizontem povolil a dojel si to v klidu... no trenér mě doma nepochválil, prý se to uviset dalo... ach jo, ta hlava. Nahoře se předpisově čeká a pak krásný sjezd za odměnu. Prý se to tu vleče a do Štětí daleko, natož Mělník, ale mě to vcelku odsýpá. Sluníčko hřeje, za chvíli už přelézáme Labe ve Štětí. Jede se klidně, všichni stíhají, prostě jarní pohoda. Jen Turista s jarními květy na helmě už dávno vykvetl a pravděpodobně už je na pumpě v Mělníce. My si ale ještě užíváme druhý břeh Labe, než klasicky kolem zámku zamíříme na zasloužený párek. Opět se cpu, ale asi to nebyl úplně dobrý nápad, protože za Mělníkem se mi už nejede tak dobře jako předtím. Žaludek trochu protestuje a já trochu propadám panice, jak to vlastně dopadne. V Mratíně jsem se ale nějak srovnal a jede se zas fajn. Jak se blíží km číslo 200 nálada graduje. Vlastně už nevnímám kudy jedeme. Víím, že tudy nejedu poprvé, ale vlastně nevím, kde jsem, ani jak daleko ještě. Jen spokojeně šlapu a poslouchám to švitoření v balíku. HonzaB tam hodí pěknou scénku na téma ukazování děr a najednou je tu Černý most a konečně víím, že domů už je to kousek. (teda v dnešním stavu, už jsem tu taky byl ve stavu, že to bylo pěkně daleko) Turista s Rybou mizí, Basko s nimi. Zbytek už jen poklidně dojíždíme. Baska nám ještě vrátili bez udání důvodu ve 14-denní lhůtě a tak si může zase zalézt do háku a pak nás pobavit spurtem v brdku v Hostavicích. Přeletět stojící balík, co řve, že seš blázen a zvedat ruce nad hlavu, to nevymyslíš! Měcholupy, Petrovice a abych to neměl stereotypní, tak to vezmu ještě přes Kateřinky a doma krásných 226 km. Kecám, jel jsem přes Kateřinky, jen proto abych od Kolíkáče slyšel "kluci miluju vás" Zas to bylo krásný. Společensky to nemá chybu nikdy a tentokrát myslím, že i osobně jsem to zajel dobře. Jídlo už bylo asi lepší, ale ještě to bude chtít poladit složení. Každopádně díky všem, užil jsem si to a gratuluji všem co to objeli, zadarmo to není a v létě se nám to snad vrátí.

RYTÍŘOV

Bobek – Hotel Rytířov

To si takhle sedíte a říkáte: jeжда, březem už je tu, rytíř v brnění zachrastí a dvoukila budou lítat vzduchem. V poslední době nic moc extra sportovního nepřichází, ani chuť na závodění se nedostavuje. Lepší víkend vysadit a trochu si zablblnout se sněhulákem na Vysočině. No jo, ale prásknout 250 ze židle, není nic extra. Tedy v týdnu před rytířským víkendem přijde vhod se trochu rozjet; pro lidi kteří na kole sedí každý den, možná se sloganem méně znamená více, postačí 30km a 90km. A když se malinko pohlídná počasí, ze soboty se stane neděle. Rytířov

tento rok byl v neděli. Slunce svítilo, teplo bylo, i větřík zafoukal. Za to celá předchozí sobota popršela, začalo ráno, a ještě po poledni postříkovalo a foukalo od severozápadu. A studeně. V mobilní aplikaci psali 7m/s; 5°C. To zmíněná sluneční neděle byla o něčem jiném: Na budíku příbor ve značně nestandardní, proti sobě ležící pozici drnčí o talíř 6:00. Netrvá dlouho, a opět drnčí tentokrát pravý, po vaječném mejdanu za vizuelního doprovodu kamarádky na stěně, jménem 7hodin. Do kapsy letí dva krajíce s máslem. Křemešník je vrch v oblasti názvem Vysočina. A když Vysočina, tak jen Českomoravská. Rytířov ale leží opačným směrem a datle se k němu nehodí. Pojmeme možná, chutí určitě. Dvě tyčky letí do kapsy. Čas běží, 7:10 a zkušenost 100% „kolodojžděče" za práci v létě zimě velí rychlodráhou na Brandýs. Jedno dvě roztažení ve vaku za dodávkou ve slunečném ránu přijde vhod a za krásných 20min, přesně včas už se objevují první nadšenci Kapr s Trungym, se kterými se hezky maže opodál ke Kostelci. Silnice zejí prázdnotou, radost pohledět a v tom tichu spousty věcí povědět! Vítr v zádech je nám nakloněn a ulehčuje senzaci. V Kostelci na náměstí prosvěčují ranní paprsky. Ve stínu se típytí ranní jinovatka, připomíná Václavův úsměv. Václav, nedalo se vůbec čekat že dorazí, chlápek který si kdysi přijel na časovku, měl hlad, vatáhl chleba se sádlem, škvarkama, pochvilí sednul na kolo (favoritku s páčkama na rámu, pětikolečkem a nástavci) a zajel rekord Skorkovské časovky průměrem 46 (případnou nesrovnalost znalec promíne). Kolíkáčovo nadšení je obdivuhodné. A co lepší, než jej trochu podpořit? Ve skupině Modrá Hvězda stále nějaké to očko šmejdí a když dotyčný používá stejnou aplikaci, šup a pozvánka je ta tam! Tak to vyšlo. To už je ale pohromadě hlavní balík a kolik nás to vlastně je? Jeden, dva, ... pět, ...osm, ... patnáct. Opět pěkná skupinka která nejde na silnici přehlédnout. Krása! 20km za námi a v hlavě straší x10 a něco málo navíc. Ufff. Jsou závody na kterých se vždycky něco semele. A jsou výlety na kterých se vždycky něco vymete. A když ne před, tak v průběhu určitě. Vymetáme jednu díru za druhou. Cvaká to, drncá to, ale stále se jede. Zkušení řeknou, v tolika lidech se ukazování dozadu nedostane - ukazováním zkušený cyklisti myslí ukazování děr na silnici cyklistům jedoucím za nimi, ještě o trochu víc zkušenější ví, že je milé, díru včas objet (nadjet), čímž se efekt ukázání do zadní části balíku má větší snahu dostat. Ještě více zkušenější ví, že je dobré si držet odstup. Když se jedna z těchto zásad nedodrží, o problém nemusí být nouze a defekt (cvak, tssss) je zde co by dup. Co by dup, není v daném okamžiku překladatelský oříšek, ale rychlý děj, promyšlení co s tím. Takový odrazový můstek v krizové situaci, kterou v balíku kde se dodržují všechny zásady, předpisy (atmosféra kolem čpí tak jako dezinfekcí prázdnoty), prostě nezažijete. V nápadech se dá najít spousta synonym myslíme li správně. Kniha Dostojevského - Idiot, ležící na stole po pravici názvem připomene nedodržení odstupů nebo zapomenutou montpáku; pak se zde objevuje nové slovní spojení: obšťastnit pumpičkou svoji duši... Všichni se cítí svěží, překypují radostí, plní euforie. To už se dávno k balíku připojil zbytek očekávaných a celkový počet činí devatenáct uctivých hlav +/- . Na délku kol tj. 170cm +/-100cm odstup /2 (dvojice) = cca 25m had s jedním „ocáskem". Tím nemysli nic špatného, pouze se jedná o lichý počet a vzadu je aspoň možnost v případě sytosti informací a zážitků „relaxovat". Směrem na sever se vedle Kravař po pravici nachází zřícenina hradu Ronov. V létě, při jasné obloze na ni byl hezký výhled. Teď se to ale mydlí, navíc je trochu pošmourně ikdyž sluníčko prosvěčuje, není vidět. Pozvolna po vsích vykukují roubenky, krajina kolem už je pěkně zvlněná, České Středohoří se nezapře, i šumavák tu začíná hlasitě mlaskat zvyšnou kadencí, zatímco pražákoví s kufrem laskomin povadají úsměv. Když se tím vším balík provlní a sjede do údolí kdesi na pomezí, ne jeden středoček pravil: jako na Kokořině. Všude kolem je spousta hotelů - Praha a bůh ví jaký ještě. Žádný ale nemá tolik hvězd, jako ten Rytířovský. Ikdyž není na pomezí nebo v údolí Hřenska, cedulka s dvanácti hvězdami sama napoví jak to vlastně je. Patříčné foto foto a pak hned obsadit první i poslední čerpací stanici pohonných hmot (kde Německý občan se sádrouv kravkou na zadním sedadle a kartonem piva připomínající zvláštní jakoby „milch" také doplňuje hmoty) na kraji jedné z hvězd. Však energie bude stále potřeba. V údolí na Děčín proti větru, v hektickém zde provozu gradovaném typyckými znaky českého autoritářství, ve stoupání k Rytířovu pod vrcholek Bukové hory; všude zde je znát znak jekési opotřebovanosti. Z repráků po pravici právě zní Legenda neviditelného města Kitez, Rimsky-Korsakov. Předehra; začíná vířením bubnů, dechy, harfou, pomalu se přidávají smyčce, na 2:20 začínají smyčce s klarinetu romantickou melodií. Připomíná ladný pohyb třepotajícího se listí břízy v ruských dálavách. Ale co to? Premiéra opery v St.Petersburgu navodí původ dvou kamarádů; ve třetím díle zvonkohra, jak snadno se nejdlejší stoupání dne zvládlo - a celý výlet vůbec - bez pádu atd.; hudba samá, symfonii, zvuk, neustávající ševl, ševl řetězů i jednoho řetězu. A když už i navigace neporadí co tím kdo myslí, zdravý rozum a nadhled, zavolá hej hej, balík se v klidu otočil a našel správnou cestu a zdravé tempo pro všechny tvory Mekongu či Polabí. I s Mělnickou stěnou na 200km! Ta otočí líp jak navigace oproti čerpací stanici pohonných hmot v Mělnice kde za dnešek jistě trhlí světový rekord v prodeji páru v rohlíku/30min. Dalo bych se jich v tu chvíli sníst víc než jeden. Pro člověka s vyhraněným vkusem je lepší spokojit se s úsměvem slečny za pultem a čokoládovou tyčkou oddalující krizi psychického vyčerpání. Důležité je, aby výplet v kolech byl správně naplý a rovný. Podobně tak i přátelství zůstane naplé, rovné a hlavně blízké jeden druhému ikdyž mu do cesty vletí několik závor. Krásný den, tak jako krásná hvězda, detail po detailu, vydává na celou knížku.

Dreamer – Na Rytirov pres Nemecko

Brezen je tu a s nim další tradiční týmový svah, tentokrát na legendární Rytířov daleko na severu, blízko hranic s Německem. S moji účastí to letos nevypada dobře, ve čtvrtek jsem dobral antibiotika z nachlazení, nebo

coronaviru, kdo vi, co jsem ten tyden predtim vlastne chytil. Ma se jet v sobotu, ale spatne pocasi posouva jizdu na nedeli. To me zachranuje, v sobotu bych to urcite jeste nedal. Sobotu tak travim sestavovanim noveho kola, ktere ale v nedeli samozrejme jeste brat nebudu, protoze se jede na zimacich. V nedeli rano v 7h prijizdim na kruhac na Jizu, kde na me jiz kluci cekaji. Obloha je jasna, teplota lehce nad nulou, nalada vyborna. Citim se o dost lepe nez pri jizde na Hruby Jesenik pred dvema tydny, kde ten muj virus zacal konat svoji praci. Vyrizime do Brandysa a Kostelce, kde se pripojuji dalsi tradicni koralky. Ve finale je nas opet kolem dvaceti a mirime stale na sever. V planu je nakouknout do Nemecka, coz je tedy neco, ale po asi peti hodinach se to povede a clovek najednou stoji u cedule na Cesko-Nemecke hranici driv, nez by rekl svec. Slunce cele dopoledne sviti, krajina tady hodne na severu je kouzelná a pomalu se probouzi, ale do jara je jeste par tydnu daleko. Stejne tak krasne je Hrensko, kam jsme dojeli pekny sjezdem a kde nejvetsi drama bylo, jestli tudy pujde projet, protoze uz asi deset km predem cedule hlasily uzavirku. Vse se ale povedlo a uzke sevrene "canyonove" udoli v Hrensku nas vrelé privitalo. Pumpa v Hrensku byla vyplnena, kazdy doplnil zasoby včetne me, nabizel jsem jeste i vanocni cukrovi, ale nikdo nechtel, tak jsem si ho s gustem dal sam. Najeto mame 130 km a ceká nas cesta zpet, trochu v protivetru a to slunce take najednou nekam zmizelo. Navic nas ceká Rytirov, kam ale nakonec jedeme pres Decin trochu jinym smerem, az se musim v najezdu do kopce Kolikace ptat, jestli je to uz jako ono. Ono to opravdu je, ani jsem nestacil vycucnout pripraveny gel. Ale nevadi, dari se mi jet s celni skupinou, je tu Karl s Cespou, kteri nam odjizdeji, ja jedu s Rybou. Protoze ale jedeme jinudy, neni jasne, kde je cil kopce a tak Karl s Cespou na jednom horizontu cekaji. Kopec pak sice pokracuje, ale to uz jsem na cele ja s Rybou, ale je jasne kdo mel dneska nejvetsi formu. Nahore trochu kufrujeme s Rybou a radeji se vracime, protoze tradicni zaver ve vesnicce stale nikde. Nakonec jej objizdime, cas bezi a neni cas na hrdinstvi. Presto jeste zaboli druha stojka, kde za to vezme Kolikac. Jsme pres 600m vysoko a ja v prave skarpe vidim zbytek snehu, vubec me to neprekvapuje. Jeste jeden pohled na vysilac a uz padame zase zpatky do Polabi. Sice se sem tam silnice jeste zvedne, ale jinak letime vstric Melniku, kde Kolikac laka na tradicni park v rohliku. Jsem rozhodnuty si ho dnes nedat, ale nakonec jsem v Melniku uz docela prosity, ze si ho opet dam, ono je to vlastne letos naposledy, kdy tenhle zimne jarni vylet vede pres Melnik. Taky je treba zminit ze nam dnes nepreji vlakove prejezdy, stazene zavory jsou casteji nez by bylo mile, ale to nas nemuze rozhodit. Zbyva posledni streka do Prahy, opet se docela ochlazuje, slunce uz dnes nebude jak to tak vypada. Jednotlivci i dvojicky se opet louci a kdyz se objevi cedule Praha, je nas o poznani mene nez na Rytirove. Zacina se serit a do toho jeste prijde muj defekt predniho kola, ale s pomoci kluku je behem par minut opraveno a za odmenu se muzeme pokochat pohledem na bobra v prazskem potoce. Ted uz opravdu padla tma, na Jizu jsem tak rad za svetlo Karla, ktery me a Otase dotahne az na Kacerov, kde se loucim a dotocim to domu, kde je to 10h ciste jizdy a 270 km, coz je opet mimo vsechny hranice. Jeden by rekl, ze scenar techto vyletu je tozorny a mozna je to i pravda, ale protoze takovy scenar clovek zazije parkrat v roce, nikdy se jej nenabazi a vzdy se tesi na dalsi a dalsi vylety. A to presto, ze se mu pak doma zaviraji oci a neni schopen pomalu dojít ani do koupelny a kdyz uz v ni je, nemuze se z ni dostat ven. Dvacitka statecnych rytiru dobyla Rytirov i letos, dekuji vsem za jizdu plnou zazitku a jsem nesmirne rad, ze jsem u toho opet mohl byt!

Kolikáč – Když se zimák zdá tak lehký!

Neděle brzké ráno, marně hledám ledovou vodu z kohoutku, abych se probral. Teče jen vlažná. Dnes ještě nikdo na stoupačce nežije. Semafor na Opatovské bliká oranžově, taky ještě jede v nočním módu. Jen kruhák žije v 7 h. postavičkami, které se chtějí dnes stát rytíři! Mám vlastně rád tyhle brzká rána... Mírova první špic v Měcholupech kouše do steh. Nikomu se nechce to akceptovat, ani mně. Dnes to bude ještě dlouhé. Do Kostelce přijždíme s 10 minutami navíc. Omluva. Příště to chce posunout sraz. Počet rytířů se nabaluje a za Mělníkem je nás přes 20. Tady začíná ta pravá wobjízďecí romantika. Neznámé silnice, výhledy na zvlněnou krajinu a modré nebe nad hlavou. Neskutečně si to užívám, nohy i po náloži v týdnu neprotestují, ba naopak. Zimák se zdá být tak lehký! A je i praktický, jelikož některá místa na jedničku bez blatníků nejsou. Skupinou zní nezapomenutelné hlášky, kvůli tomuhle to všechno stojí za to. Blíží se Hřensko, ten sjezd do vlhkého skalnatého údolí, kdy obarvujeme serpentiny pestrobarevnými dresy, kde převládá oranžová, ten si navždy ukládám do paměti. Tenhle výlet, díky Hřensku, dostává nečekaný rozměr. Nejnižší bod ČR, hranice s Německem, foto a vtípky. Pumpa obložena koly, stejně tak jako šunka obložená bagetou, která do mě zapadá. Energo nápoj jen syčí, 130 km a moc jsem toho zatím nevypil. Ještě pepsina, ať je psina, když se z ní snažím dostat bublinky. Zámková dlažba se málem rozpouští, termosku se vlepují díky tomu do košíku. Abfahrt nach Tetschen! Na přání většiny, nedáme Těchlovice, ale stoupaní již od Boletic. Rukavice do kapes, rozepnout zimní bundu a nasávat vesnu. Mám starost o grupu, vím, že uprostřed bude ještě vesnice a trefit tu správnou odbočku, může být pro neznalé problém. Čekám a větrám, teplota klesá, nadmořská výška stoupá. Rytířov jen foto z dálky, čas kvapí a tma se blíží. Ty návratové cesty jsou tvrdé a nekompromisní. Stejně tak, jako když vylezete na vrchol hory, kde jste teprve v půlce, ještě vás čeká návrat dolů. Chtělo by to ve Verneřicích zalézt na rychtu, dát si dobré jídlo a pití a pokecat v téhle partičce a zítra to ještě pořádně ohoblovat. Vždyť je tady tak krásně a drsně! Ale domovy máme někde jinde a mělnické uzieniny čekají. Na špici se nastartovaly osvědčené motory a do Mělníka mi to uteklo strašně rychle. Nohy jedou, tělo pracuje podle představ. Fronta na párek je veliká, dávám znovu bagetu, kterou sním ve frontě na placení. Další energo plechovka. Loučíme se s pumpou a vlastně i s letošním zimním objížděním, asi se tady znovu zjevíme až někdy v

lednu 2021. A i ta voježděná cesta na Jižák se letos jede asi naposledy na zimácích. Safra toto zase uteklo. Schází pár metrů do 260 km, vypínám blikáčku, která posloužila v závěru svému účelu. Hledám vařící vodu z kohoutku, teče hned ... stejně tak i královská dvanda z petky na počest všech letošních rytířů!

Luke – Rytířov bez Rytířova

Ležím ve vaně a nevím, jestli ještě bdím nebo už spím. Kolem plavou kapři a blikají na mě odrazkou Veolia. Před půl hodinou: Tachometr se zastavil na čísle 268 km po přesně deseti hodinách jízdy. Je tma a když ustalo vrzání mého řetězu, krajem se rozprostřelo divné ticho. Čekal jsem euforii, nebo úlevu, směsici divných pocitů, ale nedostavilo se nic. Hlavou se rozprostírá prázdnota, bez myšlenek, bez emocí. Každý má asi na den přiděleno množství emocí a ta moje poslední přišla na jízu, když jsem se loučil se zbytkem té rytířké bandy. Vděčnost, že jste mě odvezli tam a zase zpět. Před dvanácti hodinami: Sedám na kolo, teploměr ukazuje nulu. Jsem rádně nabalen a vezu velkou cestovatelskou brašničku, aby bylo kam vrstvy odkládat. Taky jídla se tam vejde dost. Bohužel ranní vstávání o hodinu dřív si vybralo svou daň, a tak nemám ideální váhu a děším se návštěvy benzinky nebo houští u silnice. Ani nevím, co by bylo horší, no naštěstí do té brašničky se toho vejde opravdu dost. T jako Turista, správně naTěšen a za chvíli je tu balík z kruháče. Automatika nás vede do Uhříněvsi, a tak se vracíme po hlavní na původní trasu. Prý to do Kostelce nestihneme. Míra za to bere a češe to už za kruháčem v Uhříněvsi (zmiňuji jen proto, že je to asi nejrychlejší rozsekání balíku v historii :)). Ani nevím, jak se vlastně jede, přijde mi to v pohodě. První brdky v klidu a padáme do Kostelce. Už jsme měli být v Kostelci a část chce ještě zastavit. Část má jet dát vědět, že už se blížíme. Nakonec jedu sám, je mi to jedno, vlastně pořád nějak spím. V Kostelci se počet rytířů zdvojnásobí a míříme směr Hřensko. Prospím i špic s Kaprem, nějak brzo říká "tak už jim to necháme" a v pohodě se vezu na konci tohotole orange expresu. Probouzím se akorát v údolí říčky Liběchovky. Romatické údolí plné chaloupek, dávno jsme pryč od shonu dnešního světa. V Zakšíně najedou probuzení z toho snění, stojka jako blázen a peloton nebrzdí. 320 wattů to spraví a valíme dál. Tuhaň a Tuhaneč, rozbitá silnice a Bobkův defekt. Pauza se hodí, sluníčko svítí a je pěkně. 90 km, normálně by se člověk už otáčel, dnes jsme ve třetině. Brdky se prodlužují, pořád ne, a ne klesat na nejnižší místo ČR. Pořád nahoru dolu, začínám to brát hodně defenzivně. Čekal jsem, že se rozjedu, ale nic takového. Krásný sjezd do Hřenska a konečně jsme u hraničního kamene. Foto, zpátky fučí. No to bude. Pumpa je vysvobození. S Ořasem se shodnu, že po 132 km bych mohl být už doma a byl bych spokojenej. Ale jsme teprve v půlce. Dávno se mi nejede dobře. S pocitem, že jestli se dnes začne někde blbnout, tak jsem skončil, se vydáváme zpět. Zimní věci se vezou v brašničce a já si užívám suché rukavice a nový dres. Podél vody do Děčína a do Boletic. Místo na Rytířov se pojede hezčí stoupání na Lesnou. Chtěl bych si vystoupit a jet to s někým na pohodu, jenže nikdo tu není. Největší letci mizí v dálce, já se držím v největší skupince, možná se nepojede takový šrot. Kapr drží tempo a z utrpení se stává boj o přežití. Už nás není 10, ani 5. Chci si taky vystoupit, ale vzpomenu si na pojeb od trenéra za Sebzuzín a tak radši visím. Začínáme se blížit Kolíkáčovi, nevím, jestli to je dobře nebo ne. Dávno jsem v módu "nic, než zástěrka přede mnou mě nezajímá". Už jen Kapr, Milhoš a já. Milhoš si vystupuje, dojet s ním by taky bylo fajn, ale trenér je nesmlouvavý. Konečně Lesná a trochu srovnání sklonu, aspoň na chvíli zvednout hlavu. Stoupání ale pokračuje. Čekám, kdy přijde zrnění v obraze, ale nic se neděje, jen pocit, že na Rytířov nemůžu nikdy vyjet. Závěrečná stojka a je konec, trenér mě pochválí. Vydýchat na vrcholku a přemýšlet co dál. Sil už není moc. Naštěstí z nedostatku času a nadšení se na Rytířov podíváme jen z vyhlídky. Něco málo sním a jede se dál, všichni byli nahoře nějak moc brzo. Vyrážíme. Na Rychnov už melu z posledního, prý předposlední stojka, ale 1400 metrů s průměrem 9% je v mém stavu peklo. S Ořasem si předáváme červenou lucernu, reálně zvažuju cestu domů jinak než kolmo. Z Verneřic další stojka, úspěšně visím a dvacet kilometrů z kopce je docela dost času se trochu vzpamatovat. Ještě tři brdky a jsme u Labe, konečně plus/minus vím kde jsme. Cedule Štětí, lebedím si v kupé orange expresu. Ne z tohotole vlaku se mi vystupovat nechce. Valíme po hlavní na Mělník, nikdo už nechce nic vymýšlet. Stavíme před přejezdem, po kolikáté už dnes... železniční doprava je prostě na vzestupu. A pumpa už je tu. Fronta na párek odsejpá, paní už ví, co a jak, jsme tu dobře zapsáni. Jen sníst to chvíli trvá, tělo už je v nouzovém režimu. Čekám peklo domů, ale asi nejsem sám, kdo má vymleto, a tak se z pumpy jede už s námořnickou rozvahou. Každý už vyhlíží svou odbočku do vany. Černý most, už se smráká, překvapivě už jsem se tu cítil hůř. Po sjezdu ještě Dreamer hlásí defekt, já mám aspoň čas vytáhnout přední světlo z brašničky. Rychlá výměna duše a po liduprázdné cyklostezce do Měcholup. Jízo je tu, padák z Petrovic a každý do své vany, loučím se a mířím do tmy směr Průhonice.

MOSTY ŽELIVKA

Kolíkáč – To nebyl zbytek polevy na perník?

Posekaný rytíř z nedělní bitvy, celé pondělí s nadějí vyhlížím nějakou zprávu, že Mosty nejdeme. Ale natěšení je slyšet ze všech stran. K plánovaným výletníkům se ještě přidává Bobek, který už někdy v lednu naplánoval trasu na zapomenuté nádraží a opuštěný železniční viadukt. Slabý kilo z kraje Prahy. Ráno vstávám jak horník do dolu, to zase bude šichta, to dnes odfárat. První bitva v kolonách stojících aut, proskat se do Kostelce, kde doplňujeme stavy na konečný počet 7. Jsem rád za Kapra, tvoříme nerozlučné duo, nerozlučný etalon dnešní rychlosti pohybu

vpřed. Jedu to jako tranzitní etapu, žádné blbnutí v kopcích a na horizontech. Nechce se hlavě, nechce se tělu, nechce se kolu. Jedeme převážně v protisměru trasy z minulého roku. Dostat se k motorestu u Rybiček. Ale tam to není vůbec zadarmo! Bělokozly nahoru, Čeřenice dolů, cyklokros kolem Sázavy a kolem Šternberka zase pěkně nahoru. Pak spadnout k Blanici a zase se sápat kolem dálnice v bahně a po panelech do nadmořské výšky. Bojuji, tohle není žádná opojná jízda. Pak si chvíli užít belgickou krajinku, ale Turistovo tempo je pro mě závod. Ale trasu máme nahranou, takže k nádraží se dostaneme v poklidnějším tempu v tabáčku, jelikož Míra a spol. si užívá démona rychlosti Foto, houska a roztržka, zdali dáme po bývalém náspu železniční tratě i kamenný viadukt. Já chci, shazuji na kašpara a řetěz se dostává mezi převodníky. Kudla! Rvu to silou, a ještě více tomu přidávám. Klacek se láme, ruce zaprasené, kudla!! Jsem tu jak opuštěný vagon, co ztratil soupravu. Potřebuji imbus, volám zachránce HonzoviB. Uff podařilo se, frčíme dál. Kostelík Borovsko, Kapr už pucuje zimáka v místní vaně. Přejíždíme majestátní zásobárnu vody přes silniční most a padáme zase k Sázavě. Tady to je pro mě neznámá krajinka, parádní serpentiny zase hore. Závidím klukům, jak si ty kopce užívají. Já zase trpím, navíc vítr jako sviha. Chci pumpu, chci čonga! Ale jsou tu jen Krasoňovice, Čestín, zapomenuté vesničky, kde chcipl pes. Veškerou morální sílu tedy upínáme na Janovice a jejich pumpu. Konečně, Turista čepuje jen čistou vodu a vypaluje tukové zásoby, já nepohrdnu bagetou a energo drinkem. Mám vymalováno a pár cest z Janovic v bočáku jsem už zažil. Nechci někde zůstat, jak přejetý pes na přejezdu. Sobecky lezu na 3 flek v našem terezíně a vím, že těch 7 lidí se prostě neschová. Čekám, že budeme točit, ale Turista nás táhne výkonem, jak z jaderné elektrárny. Luke se obětuje pro Kapra, tou škarpu už se prostě nedalo jet. Bobek s Kaprem se nechávají odvanout do Polabí, my za Mírou v lehkém deštíku do Petrovic. Dnes to nebylo zadarmo, Mosty prostě nejsou rovinaté Polabí. Děkuji za závěť a společnost! Večerní rodinná idylka, dcera s hrůzou hlásí, kam jí zmizela pleťová maska z lednice? Tak to nebyl zbytek polevy na perník? Olíznu si koutky a jdu si lehnout a snít další wobjízďecí sny ...

Luke – Mosty bez mostů

Co napsat ... takové běžné ráno. Nasnídat, obléknout, rozloučit se doma, akorát místo auta sednete na kolo. A místo do práce mažete na debatu o tom, jak vás bolejí nohy po 270 km v neděli. A jen tak mimochodem u toho zase strávíte 7 hodin v sedle. Míříme do Říčan, kolona kam se podíváš. Po hlavní na Vyžlovku a až pak teprve přichází úleva od provozu kolem pily. U Penny v Kostelci čekáme na Kapra s Bobkem. První občerstvení a vydat se do Posázaví. Teplo úplně není, ale i tak se dá jet bez bundy. Spadneme do Skalice a poklidně míříme do Sázavy. První kopec dne na Bělokozly, březnové intenzity ve vzduchu, ale odlet borců se nekoná. Nasazuji teda pro mě snesitelné tempo, drží se jen Basko a zbytek je ještě v družném hovoru. Ani očekávané převalení borců se nekoná, přiletěl jen Míra, snesitelné tempo upgradoval na sotva snesitelné a vytáhl mě nahoru. Nohy se docela roztočili a chladno už mi taky není. Opět padáme k Sázavě, sjezd zakončený blátem a dírami. Basko lehá, ale je v pohodě, já testuju Emergency call funkci od Garmina - a pak hasím paniku doma. Krátké stoupání od Šternberka k Rybičkám v poklidu, než přijde další kopec od Blanice na Psáře. Nejdřív defenzivně, ale je to samá stojka, tak to nakonec nešetřím a docela si to užiju. Krajina se pěkně vlní, v jednom kopci za Trhovým Štěpánovem zas přijíždí Turista a upgraduje to moje snesitelné tempo. Basko chce jet a přitápí, tak se prostřídáme a prý už brzo bude první dnešní cíl, tak valíme dál. Brzo nakonec bylo asi 6 km a pěkně jsme si zablblí. Bývalé nádraží, předělané na vkusnou chalupu, romantický to plácek u lesa. My po zarostlém náspu míříme na železniční viadukt. Naštěstí násep (od slova nasypané šutry) brzo přestane drncat, protože je zanesený bahnem. Na křižovatce to se spoustou řečí otáčí Basko a vrací se s kolem v náručí zpět. Já s Turistou se snažíme přebrodit, když se ozve ryk mongolského nájezdníka a rozjetý Basko se řítí do toho bahnitého nánosu. Nečekaně to projel a za chvíli jsme všichni u viaduktu. Focení a pak hledání Kolíkáče. Všechno dobře dopadlo a my míříme do Borovska na poslední turistickou zastávku. Pak už jen čekání na pumpu nebo obchod. Silnice bez provozu se vlní, sešup k řece a stoupání, sešup k potoku a stoupání a když je chvílka rovinky, tak aspoň pohoupat na hřebínku. Až do teď se mi dařilo jíst a pít, jak člověk pořád slyší ve vysílačce, ale psychické síly ubývají, a tak už se fixuju na tu pumpu. Ještě pár kopečků v tempu, dalších pár zas radši pošetrít. Krásné asfalty, kde projede jednou auto za den, to je cyklistická romantika s krásnou přírodní kulisou. V Čestíně má být obchod, ale ve 12 zavřel, to je rána pro psychiku většiny účastníků. Janovická Lhota, nejvyšší bod trasy a mě úplně vypnulo. Ukázkovej hladáček a nebýt to do Janovic z kopce, tak tam nedojeďu. Pumpa naštěstí vrací síly i náladu. I když je otázka na jak dlouho. Jestli se mi do teď občas zajídaly špice na bočáku, tak teď se rozjíždí to pravé peklo. Turista na špici po boku 3 šťastlivci a za nimi tanec na hraně na mezi krajnicí a fujavící. Bobek to vzdává a jde radši na špic vedle Turisty. Taký řešení, bohužel pro mě nepoužitelné. Každé rozšíření silnice, nebo průjezdná krajnice je dar z nebes v podobě pár vteřin odpočinku. Silnější poryv větru ale stačí a skupinka bez nároku odjíždí. 300 W stačí tak na udržení odstupů pár metrů, ale víc s tím udělat neumím, a tak jedeme s Kaprem aspoň v naději, že si časem všimnou. Hezká ukáзка, jak umí být 5 minut dlouhých. Před Kostelcem se loučíme s kluky z Polabí. V dálce už je vidět pěkný slejvák, tak radši беру bundu. Nová bunda od Kalaše funguje super, připadám si jak v peřince. Navíc Turista se ujímá své funkce vrchní lokomotivy a stará se o bezstarostný transfer do našich domovů a van.

ZA JAZYKOVÝMI SKVOSTY

Luke – Skvostné skvosty

Prý je třeba zakončit trilogii reportem "Skvosty bez svostů", jenže takhle se to jmenovat nemůže, protože lhát se nemá. Skvosty byli plné skvostů, vlastně celá trilogie je jeden velkej skvost a tak to bylo stylové zakončení. Nedá mi to se trochu neohlédnout: 5 dnů, 603 km, 3 dny na kole a 2 dny s pocitem, že zítra na to nesednu, respektive jestli sednu, tak spadnu. Nakonec i poslední díl byl v rámci možností v pohodě, nikde se na mě nemuselo čekat a s tím jsem do toho tak nějak šel. Ráno trochu hlodá, jestli nevzít jednici, ale už v Benicích to nahazuje solidně, takže zimák je dobrá volba. Navíc ho mají všichni, i Basko vrátil blatníky a zástěrky, takže paráda. Ne, že by nebylo většinu cesty krásně sucho, ale i odpoledne byla místa, kde nám to připomnělo, že zimák byl dneska dobrá volba. Za to oblečení už bylo ryze jarní, zimní tretry zůstaly třet doma, stejně jako bundička a termotriko pod dres. Člověk hned ušetří pár gramů, když se rozumně oblékne. Ráno 10 stupňů, takže není problém, jen ve stínu trochu mrznou nohy, ale brzy se to srovná. Míříme po hlavní z Uhříněvsi na Říčany a občas je to boj i když provoz není úplně strašný. Přesto třeba nechápu, proč troubí řidič protijedoucího kamionu, když za námi nikdo není a do jeho pruhu nezasahujeme. Ještě nám ukazuje, že jsme jedničky... asi nikdy nejel za Turistou na bočáku. A že vítr dneska řádí. Uhříněves - Vyžlovka 150 m nastoupáno na 14 km s průměrem 30 km/h, no to nám to hezky začíná. Pak zklidnění kolem pily a zas to Míra rozjíždí po hlavní až do Olešky (tady průměr 36), naštěstí vítr už fouká líp a dá se trochu oklepnout. Za odbočkou na Krymlov první ochutnávka protivětru. Myslím, že umřu, ale drží mě pocit, že nejsem sám. Tohle se ještě daří přečkat po kupě, ale jak se zas vítr opře do zad, jedeme každý za svoje. S větrem v zádech i zimák letí jak jednice, ale vidět na tachu 45 hm/h a před sebou Turistu s Igiorem jak odjíždí stejně není nic mimořádného. Návrat bude bolet a vystřílet se tu úplně nechci, stejně mi přijde, že jedeme až až... Trasa velí pravá, ale Kolíkáč s Mlhošem vi, že po hlavní je to lepší. To já nestíhám, a tak se vracím přes dětské hřiště ve Skvrňově a nachytám trochu skvrn na dres, jak se brodím blátem. A ejhle, další vesnice je Bláto. A pak že to nebudou skvosty. Krajina už je pěkně zvlněná a za chvíli tu jsou Košice. Vyfotit a pokračujeme, teď už bude vítr spíš nepřítel. Začínají kopečky a já chci jet podobně jak v úterý. Bolí to stejně, ale ten úterní pocit, že to aspoň jede už tam není. Naštěstí nejsem jedinej, kdo už roztáčí nohy z velký únavy. Turista s Igiorem mají stále dost chuti, ale vrátili nám aspoň Baska, a tak utužujeme vztahy v grupetu, kde Mongol není nadávka ale konstatování. Spojíme se ještě ve Zbraslavicích, a tak mám zas možnost zkusit uhákovat Turistu do kopce. Pořád čekám, jestli se třeba nohy ještě nerozjedou líp, ale to už bych chtěl asi moc. Nahoře díky náskoku úprava usazení helmy a pěkný zásek. Turista hlásí, že si je sjedeme a já nemám nejmenší pochybnost, že má pravdu (jen měl asi použít jednotné číslo). Krasoňovice tedy proletíme a chvíli po úterní trase Mostů. Jsem pěkně zašitej, ale když začnu přemýšlet, že bych mohl vystřídat, tak mě vrátí do reality nějaký brdek. Ne, tady bych Míru akorát brzdlil. Už je vidíme na horizontu, ale za chvíli jsou tady Polipsy. Ptám se na Pivnisko, ale to už jsme prý projeli... no já zas koukal na zástěrku. Padáme do Kácova luxusním sjezdem a jdem vyrabovat pumpu. Je krásně a tak neváhám s první letošní zmrkou na švihu. Pak nás čeká těžké stoupání z Kácova v protisměru Kolem Posázaví, Kolíkáč cítí závod a hned se dere na špic. Nakonec nějak všichni chtějí být na špicí a taky já se nechám strhnout, ale žádný spurt se nakonec nekoná. Měníme trochu původní trasu a chceme vyzkoušet brod přes Blanici. Nejdřív luxusní slepá silnice až k řece, jen úplně dole bylo třeba trochu opatrně na smetí od lesáků. V Blanici dost vody, ale je tam most pro pěší. Ten vede přímo k někomu na zahradu a cestu nám zahradí vrata. Naštěstí jdou otevřít, a tak můžeme vyrazit na poslední zastávku u kostela sv. Matouše v Hrádku. Pak opět nový asfalt, navíc vítr do zad, takže je ještě příležitost se proletět. Už i já jsem sundal rukavice a užívám si skoro letní cyklistiku. Do Všechlap další kopec na max, nahoře je Divišov, domov se blíží a není nač se šetřit. Vodslivy, Chocerady a na Ondřejov, to už je Kolodějská klasika. Mám toho dost, Míra odjíždí, jinak by to prý nevyjel. To já už bych hlasoval pro klid zbraní. Jenže ve vzduchu je cítit vůně pudinku, a tak zas najednou všichni zvedají zadky. Míra je náš a když už jsem mu v háku, tak visím až pod kostky. Ty už jen v klidu objednu po chodníku, za to Míra se ještě vybičoval k pěknému finiši - gratulace k PR na konci trilogie! To já už bych byl bez nároku. I tak mě ale těší, že pokud už jsem se rozhodl jet, tak jsem čelo (= Turista a občas Basko nebo Igor) uvisel. Pak už nejkratší cestou domů se zajímavou alternativou po nové cyklostezce ze Všestar. To nás navede na cestu přes Pruho, což je pro mě skvostné zakončení trilogie.

TROSKY

Luke – Společnost na Troskách

Tak (neplánovaně) poslední společný/společenský výlet je za námi a je čas bilancovat. Nebudu tvrdit, že mě to neštve. Člověk už se viděl na Ještědu a ve Vídni. O zcestných snech o Sázaváku ve skupince, která bude olizovat mísu pudinku, nebo maratonech po boku našich legend, bych snad ani veřejně psát neměl, ale hlava litala v oblacích. Jenže na světě jsou důležitější věci než drtit sto a víc psů o asfalt po vlasti české a přilehlých krajinách. Takže pauza a nezbyvá než prohlásit Trosky za vrchol zimní/jarní sezóny. A vrchol to byl opravdu se vším všudy. V pátek samozřejmě pochybnosti, jestli to po trilogii vůbec objednu. Ráno chladno, ale předpověď bez deště usnadňuje oblékání. Ani odpoledne nemá být kdoví jak vedro. Jednice letí a bory šumí, aniž by si ode mě žádali

nějakou větší snahu. V Uhříněvsi se schovat do balíku a až do Brodu nešlápnout. Jo, takhle by to šlo. Na srazu snad všichni včas, povinné focení a startujeme ve 14 kusech. Jede se svižně, ale rozumně. Za chvíli Nymburk, projíždíme Hrubý Jeseník. V dálce už jsou vidět stále ještě zasněžené Krkonoše. Můj oblíbený sjezd do Bousova na špicí s Hulísem a za chvíli už se bude stoupat na Sobotku. Blíží se první prémie, neplánuju se zašít. Jednak tu mám "time to beat" z loňska a druhak nohy se nezdaří ještě tak mrtvé, tak to chci zkusit a uvidí se. Rozjíždí se to pomaleji než loni, kde 5 lidí odletělo hned a místo toho je tu větší balík, co se žene vzhůru. Trochu zaváhám a musím si doskočit Turistovo zadní kolo, to by byl dobrý výťah nahoru. Čelo mizí, necítím se na další doskočení, a tak si držím Turistu, až před vrcholem dojíždíme odpadlíka, a tak ještě přidám a pomůžu si o pár míst. Nahore odhadem 6-7, přes pomalejší rozjezd umazáno 24s z loňského času. Pod kopcem Hulí hlásí, že dost lidí nepůjde na vyhlášení, a tak z toho jsou i nějaké body. No, na to docela slyším, nohy jely, tak mě čeká ještě dvakrát podobná zábavička. Přesun pod další prémii, prý bude start až z Troskovic, takže kopec z Újezda moc nehrotím. Ale Hulí defektí a rozjetý vlčáky už nikdo nezastaví. Turista to zkouší z úniku, za ním skupinka s Karlem a Camrdou. Pořád docela na dohled, tak jedu a chvíli držím docela rozumný odstup. Prolítnu kolem Baska +1, dneska nohy z nebes, tak zbývá si to prásknout sám nahoru na parkoviště pod Troskami. Nahore zas přede mnou kolem 5 lidí, spokojenost, navíc Strava hlásí 50 vteřin náskok na loňského Luka, +50 W při stejných tepech. Turistu nakonec sjeli a první nahore byl zas Karl, na Stravě odměněn korunkou. Gratulace. Pak chvíli oraz, foto a změna trasy. Podíváme se na Hrubou skálu a silničky směr Vyskeč. To je zas reklama na cyklistiku. Průjezd po úzké silničce vinoucí se mezi skalami přeruší Camrdův defekt. Pro zbytek vhodný čas na opalovačku a pár dobrých rad. Nálada kvete. Po 21 minutách pokračujeme, čeká nás improvizovaná prémie. Postupně se utahující nakloněná rovina končí v podstatě hromadným spurtem na horizont. Trochu to kazí protijedoucí auto, ale i přes nutnost ubrat se držím kolem top 5. Pak se ještě zhoupnout do Sobotky a v posledním brdku vypustit těch pár wattů co zbylo. V Sobotce je otevřená večerka, a tak doplňujeme zásoby a vydáváme se vstříc pohoštění do Brodu. Debatuje se, jestli to stihneme, ale vypadá to dobře. Vítr dost pomáhá, slunce svítí, jednice letí krajinou. Ani na špicí mě to dnes nebolí, připadám si nesmrtelný. To jsou zase stavy. Nymburk je tu nějak dřív a bláznivé přestavení na kruháči s ním. Magor bez morálních zábran rozdělí balík neohroženým průjezdem ve stylu já mám přednost, tak co. Zajímalo by mě, jestli by stejně najel i pod valník od tatrovky a doufal, že ten valník zastaví a dá mu přednost. Ale co, ne každý dostal od rodičů ten správný hodnotový žebříček, tak to prostě je. Další kruháč a čelo přehlédne auto, našťastí zbytek balíku dával pozor a řidič auta na tom byl s morálkou o něco líp, takže všichni zdraví pokračujeme dál. Do Brodu to tudy nemám moc rád, většinou tu jezdím sám, a ne zrovna čerstvý, ale dnes to letí samo a ve vzduchu už se vznáší prach cukru a skořice. Za chvíli nás tak vítá cedule Český brod a začíná "společenské podujatie", které jen podtrhuje tu dnešní "pecku všech pecek". Polívka na doplnění tekutin a všichni sypeme jak týden před Tour de France, teda cukr a skořici na lívance. Kolikáč se poprvé dnes snaží hákovat čelo. Proběhne vyhlášení dnešního obkladače Karla, já díky neúčasti některých hvězd na vyhlášení stojím nečekaně na pódiu vedle Turisty, tak to je vypečená společnost. Za tři lívance 5 hodin a pomalu se musíme zvedat, protože vana nečeká. Vítr dál pomáhá, a tak i přes postupující únavu se daří dorazit zavčasu k hranicím Prahy a rozprchnout se do svých domovů. Jestli tohle měl být na nějakou dobu poslední výlet, tak to byla tečka hodná zakončení sezóny. Užil jsem si to pořádně. Díky všem a organizačnímu výboru zvlášť! PS: doma na váze stejný číslo jak ráno, pitný režim jsem dodržoval, takže to s těma lívancema byli nějaký "fake news"

JEŠTĚD

Bobek – Ještěd ve dvojici

Letošní ročník Ještědu a všeho společenského života, včetně sportovních a výletních aktivit je poznamenám neblahým „mazlíkem“ Covidem (termín „jsem se vši úctou použil z vědeckého slangu). Ať je to jak je to, věřím, že lidé více chápou tak, jak píše M.Kundera (až pochopíme, že dějiny můžeme chápat až zpětně, chápeme, jaké místo má člověk v dějinách) a nevymyslí (i příroda) nic záluďnějšího a celá tato neblahá situace brzy skončí. Tak celý tento týden pracuji doma. Občas něco celkem pravidelně objednu, občas, jako ve čtvrtek to cinkne: Kostelec u Penny, jo? Jo, a přemýtlám, jak jsem přemýšlel o pouhých 50km na vyklepání. Vcelku je hezky, u Barbánka ve vsi je stále kopec, fouká zřetelně z východu a pěkně hřeje sluníčko. U Penny trochu čekačka kde mi probíhá hlavou analýza křivek atmosférického tlaku a oblačnosti s teplotou a už se snášíme do posázavských údolí. Tady Ti něco ukážu! Mají tu novou silnici a už zatínáme zuby do omotávek a šplháme nahoru do Mělníka. Neznalý promine. Protněme se údolím a projíždíme vesničkami jejichž domky podbně jako silnice stále více podněcují myšlenky co se sobotou. Zastavujeme v Janovicích u tradiční benzínky, ale nikdo dovnitř nechce. Konečně snad dojde na řeznictví na náměstí s výbornými párky. Naposled jsem v něm byl cestou na Vysočinu, v létě a nakoupil pár kousků na ohýnek. Cítím celkem únavu, ale je tak hezky, že jeden párek hned slupnu. Začíná mi docházet co většina, na 200km, 60km před domovem, v Mělnice na benzínce, cítí. Začínám cítit i já, zdvořilostně nabízím Prezidentovi, ale ten zásadně odmítá a očkem pošilhává po nápisu, mleté maso! Zvláštní. Projedeme Blátem a přílehlými údolíčky Honzy B, opojen kouzelnou atmosférou této vznešené společnosti poodjíždím v horizontu, kde přichází zmíněná symfonie (jak jsem psal ve skupině) 4'33" John Cage. Tak jako je skladba rozdělena do tří částí dochází

k nápadu co se sobotou: 1. předpověď počasí, 2. podněty z tohoto dne, 3. nápad-jed na Ještěd. Vznik skladby to říká jednodušeji: zvuk nervového systému, zvuk krevního oběhu. Možností není moc, jet do přírody se může, tak jen koho do povolené dvojice. Dlouhou dobu přemýšlím o prezidentovi, ale ten nemá osamocené jízdy moc rád. V podvečer tedy píšu krotiteli hadů, který se právě zaobírá kmením mamby černé, mlékem. Jeho zamýšlený emotikon dává spíše najevo, že mamba mléko zblaznila a trochu po něm prdí. Po pátečním podvečerním připomenutí nabízí pouze doprovod k Českému Dubu. S nadením přijímám. V podstatě jsem stejně přemýšlel o jízdě na samotku s ohledem na aktuální situaci. Nicméně vzpomenu na kamaráda, znalce přírodních úkazů, historicky zajímavých míst, s turistickým duchem. Malá kontrola zdali nebude krotitel proti dočasnému počtu nad povolené množství a už jen zavolat: Ahoj, zítra Ještěd, přidáš se? Sedím právě v autě a jedu z práce, dobrý nápad, 8:00 Podbrahy. Co víc si přát, řekněte... Ráno na místě, s rámovými logy jako z logaritmického pravítka, vyjíždíme na sever. Poctivě střídáme, Turista, Bobek, Kapr / Turista, Kapr, Bobek. Docela nám to tam vzadu jde a jsme schopni i něco ústně „prohodit“. Povinné foto, ventilký kolmo, klika s převodníky dopředu, cvak cvak a skara stejně tam je malá chyba. Přijde na ni oko zkušeného odborníka? Jedeme dál. Trošku se laboruje a přes můj původní úmysl se to snažíme udělat hezké, volíme cestu skrz Ralsko. Musím přiznat, že to byl dobrý nápad. Příroda tu stojí za povšimnutí. Na trase časovky Bělé vzpomenu Myšáka a jeho úspěchy ve 24hod. Kapr se v Kuřivodech odpojuje a my s Mírou pokračujeme dál. Mohli bychom prý vidět Zubry a koně; ale nejvíce je vidět děr, silnice zde ještě není úplně opravená a tempo je také solidní. V Osečné Míra hlásí nějaký údaj s trojkou na začátku. Za vsí začínáme stoupat, krajina se otevírá a protivítr je o to víc znát. Vlníme se vzhůru, na horu, až na vrchol. Po sněhu ani památky, pouze hromada na výpreži, a pár zbytků ve stinných koutech těsně pod vrcholem, silnice suchá a obloha s oparem. Po chvíli na vrchol vyjíždí další „mambák“, z kterého se v aplikaci klube také celkem slušný wobjížděč. Prý testoval nový materiál, tak ať slouží! Dokončíme tedy potřebný snack a společně ve třech valíme dolů. Oddělujeme se, odbočujeme na Křižany, utíká to, že ani nevím jak. Levou pravou spíš řeším pocitem možného poklesu rychlosti která se pohybuje stále mezi 40-60km/h; jedeme ale správně, pochvilí mineme odbočku na Jablonné a lemujeme Stráž. Podél Ještědského potoka řeším první problémy s nohama, nějak se nechtějí točit a něco v nich cuká. Volím buddhistickou formu útěchy - vše si jenom myslím vždyť Mírovo kolo jede úplně volně a hladce. Úspěch se během chvíle dostavuje. Zmínovaná cyklostezka ze Stráže do Mimoně, se nekonná. V tom fofru se nějaká odbočka či cesta špatně řeší, tak snad se Míro nezlobíš... ale teď když koukám do mapy, už vím kudy správně na ni. Nicméně hl.silnice na Mimoně nám dopravá efektivní větrnou podporu čehož masivně využíváme a držíme rychlost kolem 50km/h. Na Mimoněskou benzínku se jen usměju, projedeme městem za kterým Míra hlásí, že by to chtělo bufet, oponuji, nejbližší za 20km v Doksech. 20km je dost, ale když se pořádně zakousnu do galusky předemnou, vychází mi, že ta nesnesitelná bolest bude trvat ani ne 30minut. Lesy jsou plné aut a lidí jakoby rostli hříby. Poslední horizont a sjezd do města, ve vzpomínkách na páteční, ranní, Praha Doksy.... Penny urrraaa... 140km a 29.5km/h, u kolegy 30.5. Ranní tuistický přesun do Podbrah a popojíždění neskutečně zkresluje. Doplnujeme energii, shodujeme se, že nemusíme jet takovou kaši, ale že Karl dal nedávno 250 průměrem 31.5 se musí ocenit. Já oceňuji, že se nepřidal a respektuje tak restriktce dvou lidí. Probíráme zbylou cestu, těší mě, že Mírovi není na škodu nejkratší cesta k domovu a vydáváme se směr Okna, dále protisměru Doks do Mšena minout velké město Mělník. Jedním z hlavních kritérií je také cesta po vrších a využít vítr. Jak známi Doksy, vršků tu pár je a stále to v nich cuká. Cítím se jak na Mamutovi s extraligovým přelivem, nádíván UAC. 180km průměr 30, aktuální se zasekla u 4 na začátku, mé zuby už dávno prohloubily drážky v Mírově plášti do původní verze. Teď už jen přežít let do Toušeně. Loučím se. Vracím powerbanku a odbočuji s poctou, že bych stejně již jen kazil hodnotný průměr. Kdybychom odečetli ta popojíždění atd., myslím, že by to pár přes 32 dalo... slušný konec března na 200km! Bylo mi ctí! Blahopřeji a děkuji kdo dočetl až sem. Kdo nebyl zmíněn, není to záměrné - těch pocitů tam, cestou, za uplynulá léta bylo... Sanžil jsem se i vysvětlit jak k tomu všemu došlo když nemám bodovky - čímž mu děkuji za podnět Tak doufám že brzy spolu všichni dohromady!

ŠLEHAČKA

Kolíkáč – Reklama na silnicní cyklistiku

Luku cekal jsem az to takto paradne sepises, na mistopisne nazvy jsem nemel tentokrat koule. Ale o to více mám koule z té vcerejsi slehacky v pocitech. To byla reklama na silnicní cyklistiku. Díky Turistovi, který se ujmul role tempomatu, jak je jeho zvykem. Nesetřil nás v kopích, ani na rovinách. Nebylo míst, kde by se dalo svesit a takhle jsme to vsichni chteli. Já byl v závodním modu, kdy jsem hákoval bez rozmyslu vse co se dalo. Techniku pod sebou vyladenou do nejlehci varianty, tretry se zavodním prachem, jen to číslo na zadech chybelo. Vůbec jsem nepřemýšlel, co se bude dít na konci. Z každého kopce jsem mel nelícenou radost a odevzdával jsem jim vse. Zádny cumení na cisla na budíku, proste to tam poslat, jako kdyby byl posledni. A oba kopce na Rychnov mely jeste neco navíc. Nejenom ze byly nejdelsi a s nejvetsími rampami, ale kousek byl i epicky Rytírov, který tomu pro mě dával ten správný náboj. Chladit oholena holátka tou prirodou kolem, to byla pro ne krasná premiéra tohoto roku. Karl v kopcích zaslouzene kraloval, laskoval s nami a taky se svým retezem a kazetou. Luke s Turistou v kopcích s rozvahou, která se jim v závěru moc hodila. Od Vernerice, kdy zbývalo asi 20km do cíle přišel pan vrchní

a zacalo uctovani. Pekne dlouhy paragon mi vyjel! Az se mi z toho zacala motat hlava a nohy podlamovat... a jen jsem tise zavidel tem trem mizejicim zadkum. Diky kluci, ze jste me tam nenechali! Je neskutecny kam se Luke za ten 1,5 roku dostal. Je to droga tenhle kraj, od vcerejska na nic jineho nemyslim a chci to co nejdrive znovu!

Luke – Rychlosty ve středohoří

Tak jsem musel napsat další áčko Kolodějskému kostelu, protože se na úterý naplánovala akce s názvem Šlehačka. Prezident na mapě naklikal kopcovitou ukrutnost dle krušnotonské filozofie (smysl není někam dojet, ale nastoupat u toho co nejvíc metrů) a pod tlakem autovýletářské kliky pak ještě trasu prodloužil. V pondělí večer tak zažívám regulérní startáček před maratonem, v úterý ráno pak stres před dopravou na start. Liduprázdné místo ideální ke startu a hned necháváme civilizaci na pospas covidu a míříme za životem, jaký máme tak rádi. Basko řeší první problémy, ale kamarádi ti vždy půjčí co potřebuješ. Imbus, nějaké jídlo i toaleták na cestu se najde, když máš v břiše "válku" a potřebuješ "kakat". Prvních 10 km jen stoupáme. Kolíkáč vyrazil jak kdyby právě odjelo zaváděcí auto, Turista i Basko jsou taky pryč, aspoň že Karl má klidnější rozjezd, že mi není do breku hned v prvním kopci. Naštěstí délka kopce nám všem srovnala tempo a tak sice s doporučenými rozestupy, ale v zásadě pohromadě podstupujeme první rychlosty. Zdejší stojky přes 15 procent se při odběru vzorku zapichují hodně hluboko do svalů a za pár minut je jasno. Basko musí do karantény. Radíme mu jak vynechat další kopec a zamířit si to rovnou pod (a pak na) Rytířov a Rychnov. Zbytek pokračuje v plánované trase. Projíždíme přes vrchol Sebusína (což se dozvím až po sjezdu) a následuje sjezd do Velkého Března po heboučkém povrchu. Stoupání směr Lhota už je pořád 4-5% a pro mě v kontextu toho co jsme už přežili a co nás čeká je to vlastně odpočinek. K mojí radosti tep i wattů zůstávají v dlouhodobě udržitelných zónách a zároveň neodpadám. Za chvíli (po osmi km) je tu vrchol a další sjezd za odměnu zpět k Labi. Kola letí a rychlost atakuje osmdesátku, ale zatáčky skoro nejsou a je pěkný výhled vpřed. Přesun podél Labe si bere na starost Turista a tak nemusíme dlouho čekat na další kopec. Rychnov (okolo Rytířova) děsí svými parametry: 5.5 km s průměrem 9 procent. Kolíkáč už vyplňuje předmět u mailu pro Cinka, ale v půli kopce mu radost kazí Karl, který je dnes (a vlastně nejen dnes) někde úplně jinde. Já se snažím jet si svoje, což se po chvíli mění na hák za Mírou. Musím se přiznat, že tahle námořnická rozvaha mě dnes vyloženě hrála do noty. Sám bych jel trochu míň. A trochu víc už by mě zas moc ničilo. Kopec to byl dlouhý, ale hlava i nohy fungovaly a ve finále spokojenost. Shledání s Baskem se podařilo, a tak jsme mohli pokračovat dál. Jak to nahoru trvá dlouho, v Benešově nad Ploučnicí jsme hned. Jedeme chvíli údolím říčky Bystrá a užíváme si sluníčka. Silnice se zhoupne a je tu údolí Kamenice. Tudy jsme jeli nedávno do Hřenska. Krajina se změnila a projíždíme filmové kulisy starých filmů a pohádek. Rynaltice nám připomenou, že to jsou kopce, proč jsme tu. Zase hltáme život plnými doušky. Míříme směr Krásná Lípa, ale ještě před ní je Krásný Buk. Turista velí doplnit vodu do bidonů. Já ještě mám, tak si dělám bezpečák do další stojky. Ještě že tak, 17% už sotva lámu, nahoře trocha šotoliny a tak volně pokračuji dál. Pokračuji po trase, z bezpečáku je najednou únik dne a luxusní asfalty mi nedovolují zastavit. Nahoru do kopce se otáčím a jedu volněji, z kopce si to užívám. Takhle to docela utíká, když volá Kolíkáč, aby se ujistil, že jsem na trase před nimi. Je to tak a když je to asi 13 km do Šenova, a já pořád nikoho nevidím, napadne mě, že bych to mohl pojmout jako únik. Potom i na rovinách jedu a nešetřím. V posledním kopci před pauzou už je vidím za sebou, ale zbývají už jen dva km z kopce a rovina a já vím, že už mě nesjedou. Proběhla pauza u Varhan a doplnění kalorií. Baska chytá koleno, při převodu 39x25 se ani nevidím, a tak ho směřujeme na bezkopcovou variantu návratu. Nám zbývá už jen 63 km a přichází po delší době rovinatější část. Chvíli po silnici, kde kvalita asfaltu některým připomíná přerušovanou soulož. Tohle ale dnes byla naprostá výjimka, jinak jedeme skoro pořád po sametu a hedvábí. Z kopců co mají 2 km se už staly brdečky a ze střídání v sedě a ve stoje absolutní rutina. Poslední větší kopec se klikatí nad Velení: 3.5 km s průměrem 9%. Pár serpentín, podržet původní Turistovo tempo z Rychnova a jsem nahoře, dokonce před samotným autorem tempa. Napojujeme se na letošní Rytířovskou trasu a dáváme znovu vrchol kopce do Rychnova. Kolíkáč ještě provokuje moje závodní choutky, jenže co jsou mi platné nohy z nebes, když se před vrcholem přirítí Karl a div mě neodfoukne do škarpy. Přichází poslední věta téhle deváté symfonie. Óda na radost, nohy i po tolika km fungují, posledních pár brdků na tři nádechy a letíme vstříc cíli. S pocitem, že nám nic nechybí, že nic nemusíme, prostě hotovo, den jak sen, slova dochází ... to prostě nejde popsat. Díky všem, tak těžký a s Vámi vlastně tak jednoduchý. (Tento report je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými postavami či událostmi je neúmyslná a čistě náhodná.)

BELGIE

Kolíkáč – Prv asi starneme

Minulý týden mi přinesl dva maratony pekne za sebou v rychlém sledu. Uterní Šlehačka nalezite oslehala lýtka a páteční Belgie to dovršila. U auta jsem připnul číslo a jal se hákovat Turistu. Ten hned od lajny prekuliil svůj budík na čísla začínající 3 a nepovolil celých 180km. Zadní kapsy a bidon byl strasne daleko, jen nasadit klapky na oci a tupe hakovat. Chvillemi jsem si ale i uzival, ten bezchybný asfalt, trasa bez provozu, výhledy na krajinu, kterou neznám. V Belgii jsem nikdy nebyl, ale nějaké jejich klasiky videl v TV. Jak pise Luke, trasa obsypana fanatickými divaky a v nohách rozpoutat válku. Karl, který kazdy den drti 150 a vice, jen nechapave kroutil hlavou, co blbneme.

Musi mít ze mě srandu, jaké usilí do toho musím dávat, kdežto on se klidně zapomene někde vzadu, aby si nas zlehounka doškolil. Luke je taky pěkně vyladen, ale na něm aspoň chvílemi vidím, že si taky dává. A Turista? Ten drží svoje čísla, a když ho náhodou někdo uhakuje až na horizont, tak jen mávne rukou jako pokyn na vystrčení. Ale to je tak usměvne, kde bratřičky, aby ho člověk přešel? Takže když vám jede asi 5 sekund po boku a pak jde znovu na spic s podekováním, to už se mám za bricho popadám, kdybych se nemusel soustředit na 3 nádechy a znovu bezchybně hák za Canyonem. Seběmensí zaváhání se rovná odsouzení dlouhé jízdy na samotku, než se udělá servisní pauza. Servisní pauzy se musely dělat jen kvůli mě, jednou mě nahradil Luke, ale tomu vypadlo naradí. Mě vypadávalo ve více kopcích, a nejenom naradí. Nazvy vesnic, mesteček a vrcholu si vůbec nepamatují, byl to průlet fantastickou jarní krajinou a jen musím zhluboka smeknout před formou mych kumpanu a moc moc podekovat za shovívavost při čekání. Jak říkal diplomaticky Míra, je divné, že máme průměr jen 30, to v minulých letech s Karlem to bylo vždy přes 31, pryč asi stárneme

Luke – Vožický šíp

Vážení autovýletníci, tenthle týden pro mě byl letos vrcholem cyklistiky a za to vám patří velký dík. Po etapě, kterou by novináři nazvali Středohorský okruh smrti jsem se tak tak dal dohromady a následovala etapa vpravdě belgická. Oprášil jsem svůj nápad z loňska se startem v Benešově, v euforii a nadšení z úterý jsem starou trasu protáhl na 180km a skoro 3000 metrů převýšení. V nezměněné sestavě vyrazíme z Benešova, pod koly ubíhá černý asfalt prvotřídní kvality, který byl hlavním kritériem při přípravě trasy. Garmin na trase našel 22 stoupání a hned to první ukazuje hodně bojovnou náladu v pelotonu. Slovy komentátora by to byla etapa pro únik. Ten rozhodující a čtyřčlenný se zformoval hned v dalším stoupání, které nás vyvezlo nad Postupice. Hned posléze se ukazuje, že počet 22 brdků nebude konečný, je tu spousta bezvýznamných, které Garmin neviděl a dají se (spíš se musí) letět na velkou. V úniku všichni chtějí jet, jen Karl (sic!) kroutí hlavou, že je to do cíle daleko. Z Louňovic opouštíme hlavní silnici a za chvíli tu je neuvěřitelný průlet po 2m široké a 100% děrproště asfaltce. Trvá to několik vesnic. Za každou zatáčkou, na každém horizontu se nastupuje a já jen marně vyhlížím motorku s kamerou nebo vrtulník. Úplně mě to pohltilo, jedu na max, hlava nechce zvolnit. Krátká pauza ve Vožici přišla vhod, v tomhle tempu se nedalo ani pít, natož jíst. Následuje asi nejdelší kopec dne, nohy překvapivě drží, ale uhákovat Míru se mi nakonec nepodaří. Ale druhé místo udržím. Pak je chvílka na zotavení, když se objeví Míra a s jasnou vizí, jaký dnes budeme mít průměr, pokračuje dál. Nestíhám fotit a tak tak si stíhám aspoň užít ty krásné výhledy a luxusní asfalty, kde se člověk může uvolnit a nechat se vláčet touhle kouzelnou krajinou. Za chvíli míváme ceduli Kraj Vysočina a pohybujeme se ve výšce kolem 650 m.n.m. To dává jistou naději, že přijdou i chvíle odpočinku. Ještě před Křečí ale mám pocit, že už ve všech stoupáních hrabu až na úplné dno. Aspoň, že jdou tak rychle za sebou a nemám moc času o tom přemýšlet. Navíc kvalitní povrch prostě vybízí k tomu jet rychle a kdo ví, kdy se člověk zas takhle sveze. Konečně se čísla na Garminu převalila a do cíle zbývá míň, než máme aktuálně najeto. To je příjemný zlom. Upínám se k další zastávce ve Vožici, kde by se k nám měl připojit Basko, pak už se snad pojedou normálně. Začínám vlát na chvostu při ještě snesitelných 250-280 wattech, ale přežít horizont a Mírovi tři nádechy je pro mě už peklo pekelný (přes 400W). Do toho Kolíkáč začíná rozjíždět kolotoč s Mírou a špačkuje, že nestírádám. Nemám z čeho, tak se vymlouvám na Štybara s Gilbertem ve skupině za námi. Posledních pár stojek před Vožicí s pocitem, že bude konec a tak se to ho ještě nebát a nakonec 5km krásný sjezd za odměnu... Šťastné shledání s Baskem se ale nekoná, a tak po občerstvení pokračujeme dál v závodním stylu. Polní cesty s novým asfaltem ale zase zvedají náladu a ubývající km do cíle taky. Průjezdy vesničkami s vypnutým mozkiem a padesátkou na tacháči a jsem tam zas. V Belgii, na posledních 50 kilometrech Valonského šípu. Lámu další stojku vesnicí kolem kostela, úplně vidím ty tisíce diváků kolem a slyším jejich řev. V Ratměřicích pozorujeme Sekvoje jak se tyčí nad zbytkem zámeckého parku. Pak rána, že myslím, že mi upadly nohy, ale bylo to jen náradí. Kluci zvolní a já se vracím. V dalším kopci se Mírovi daří další únik, ale jsem tam. Bez nároku držet jeho tempo jen jednou projedu špicí a pak už to radši ani nezkouším. Ve Voticích se radši necháme sjet, cesta daleká. Zbývají dva poslední kopce. Snažím se šetřit na rozhodující Mur de Chvojen, s kostelíkem, který můžeme sledovat posledních asi 20km. Špatná taktika. Na předposledním kopci mi Míra trochu cukl a už nemám nárok. S Karlem a Kolíkáčem se daří držet zásek asi na 10s. Pořád doufám, že bych to mohl dát, když bude sklon přes deset procent... Ostrá levá, Kolíkáč řve ztrestejte ho, a tak se ještě naposled zvedám. Bohužel nohy tuhnou o pár vteřin dřív než bych potřeboval, a tak nějakých 5 vteřin náskoku zbývá a Míra dnes zaslouženě vyhrál. Celý den jel neskutečně. Kolem Konopiště už jen dokroužit v pohodě k autu a v mezinárodní spolupráci se i Baska podařilo najít. Vydářený den, ještě jednou díky. (Tento report je smyšlený a jakákoliv podobnost se skutečnými postavami či událostmi je neúmyslná a čistě náhodná.) (Taky teda Míra říkal, že bych s tou fantazií měl přestat, jinak s náma nikdo nebude chtít jezdit, tak to pls berte s velkou rezervou.)

PERŠLÁG

Kolíkáč – Rumová pumpa

Nedá se na nic soustředit, zase chci vidět ten ubíhající asfalt pod sebou, ty zelené louky, hnědá pole a hluboké lesy kolem sebe. Svištět hlava nehlava tou českou krajinou na vynálezu jménem kolo. Tohle je terapie na žaludeční neurózu a na alergickou sinusitidu. Na vše se zapomíná, jen zapnout fixační mód na Mirkovo zadní kolo a valíme! Vůbec se nedivím tomu, že slibované kochací tempo a posedávání po lavičkách se nekoná, znovu se jede plná palba. A dnes mi to vůbec nechutná, nohy nejedou, ztuhlé svaly se brání. První móóc! Nedá se nic dělat hoši, dnes to bude se mnou horší. Ale ani Luke na tom není úplně nejrůžověji anebo mě v tom nechce kamarádsky nechat anebo Míra s kamennými nohama chce na displeji vidět čísla začínající jen 4? ...kdo ví...Karl kroutí hlavou a tahá mě zpět. Ještě poctivý dvoukilo a já mám dost. Na 40 km prý bude slibovaná lavička, kterou dodrží jen Turista, který na nás počkal po svém úniku. Jestli tohle vydrží dalších 7 hodin, tak ho přihlašuji na Ktona, ať jede s Jirusem a Petzoldem! Konečně jsem se dostal trochu do provozního stavu a dokáži reagovat, no reagovat, spíš jen tupě hákovat rozjetou západoněmeckou mašinu. Housky s marmoškou do mě padají jak do bezedné studny, nesmím nic podcenit, jedu další závodní maraton letošní sezóny. Je tu přenádherně, zapadlé cestičky, když potkáte jednou za čas auto, tak vás ohleduplně předjede, jo, tohle je cyklistův ráj. Vesničky se nepamatují, jen jsem začal cítit, že když jsme přešli úzkokolejku, že se blíží dnešní cíl cesty, a to nejsevernější bod Rakouska a s ním hotel Peršlák. Před tím však vzpomínka na branný kurz, který se odehrával v Horní Pěně. Zamilovaná lávka přes hraniční potok s Austrií na nejjihnějším místě naší dnešní cesty, dojíst zásoby, Turista si mezitím obrátí zručně vánoční řetěz, aby mu nepřeskakoval. Krásná chvilka rozjímaní uprostřed liduprázdné přírody. Ale čas je náš nepřítel, a hlavně k autu je to ještě furt poctivý kilo. Karl trefuje v plné rychlosti jámu na mamuty a je tu nepříjemný defekt i s našuklým ráfkem. Rumová pumpa, ťuknout si kalíšky od bidonů, vyloupit nakupák a mydlit to na sever. A zadní kolo Karla je znovu proti, defekt, Míra opravuje a já se nabízím jako pumpař až urvu ventilek. Nálada graduje, až z toho Karl odjíždí do úniku, a Turista konečně trochu polevuje v nastoleném tempu. Role pilota se tedy ujímá Luke a skládá tak poslední díl dnešní cyklistické symfonie. Kilometry najednou letí tak rychle, tohle jsou všeobjímající stavy, které se nedají nikde zažít. Krajina ozářená zapadajícím sluncem v rozlišení, které žádná televize na světě neumí a nebude nikdy umět. Tohle uvidíte na 200 kilometru s kamarády, když tam posíláte poslední zbytky sil. Cedule Trhový Štěpánov a Karl je náš. Symbolický spurt na ceduli a mně spadl operační systém do stavu nouze. Sotva otočím nohama, těch 500 metrů k autu je tak nekonečných. 223 s převýšením 2800 a průměrem 30. Co na to říci na tyhle nic neříkající čísla? Děkuji kluci, bez vás bych to nikdy nedal!

Luke – Na Rakousko!

To si tak sedíte nad mapou a koukáte, jak se vám zmenšil váš životní prostor. Ono ne, že by to bylo málo, v kontextu lidí, co řeší daleko větší trable to snad nemá smysl zmiňovat. Ale přesto, nebo právě proto, vstupují do života i filozofické otázky. Třeba co je to život. Pracovat, jíst a spát? Spíš ne. A je šťastný ten, kdo tohle řeší, nebo naopak ten, koho to ani nenapadne, protože má možná tisíc jiných starostí? A co ty hranice, co sakra ty hranice. Jsou přece daleko, přesto se cítím zavřený, jak moucha v bytě. Narazím do skla, když budu chtít letět za sluncem. Anebo ne? Pár kliknutí a zas tak daleko nejsou, kolegy do téhle srandy najdu hned a ve čtvrtek ráno už cvakají tretry do kufrů. A letíme za sluncem... Teplo jak před týdnem a slunce na startu mě donutilo hodit všechno do auta a nechat jen krátký-krátký. On je ale sakra rozdíl startovat do kopce a z kopce. První minuty tak fest mrznu. Naštěstí kopec přichází po pár minutách, rád jedu naplno, a ještě radši jsem, že nevypadám jak blbec, co si musí něco dokazovat v prvním kopci. Zahřát se asi potřebují všichni. První tři brdky a zima je ta tam. První delší kopec musím na chvilku polevit pod 300W a hned mám pěkný zásek. V rovnější části ale seznávám, že bych mohl být odvelen na kratší trasu a radši si to doskočím. Máme za sebou hodinku a Kolíkáč zvědavě zjišťuje čísla z Garmina, asi se mu zdá, že si moc dává. Uklidňuju ho, že čísla jsou v podstatě stejná jak z časovky s Camrdou a tedy, že v pohodě ještě tak půl hodinky vydržím... Konečně chvíle klidu, Míra odjel. Teda nemám pocit, že by se zvolnilo, ale asi jo, když tu není. Snažím se sehnat překladatele, protože nějak nerozumím těm pojmům jako "lavička", "výlet", "cukrárna", "kafičko", ale zdá se, že nikdo neví ani o jakou cizí řeč šlo. Konečně lavička, Turista na ní sedí a přebírá komsy, my jedeme dál. Což je dobře, protože každý kopec, kde se nemusí nad 300W se bude hodit. Konečně si nás Míra docvakl a zase se aspoň trochu jede. Za moc to ale nestojí, protože má dnes kamenný nohy, takže nám závidí ty naše. Protože mi si vzadu v klidu povídáme (o 300 wattech v háku). Nejvyšší bod první půlky trasy máme za sebou a hle Drážďany. Příjemné cestovatelské překvapení, přes Drážďany to má do Rakouska mnohem větší říz. Čekám klesání k jihočeským rybníkům, ale spíš se pořád houpeme. Metáme to Metánovem, zaregistruju Žirovnici, ale moc času na kochačku není. Kdo si šáhne na brzdy v nepřehledné vesnici na šotolině, už jede sám. Teď to jen nevzdat, až se otočí, chci, aby mě aspoň viděli... hurá. Míjíme ceduli Jihočeský kraj, 200m a výjezd z lesa. A hele, rybník, louka, cesta po hrázi lemovaná duby s bílým nátěrem místo patníků. To tam tu ceduli Jihočeský kraj ani dávat nemuseli. Cesta se houpe v příjemném duchu a kvalita silnic se o něco zlepšila. Ani ve Strmilově k mému překvapení nepřichází výjimečné stoupání, tempo opadlo a půlhodinové NP jde poprvé pod 200W a daří se mi trochu si orazit. To se bude hodit. Před hranicemi ještě párkrát zalaškovat s Turistou, když jsem teď výjimečně svěží a konečně jsem tu: Peršlág a nejsevernější most Rakouska přes Červený potok. Ostatný

drát je tu jen na ukázkou, mostek je přehrazen červenobílou páskou, značně vytahanou asi od přelézání. Ale kdo chce, může si nabrat čistou vodu z Červeného potoka, nebo z Rottalbachu, možnost volby tu pořád je. Karl se lekl, že jsme emigrovali a vyrazil do Hradce sám, ale brzo jsme se našli. V Horní Pěně platí Karl za všechny naše průlety po dřevěných silničkách, bohužel se díra zakousla až do ráfku. Naštěstí bez pádu a s možností pokračovat. V Jindřichově Hradci natankovat rum přímo ze stojanu a zakoupit k tomu v Lidlu colu. Je letní počasí, tak dávám zmrzlinu, na tu to vždycky dobře jede. Ťuknout si víčky od bidonů, jo to je pohodička. Musíme ale dál, 90 km stále zbývá. Za chvíli znovu Karl s prázdnou duší a první oprava asi nebyla dostatečná. Kolíkáč nabízí svoji značkovou duši Mavic a když je odmítnut, tak přechází k činu a prostě jí Karlovi vnutí, i kdyby mu prý měl vytrhat ventilký z ostatních duší. Nezničitelná duše Mavic naštěstí funguje, a tak pokračujeme už bez komplikací dál. Teda pokud se za kompilaci nepovažuje Mirova slabší chvilka, kdy mu nejde jet víc než 250W, nebo Karlova slabší chvilka, kdy mu zas nejde jet míň, než 400W, takže se vydává na 45kilometrový únik. Jelikož se tyhle události vyskytli ve vzácné shodě, tak i já mám možnost si to udělat hezký na špici. Požírám zbytky z kapes. Melu z posledního, ale přitom mám pocit, že mám nekonečný rezervoár sil. Kilometry ubíhají a s pocitem, že mě to strašně jede (reálně je to skoro pořád z kopce a po větru) se snažím nepolevit. Turista jede letos asi poprvé víc jak 5 minut v háku a hned děkuje všem okolo. Před Štěpánovem sjíždíme Karla, a tak si můžeme vychutnat společný dojezd. Pak už jen blažený pocit po celém těle, osvobozená mysl a osvobozených 223 km silnic. Splněné přání, ale ne to, co si prostě koupíte. Tohle je to dětské, pro které se musíte snažit, musíte mít kolem sebe lidi, co vám s tím pomůžou, a nakonec je to i dětsky snadné.

ČESKÝ RÁJ

Kolíkáč – Za watt-tempomatem Mírou

Páteční půlnoc. Nemohu usnout, kamenné nohy natažené na sedačce v obýváku těžce oddychují. Televize vypnuta, jen do očí mi svítí displej mobilu, na kterém marně hledám nějaké video z Českého ráje. To teda zase byla paráda. Po pondělním a úterním výprasku na Habru se z kola stal mučící nástroj. A najednou je pátek a já si to šněruji za Lukem v háku na Kozákov s hláškou: na mě se neohlížej, jeď si, co potřebuješ. Před rokem by moje ego nesneslo, jet za Lukem v háku, ale je neskutečný kam se ten kluk za rok dostal. Takže si spokojeně točím, ale když se zjeví v dohledu Pirát, začínám se motivovat, toho musíme sjet. Lezu na špic a vychutnávám si toto úvodní těžké stoupání dne. Kozákov! Tady jsem byl jen jednou s Modrou Hvězdou a hodně o něm slyšel od Icemana a Vyhupa, který tady jezdíval časovku. Ten výhled je parádní, okupujeme lavičky, Turista vypráví, jak tu lítal na paraglidingu. My si let užijeme za chvíli, kdy se spouštíme po bezchybném asfaltu dolů. Frýdštejn již za watt-tempomatem Mírou, tyhle vrchařské vláčky jsou tak opojné, když se jede pro mě snesitelné tempo! A nahoru ještě pěkná stojka furt ze sedla! Všichni do jednoho si to užíváme, Luke to tady parádně namotal, po krásných asfaltech bez provozu. Sjezdy letíme, kopce hoblujeme v tempu Míry, který dnešní den prohlašuje výkonově za svůj nejhorší na jaře. Ještě že tak! Fotky s mostem, zavřená cyklostezka, Mirova studánka v místním potoce, to jsou všechno předešly před vrchařským trojbojem dne. Javorník, sedlo Ještědu a Rašovka! A výhledy na Liberec a Jizerky. Safra, tady je fakt krásně. A pro mě ještě krásněji, když dokáží uhákovat Turistův wattmetr. Pirát pomalu plní svůj dnešní pohár, ale jede statečně, bojuje, na vypůjčeném kole a s minimem delších švihů. Závěr již v soumraku, setkat se s vymrzlým Baskem u auta, naložit kola a pustit topení na max. V duši se rozprostře takové krásno, jo tyhle auto výlety mají svoje kouzlo, díky kuci!

Luke – Moje silniční království

Myšlenka z Koloděj, že na autovýlet by stačilo i odpoledne a mě hned napadne ukázat klukům silničky kolem chalupy. Měl jsem to v hlavě už dýl, ale pravda je, že hezkých silnic v těch končinách sice není málo, ale na dvoukilo to není. Takže na odpoledne to bude ideál. Plánování bylo jednoduché, vezmu dva svoje okruhy (Kozákov + Kopanina a Ještěd + Rašovka), smíchat dohromady, přidat Javorník a dochutit to zapomenutou krajinou mezi Hodkovicema a Českým dubem. Sraz je na Louce pod Loukovem. Bohužel tu opravují most, takže hned vím, že budu muset změnit dojezd trasy, ale přidá to jen kilometr a nevidím to jako problém. Jsme tu včas, takže Pirát stihne nastavit půjčeného kolo. Prezidentský vůz je tu za chvíli. Odpolední start má výhodu, že je teplo hned od začátku a tak v družném hovoru vyrážíme směr Ždár a dál mezi rozkvetlými loukami směr Vyskeř. Až první kopec v Kacanovech přeskládá naši skupinu do klasické formace "všichni za Mírou". Motanice mezi skalními útvary na Hrubou skálu a padáme do Radvánovic, kde přejedeme hlavní. Turista už cítí Kozákov a i přes moje upozornění, že oficiální start je až z Radostné, ujíždí a nehledí na pravo, na levo... Basko chtěl taky nastoupit, ale jednak si nevšiml, že na vrchol v tu chvíli zbývá 12 km a druhak nějak neměl nohy. S Kolíkáčem čekáme na Baska za brdkem před Roudným a vydáváme se na stíhací jízdu. Radostná je tu za chvíli, vysvětlujeme Baskovi, kde je cíl a jako motivaci si dáváme sjet aspoň Piráta, který hrdinně visí za Mírou... teda za chvíli už vidíme, že nevisí a tak máme terč přímo před sebou. Snažím se držet 280W. Tak nějak doufám, že bych to mohl v dobrý den vydržet až nahoru. Kolíkáč to komentuje stylem "na mě se neohlížej", což není úplně povzbudivý a o to míň, když si v půlce kopce vleze přede mě. Je vidět, že se blížíme, ale Pirát jede dobře, takže ne moc rychle. Za to mě nějak

tuhnou nohy a přemýšlím, co se stane, když zakřičím mooc. Nakonec si slíbím aspoň na vrchol hlavní, kde už máme Piráta na dostřel a tak všichni svěšujeme. Neprotestuju, přesně to jsem měl beztak v plánu. K rozhledně tedy dojíždíme až pár minut za Turistou, který nás všechny odmění přednáškou o tom, jak se mu jelo blbě a že si asi koupí elektrokolo. Tak určitě! Občerstvení a pokec při čekání na Baska, který hned oznamuje, že dál nejede. Sjezd z Kozákova je opravdu za odměnu, jak dlouho to bylo do kopce, tak dlouho se jede z kopce. Navíc je vidět, že Iceman zametal. Asfalt bez výhrad a je na co se koukat. To samé platí o stoupání z Malé Skály na Frýdštejn. Hákuju Kolíkáče, který hákuje Míru. Klasika. Z Frýdštejna zkratkou na Kopaninu, o tohle bych kluky nemohl ochudit. 900m s průměrem 16%, sednout si není kde, maximálně na lavičku u cesty, ale to se nikomu nechce. Teda mě už trochu jo, ale lavičky už byli na Kozákově. Po silnici zpět do Frýdštejna hezkým sjezdem a houpavou částí mezi loukami míříme na Sychrov. Průjezd stáletou alejí a kolem zámku. Padáme kolem dvoupatrového viaduktu. To chce foto. Kolíkáč se ptá, jestli to teď bude do Liberce po rovině... no nechci mu lhát, tak se snažím vyhnout odpovědi... 2km a 6% směr vesnice s příznačným názvem Vrchovina je teprve začátek. Kolíkáč řve blahem, že prý netřeba jezdit do Alp. Tak tohle hřeje u srdce. Za Hodkovicemi je uzavřená cyklostezka. To mě trochu děsí, protože objížďka bude na dlouho, ale nedá se nic dělat. Vracíme se a stoupáme na Záskalí, to je větší stoupání než bylo v plánu. Navíc se tudy má jet zpět. Dáme si tedy předem Javorník, kdybychom nestíhali, ať můžeme jet z Ještědu rovnou. Jak jsem se těšil, že uhákuju Míru na Kozákov a vůbec jsme nestartovali spolu, tak jsem se upínal k Javorníku. 1350 metrů do 9% mi mělo sedět. Jenže sedělo to spíš Kolíkáčovi, který odtancoval za Mírou, zatímco já jen koukal, jak ty dva jedou... Nahoře ještě Kolíkáč odjel a já to jen zpovzdálí sledoval. Foto Obřího sudu a vracíme se zpět na původní trasu. Občerstvení v Liberci. Nikdo moc nechce plnit bidony s vidinou toho co přijde. Stoupání z Liberce je takzvaně hákové. No a já... zase mi ti dva cukli. To už nahoře komentuju jako konec oranžového snu. Ztráta nevelká, ale ten pocit, když sem se v půlce kopce zastavil a nohy nemohli dál. Míra povídá o jeho nejhorším dnu na jaře a já tam nejsem. Propadám depresi, ale sjezd z Výpřeže jí zase rychle zahání. Čas je, tak dáme i Rašovku a jedem podle plánu, zas mi to odjíždí a zůstávám s Pirátem. Měl jsem pocit, že málo jím už před Libercem, najedl sem se, zmrzlina byla a nic. Už nevím co, tak do sebe cpu ještě bonbony co vozím místo gelu, abych se nějak vzpamatoval. Mezitím se v hlavě trochu naštvu a chci si to dát aspoň podle sebe na max. K mému překvapení se začínám vracet k Turistovi s Kolíkáčem, a tak je hned o motivaci postaráno. Ve vesnici (Proseč pod Ještědem) už je můžu pozdravit Kaprovou hláškou, proč na mě čekají. Zbytek kopce uvisím, ale hitparáda to není. Pokračujeme dál, na Javorník už nemusíme, tak zas spadnout do Hodkovic. Zbývá zapomenutý kraj kolem Dubu. Stoupání z Českého Dubu vynecháme, a tak jen sjezd z Hradčan a závěrečná stojka z Trávníčku. Jo tohle jsem před pár lety tlačil (700m, 12%), ale ne dnes. Držím se Turisty a když mi nevyhovuje jeho tempo, jdu drze před a jedu si k imaginárnímu cíli. Teď už jen spadnout do Svijan k Jizeře a vrátit se po rovině k autu. Míra dělá blickačku, už se totiž hodně stmívá, zatímco já si zas užívám ten pocit mašinfíry co se blíží do depa. Tak to bylo moje silniční království. Doufám, že se to líbilo a někdy zas (a třeba ve větším počtu) přijedete na návštěvu.

PO STOPÁCH KRÁLE ŠUMAVY

Dreamer – Cesta kolem Šumavy

Sraz s kluky je naplánován po 8 hodine, dorazím před Coop v Nyrsku akorát včas, ceká tu sedm kluku a vyrazíme na cestu kolem Šumavy. Konečně po dvou měsících pojedou na kole v menší skupince, nikoliv sam a moc se na to těším. Balu se zahy odpojuje, my ostatní se začínám zakusovat do prvního stoupaní na Blata. Nasleduje krásný sjezd do Strazova a už po prvních 10km vidím, že kluci jsou z jízdy nadšení a to jsme teprve na začátku! Turista rozjíždí své dabelské tempo na spici a já vidím, v cem je přínos skupinových treninku. Jsem ale v klidu, vím že dnes to bude hodně dlouhé, takže je třeba setřit síly. Navíc mi v týdnu nebylo den dva úplně dobře, no ale když vidím, jak pár klukům teče z nosu a občas si zakaslou, tak na tom takhle asi nejsem sám. Epidemiologové by z nás měli radost! Mirim na Hartmanice, kluci si v kopcích nastupují. Před Susicí vyhlizíme Risu Lobla, ale nedorazil. Mirime tak alternativním stoupaním na Kasperské Hory, další velký zážitek. v Kasperkach je už snad 20st, takže následuje menší pauza a navleky jsou dolu, dnes to snad bude na krátko krátko! Jen je nám všem trochu lito Luka v dlouhých kalhotách, ale zaimprovizuje a udělá si z nich taky skoro letní kratasy. Přichází první hlad, rohlik se syrem jako když najdeš! Tahle stoupaní odpara Nick s Vitkem, který pak asi někde zakufuje pod Javorníkem. My mirime na Stachy a Churanov, kde se odpojuje Nick a jede naproti brachovi na Prasily. Jste předtím nás v kopci hákuje borec na horaku s ditetem ve vozíku, drží se fakt docela dlouho, až se z toho začnu smát, v momente kdy to vypadá že nám snad nastoupí a decko se mu povazlivě kyve v sedacíce, že ho málem vysype. Nastěti v dalším prudším useku fyzika zafunguje, no už jsem si říkal. Zbyli jsme čtyři stateční a mirime super dlouhým sjezdem do Vimperka. Nalada vyborná, km naskakuji, modrá obloha, co vic si prat? Treba vyjezd na nejvyse polozenou zeleznicni stanici, ktera je v Kubove Hutí. Turista si v pulce kopce takticky odstoupí ulovit vodu z potucku, ale brzy jsme vsichni nahore a fotime se na nadrazi. Sjezd dolu ke Straznemu, pred kterym odbocime doprava a mirime udolim do Borove Lady. Nadherny usek, leti to tam skoro 40kmh. Odbocka doleva a hura na Knizeci Plane. Turista vypravi o predvalecne historii techto mist a zavede nas k pozostatkum kostela, diky za to, pekna vlozka! Za kterou ale zahy Turista zaplati smolnym defektem, ale to nas nerozhodi a za par minut uz si to jedeme krok sun krok ve

stojce na Bucinu, pro zmenu nejvyse osidlenou obec v 1200m. Tady uz si vodu z potucku nabereme vsichni. Mirime dolu na Kvildu kolem pramene Vltavy. Pekarna Kvilda, co byste chteli slyset? Kapitola sama pro sebe, dojde na kafe s povidlonem a nakonec i na zelnak, který si trochu vycitam, jakoze uz je to moc jidla. Ale Turista nastesti navrhuje podivat se na Breznik, která se zmeni v mensi zavodeni, nez tam dojedeme. Ve finale je tam prvni skvele jedouci dvojice Turista+Luke, ja s Kolikacem dorazime pozdeji. Magicke místo, x let jezdim kolem a tady jsem jeste nebyl! Cas ale zacina ubihat a tak mirime pres Modravu na Prasily. Dalsi stojka, kde otestuji kluky, boli to, ale jinak to nejde. Neplanovane navrhuji cukrarnu v Prasilech. Coz se nakonec ukaze jako dobra volba. Jedna je tam hezka prodavacka, byt Kolikac pote doda, ze by to mohla byt nase dcera, druhak si dame boruvkovy cheesecake, který si sice par km opet vycitam, ale dalsi trasy zaminovanim uzemim na Novou Hurku zacne opet ubirat sily, takže nez dojedeme pod Pancir, o povidloni, zelnaku ani cheesecaku jako kdyz nevis. Krome -200 kc v penenze, jo Sumava neni zadarmo. Stejne jako Pancir, který jsme kvuli Lukovi nemohli vynechat. V pulce klukum poodjedu, ale musim si davat az nahoru a kluci jsou chvilku za mnou, neskutecne jak jim to letos jezdi. Fotka u dveri Sumavy, je pul seste vecer, to ten den utekl. Ale jeste nas ceká cesta pres Cerne jezero. Na stene zbytky snehu, nasazujeme navleky a vesty, ne ze by byla zima, porad je pres 20st, na slunci 25, ale vecer se blizi. S nim muj zlaty hreb, super stojka na Statecek pod Ostrym, která po 200km a 3800m nastoupáno je neco, po cem vylozene touzis. Vsiichni se s tim ale poperou statecne a ani moc nenadavaji. Hlavne Turista ne, jehoz hlavni starost je, aby nastoupal 4000m. Chce to trochu ujistovani, ze to dame. Sjedeme krasnym sjezdem na Zadni Chalupy a ty 4000m padnou kousek za nimi v jednom z poslednich brdku. Sjedeme nad Nyrsku a dotocime nohy v podvecerni krajine kolem meho mestecka. Tam potkavam ex zavodaka P. Kohlbecka, na ktereho v euforii kricim kolik jsme najeli a nastoupali, jiny by si myslel ze jsme blazni, ale tady vim, ze tomu bude rozumet. 227 km, cely den na kole, ctyri vyborni cyklisti co vydrzeli cestou kolem Sumavy, dvakrat cukrarna, clovek si preje aby takovy den neskonci. Jo dnes se to povedlo na jednicku s hvездickou!

Kolikáč – Snilkovo království

Dreamer zve do svého království. Myslel jsem, že díky Králi Šumavy jsme poznali všechna silničářská zákoutí. Ale Snílek vyladil trasu k dokonalosti a jeho slovům, šetřete síly na závěr, jsem se jen tiše usmíval, vždyť Pancíř jsem již několikrát zdolal... Pumpa v Nýrsku nás dokonale vyprazdňuje do těch plánovaných kopců. Zdá se, že předpověď až tak nevyšla, bude ještě krásnější a tepleji, než rosničky kvákaly. Beru návleky na kolena, nahoru dlouhý vytahaný dres s velkými kapsami s proviantem. Balu si dává svoji trasu, natěšený Nick hned od startu jede hodně přísně. Dreamer si užívá společnosti, Turistova blikáčka zatím jen příjemně povzbudivě poblikává, nechci ji zase vidět po 7 hodinách hákování, to mě vždy šíleně vytáčí. Luke saunuje kopyta. Vzpomínky plynou, tyhle asfalty již někdy pokořily královské nohy. Hartmanice s Mírou štípou a Dreamer si pochrochtává, že takhle by tady sám nikdy nejel. Padáme k Sušici, ale před ní pro mě novou silničkou na Kašperky. Majestátný hrad nám dává zapomenout na tu bolest v kopci. Chodník před služebnou policie Modrava se stává naším bufetem a fotopointem. Pak začne úřadovat Turista. Táhlé stoupání k Nicovu, kdy se zdá, že jedeme po rovině, ale ony jsou to poctivá 3 % sklonu. Skupina se drobí, navíc když nejedeme na Javorník, ale na Vimperk. VT tak ztrácíme, Nick jede za bráchou na Kvildu. Ale před Vimperkem ještě do kopce, někde ty 4 finálové litry musíme posbírat. Sjezd do Vimperka, kde atakujeme 75 km/h. A pak alpské stoupání na Kubovu Huť, jen škoda toho provozu. Romantické nádraží a začíná dnešní Highlight! Silničářská pochoutka, vymazlený asfalt a neskutečná příroda vůkol. Tady úřaduje Dreamer na špici. Kanada, Švýcarsko, Norsko? Kdepak, tohle je naše Šumava! Borová Lada, Knížecí Pláně a bývalý kostel sv. Jana Křtitele. Díky za ukázaní těchto magických míst, kde kráčela historie. Stejně tak Bučina a šílená stojka k ní. Já už chci Kvildu, pekárnu a pivovar! Turista doporučuje zeliňáky a Dreamer zase povidloně. A Luke chmelový zážrak. To jsou chvíle! A to se ještě bude servírovat Březník, kam nás dovleče Turista v závodním tempu. Výhled na holou horu Lusen s tím tetřevím údolím pod ní, to se zapisuje do paměti. Do Modravý kolem Modravského potoka a pak zase nahoru kolem Roklanského. Vynecháme tak Srní na hlavní silnici a zjevíme se před Prášily. Její cukrárna zase naláká, ale neměl jsem hubnout a dát si raději dvojité zákusek, jelikož následující kilometry už budou pro mě krušné. Kluci cítí finále dnešního zájezdu a na Pancíř se jede znovu v závodním tempu. A to ještě malou předehrou je bývalá vesnice Hůrka, která je zase na kopci! Pancíř pro sebe bere domácí borec, který tak dokonale využívá svoji znalost této stojky. Já už se motám nahoru v jednociferných rychlostech. Poslední suk z kapsy mě ale nezachraňuje a už se vidím s upatlanou hubou od majolky z bagety v Nýrsku. Ha, ale to jsem se ještě mýlil, a dochází na Dreamerova slova. Kolem Černého jezera to ještě jde, ale ta sviňárna na 200 km s názvem Stateček pod Ostrým, ta teda stála za to. Žebrám gely od Luka a tyčinky od Turisty, a ani ta čistá voda z potoka z Bučiny mi moc nedodává optimismu. Díky kluci za energo pomoc, i když ten následující nekonečný sjezd po úzké lesní asfaltce jsme se tedy stejně moc komfortně necítil. A pak už to konečně přišlo, Nýrsko a stojany a majolka ... ta chutnala jako nikdy!

Luke – Šumavská Mallorca

Šumavu moc neznám a na kole už vůbec. Měl jsem respekt a čekal jsem dlouhé kopce, rozbité lesní cesty a zimu. Vlastně ani jedno z toho nebylo. Zima teda byla ráno v Nýrsku, já zpanikařil a nemaje návleky na nohy a čekaje klesající teplotu s rostoucí nadmořskou výškou, vyrazil jsem ve variantě dlouhý-dlouhý. Jak se cesta zvedla, což

bylo asi po půl kilometru, začalo se oteplovat a na vrcholu prvního kopce už bylo skoro 20. Jediné pozitivum mého oblečení tak bylo, že měli kluci celý den z čeho si dělat srandu. Dlouhé kopce, jak jsem si představoval byli asi jen první dva, možná čtyři. Do 3 km a souvisle nahoru. Pak přišel kopec, který neustále měnil sklon, občas sjezd, ale po hodině měl člověk pocit, že ještě nebyl nahore... V mezích jsme obdivovali hrad Kašperk a projeli Kašperské hory. Všichni už dávno jeli krátký-krátký, jen já se bál, že bych se opálil... Pak přišel sjezd, který ale vůbec nebyl tak rozkouskovaný jako předchozí stoupání, a tak jsme za nějakých 8 minut byli o 7 km dál... ve Vimperku. Odtud jsme stoupali na Kubovu huť, vstříc nejvýše položené železniční stanici v ČR. Byl i čas sledovat vrchol Boubín s pralesem. Foto na nádraží a zas krásný sjezd a pak i překvapivě dlouhá rovinka do Borové Lady. Výlet se láme do druhé poloviny a navíc se začíná opravdu výletovat. Tady kostelík (Knížecí pláně), támhle kostelík (Bučina), pak Kvilda, kde ochutnáme Povidloň a další produkty místní pekárny a pivovaru. Následně ještě chceme vidět výhled z Březníku, a tak přidáváme pár km mimo trasu. Stálo to za to, jen turistů je po cestě už trochu víc. Jedeme pořád kolem 1000 metrů nad mořem, a přesto překvapivě po rovině. Jen jeden kopec a pak sjezd a jsme v Prášílech. Tak tady to aspoň trochu znám. Další cukrárna a doplnění kalorií, později se ukáže, že se budou hodit. Následuje úsek s pár stojkama a slibovaný Pancíř. Vypadá to, že se pojedě, už při příjezdu ke kopci se tempo zvyšuje, jak kdyby ve 4 lidech záleželo na tom, kdo najede do kopce první. Já už tradičně vyčkávám, co se bude dít. Dreamer nám pomalu odjíždí, ale nemám pocit, že by se s tím dalo cokoliv udělat, jen bezmocně visím za Turistou. Až v dohledu vrcholu se odvážím poslat tam vše, ale Dreamerovi se ani trochu nepřiblížím. Čekám už jen sjezd k autu, ale ještě je tu stojka před Černým jezerem a pak Stateček. 900 m, 14 %, krása... kdyby to nebylo na dvoustém kilometru a já už neměl vymalováno. Takhle se tu z cyklistů stávají obchodníci s gely. Ale i tohle jsme se vzpomínkami na Výrovku zvládli a čeká nás dlouhý sjezd do Nýrska. Krásný výlet, ukázalo se, kde je budoucnost turismu, místní prostě vědí kudy kam. Trasa byla perfektní, stejně jako společnost, počasí i cukrárny. A zcela překvapivě mi sice bylo teplo, ale žádné zavařování se nekonalo.

KOLEM JIZERY

Dreamer – 3800m Kolem Jizery

Tymovy vylet me zavedl v patek do Jizerskych hor, kde to skoro vubec neznam, takže o to vice jsem se tesil. V praci беру dovolenou, patek je sice trochu zvlastni den na maratonskou trasu, ale letosni sezona je proste jina, takže proc ne. Sraz v Turnove posouvame na 11h, k veceru ma prijít dest, takže lepsi se mu vyhnout. Ma to byt 150km takže si rikam ze docela "pohoda", lehkou nervozitu zacne vzbuzovat az diskuse Kolikace s Kaprem, ze to ma mit 4000 vyskovych metru. To se mi nezda, vsak na Sumave jsme nastoupali dva tydny zpět to same ale na 220 km. V Praze rano pod mrakem, ale v Turnove zari slunce do dali a my tak plni optimismu vyrazime vstříc kopcem, ktere zacínají hned za Turnovem. Netradicne jsem dal jeste v aute energy drink, který mi doma zbyl, protože na parties se ted chodit neda, tak ho vyuziji aspon tady. Delam dobre, protože tim padem mam dost energie na prvni intenzity v kopcich za Turistou. Hned prvni delsi sjezd je ale totalne rozbity, nic horsiho jsem snad nejel. Jsem rad ze jsem v utery jel s kolegy v praci na silnici po sotolinovych cestach v Divoke Sarce, ted se to hodi. Dole stavime a hned dalsi kopec, Skuhrov se myslim jmenuje. Poodjizdim klukum, za chvili jsem nahore, kocham se, ale kluci nikde. Sježu do pulky kopce a pry mel Basko defekt. No, ja si tak najel par km navic. Zkratka lesni cestou a dalsi defekt, tentokrat Turista. Oprava zabira vice casu, takže dalsi km navic. Vubec mi to nevadi, jen zacínám mit hlad, protože jsem rano snidani trochu odbyl. Takže když na 30.km hlasim klukum, jestli jsme uz na te knajpe a muzi si dat polevku, s usmevem mi reknou, ze jsme teprve na zacatku. No aha, tak holt zmlknu, sním si svoji tycinku a jedeme dal. Kopce pribyvaji, teren se zlepšuje, vyhledy jsou hezci a hezci. Az prijde panelka a dlouhe stoupání. Za odmenu je nahore ten zminovany slavny bufet Na Knajpe, pry je tu premie na lyzarske Jizerske 50. Polevku nemaji, ale chleba se syrem a sadlem, cappucino a strudl hned cloveku zvednou naladu, ceny jsou navíc překvapive take docela mirne. Následuje velmi dlouhy sjezd k prehrade Sous, vsichni si chrochtame v haku za Turistou. Jen neni uplne teplo ve sjezdu, zacína pribyvat oblacnost. Ale mam navleky na rukou i nohou a dole je navíc zase docela teplo, nemluve o stoupanich, kde se clovek docela zapoti. Dalsi kopec co si vybavuji je do obce Frantiskov, docela vyzivna stojka ala Vyrovka, i když v mensim vydani. V kole mi uz drahnou dobu neco vrze, dostavam od Turisty tip az promazu patky zadního kola a rychloupinaky, tak uvidime jestli to zabere. Mohl jsem to zkusit s tim sadlem z chleba, ale to je uz davno ve me a díky nemu se mi zase jede dobre a pocatecni slabost z uvodu jizdy je pry. Cas bezi, ale cil je uz take v dohlednu. Davame dalsi kopce, kluci jedou vyborne, jen Kapr jede se svoji mambou na jistotu. Turista obcas zastavi doplnit vodu ze studanek, potoku, ja si nakonec vystacim se dvema bidony. Blizime se k Zeleznemu Brodu, do cile asi 20km když zacína poprchat a silnice jsou mokre. Dale kolem skal v Male Skale. Mokre silnice by az tak nevadily a navíc prestava prset, ale zacína byt zima a protože je to porad nahoru dolu, tak sjezdy musime jet nekdy skoro krokem. Povrch se opet zhorsuje, cim vic se blizime Turnovu. Tim padem je jeste vetsi zima. Konec se mi tak zda nekonecny a rikam si, ze snad k autu nikdy nedojedeme. Konecne se to ale dari, jeste predtim si dam posledni intenzitu na zahrati s Turistou a jsme u auta. Dotocim posledni vyskove metry a mam krasnych 3800m na 172 km, tak nakonec to skoro bylo, jak slibovaly propozice. Je 20h vecer, vsichni jsme zmrzli, unaveni, ale uvnitř spokojeni z dobre odvedene prace a spousty

zazitku. Jizerske hory me zaujaly treba tim, ze oproti Sumave jsou mnohem vic obydlene, v kazdem stoupani byly videt baracky a jine pametihodnosti. Dalsi dukaz toho, jak je nase zeme pestra a i kdyz to nekdy vypada, ze uz jste tu videli vsechno, je porad co objevovat. A to je jedine dobre!

Kolikáč – Tady fakt není kousek roviny!

Turista naklikal Kolem Jizery, výpočetní modely ukazují málem 4000 up a k tomu večerní zelené mužiky na radaru. Maratónská nálada v autě, když vedle vás sedí Dreamer a do ucha se směje Kapr, nemůžete se tomu ubránit a ani nechcete. Vždyť kolik společných chvil v grupě jsme zažili. Basko s Turistou na místě srazu, pochválit si výbavu, především Mambu ze Sojovic, která dostane dnes odpanění v podobě nastoupených metrů i závěrečné myčky. Vyrážíme kolem Jizery do Rakousy v rozjížděcím tempu, které se mění při stoupaní na Sněhovák. Turista ho chce rozpustit svým výkonem, Dreamer si libuje při první intenzitě a já se snažím hákovat. Nahoře si zaelipsovat na Baska a Kapra a přes Mukařov padáme Pekelnou cestou znovu k Jizeře. Takovou silnici jsem dlouho nezažil, navíc ve sjezdu. Míra pobaví hláškou, ještě že ji opravili, no ty čerstvé záplaty uplácané lopatou fakt stojí za to. A znovu nahoru málem o 400 metrů, znovu do červených čísel, ale je tu Basko s defektem. My se spokojeně hřejeme na sluníčku a fandíme mu. Sjezd a stoupáme na Černou Studnici do 870 metrů nad mořem. Ale zase nám není souzeno jet společně, po gravelové vložce defektů Turista. S Kaprem se vydáváme napřed a u rozhledny zavoní ionťák ze Svijan. Vychutnáváme si ty chvíle a ani se nechce pokračovat dále. Míra našťastí opravuje vícekrát, utržený ventilek je toho příčinou. Dreamer najíždí výškové metry, jen my se válíme pod rozhlednou. 30 km v nohách a já se cítím jak v cíli u auta. Padáme do Lučan, Kapr nás baví historkami z ELM a Josefův Důl zase připomíná Author Cup. A to už si užíváme Pekla, kde to je furt přes 10 % sklonu. Krásně jsme se pekelně uškvařili, nahoře sdělování si dojmů a míříme na Knajpu. Tam bufet v podobě chlebů se sádlem, štrůdlu a Vratislavického moku. Jo tady je krásně, jo tady jo! Kapr se křečovitě drží své Mamby, ranní přemístění skříňky mu odrovnalo záda, ale na kole si prý lebedí. Nálada dostupuje vrcholu, když letíme parádním sjezdem okolo Souše přes Desnou do Tanvaldu. Tak toto nemělo chybu, jsme zase o 500 metrů down a začínáme se drápat na Šumburk. Tady fakt není kousek roviny! A to ještě jedna perla nás čeká, po sjezdu do Jablonce nad Jizerou si na nás Míra přichystal Františkov a čísla atakující 20 % sklonu. Míra mi bez nároku odjíždí, Dreamer se zakecal s Kaprem, ale nahoře si mě docvakne a já mu aspoň zkusím tradičně viset v háku. Tak totoc tedy stálo za to, Kapr řve nadšením a chce domů. Tyhle metry nahoru nenajel v Polabí za celé dva měsíce dohromady. Pokochat se Rezkem a jeho dřevěnými sochami všude kam se podíváš, teplota začíná klesat a zlověstné mraky přibývat. Roprachtice zahřejí a pak tajuplným údolím kolem Kamenice do Železného Brodu. Škoda, že ten asfalt tady toho tolik pamatuje, pro naše úzké pláště je to o plomby. Ze shora se nám kropí hřiště, Kapr chce vodu z konzumu, stejně tak Basko. Dreamer sejčkuje a všechny popohání. Ale stejně se tomu kropení nevyhneme. Poslintaný asfalt do dalšího kopce kolem Suchých skal až tak nevádí, ale z kopce to už problém je. Basko driftuje, ale ustojí to, a tak můžeme zase všichni společně hodnotit u aut hodnotu zaprasení našich milenek. Ale na to se zapomene, při topení naplno se už myslí jen na ty nekonečně krásné kopce! Díky za ně!

VILÉM

Bobek – Na časovku Vilém, bez Viléma

Léto 2019, červenec. Už týden brázdí nebe bouřky. Postupně, jak se ty nebeské útvary rozpadají, rozpadá se početný tým, který měl chuť poznat Pradět trochu po polsky. Co blázníte, vždyť je léto. A kdy jindy, když ne v létě! Autor: pan Lěna O rok později, 2020, v úvodu pozdního jara, 8hodin ranních, 44minut. Už týden je krásně, ráno se do práce běhá v trenkách, zpátky v tričku, já jezdím krátké/krátké. Je jasné, že časovka Vilém, na úpatí Železných hor, proprší. Konec Května je vskutku zajímavé období, máme li zkušenosti s venkovními, hlavně cyklistickými aktivitami. Jedťte závod'áci Je to venkovní sport... snad se nerozpustíte Autor: pan Kolikáč Sobota ráno, cca 8h. První citát už mám důkladně zažitý, dá se říci, asi opotřebovaný - v ruce svírám hrnek čaje a nic se mnou nehne. Venku prší, na stole leží Kundera, srkám čaj; Luk, přestože za mnou ve Skorkově visí 2sec. mě nechává studeně klidným. Pěkný výsledek v pěkném slunečném počasí mi připomene snad jen jeden z první listopadových POSů, ve 28letech, s Kaprem v zádech, Malinou, Kuřetem v čele a „kýbly vody na sobě“. Polknu krajíc čerstvého chlebičku, přečtu Kaprův životní, pětivětý report o „náročném“ jizerskohorském výletě s přáním dobrého rána a letmo vzpomenu na body zadarmo. Ano, snad se nerozpustíte, je to, co říká: že 15° je vlastně léto, že 30minut Kolem Výmoly, nebo Skorkov není zas tak moc na to, se rozpustit, že pěkný závod neudělá sám pořadatel, sluníčko, ... Na start je to pěkných 80km, sotva 1.5h času; ale to už brblám na uzavírky v ČB, Čáslavi, na „štrůdl“ aut s kamiónem a traktorem před Jenikovem (provoz už zhoustnul, důležité je, že bez nehody). Příště snad jen líp, dřív... Na prezentaci tedy těsně předposlední (42.), 10min.před startem prvního, nicméně to vůbec nevádí. Nasadit nástavce atd., zabere poctivých 20min. Trasu nemám projetou, spoléhám na prostudování mapy předchozí den a pro jistotu, navíc, přestože jsou na trati šipky, volím opakování tří strategických odboček. Zbývá 20min. na rozjetí. Není to moc ani nejmíň, proložím tři nástupy, zjišťuji, že nic zásadního se po týdnu nestalo, jedu na start. Mažu a spouštím data „s čistým úvodem“. Dvě minutky do startu, trochu pokapává a jde se na to.

Nepřepálit začátek je základ, tedy jemnou kyselinku se snažím držet ve spodní části těla, kontroloji komp. 0 na displeji působí divně, bohužel se voda při rozjezdu dostala mezi kontakty, informace nebudou. Záměr byl jet s informací o čase poměrně k výkonu a trati Výmoly. Kašlu na to a drtím podle pocitu, nestydím se šoupnout malou pilku, profil mluvil jasně - bude to těžké. Za nedlouho přichází první úspěchy, velká pilka a šmouhy předemnou napovídají, že asi něco dojždím. Utřít brýle z vnějšku, utřít brýle z vnitřku je přirozené, ale nedostavuje se extra zlepšení v rozlišení nad 10m, nicméně ve stoupáních je zřetelné evidentní přibližování, tak přitápím co to jde, předjedu dva časovkáře, načež po malém sjezdu na odbočce v Jeřišně se projevuje neznalost trati, poměrně moc vyléhám z nástavců a neforemně projíždím odbočku (navíc jedno z dvou míst kde by sedla větší pilka). To už jsme ale na vlnkách za Heřmaní, kde se opět v předu něco vlní. Nájezd na hlavní s pěkným výhledem a už valím v zádech dalšího časovkáře z Přísečna. Šlo to pomalu, únava je znát. Dodržujeme pravidla, chvíli jedeme vedle sebe, pak nevím. Odbočuju v Borku na silnici s horším povrchem, kde by se objevuje závěrečné klesání před poslední důležitou odbočkou. Zde by sakra sedla pořádná pila. S 52x11 si připadám jak v sudu se zelím. V běstvině ovšem nedělám dobře s brzděním na poslední chvíli. Odbočka je nad očekávání prudká, zadní kolo se smýkne, rovnám, přenáším váhu a brzdný efekt na předeek až lížu obrubník. Efektivnější by asi bylo pozvolně projetí, ale není co na plat, chytám osla za uši, zvedám ze sedla a ždímu z posledních sil s návratem do nástavců po poslední nástup do cílového hopiku. Vydechat tydle nášupy, bývá neméně jednodušší. Stopuju stravu kde mě překvapuje průměr, čas. V porovnání s Výmolou (o cca 1km a 50m up zde, více) jsem očekával čas kolem 34-35min. Evidentně, o co víc do kopce, o to rychleji po rovině a z kopce, tak jako proměna Lukova výrazu ve tváři, před a po časovce. Pistacio profesionálně na bednu, nádhera! Komorní atmosféra, klobásy, voní... Výhledy od Seče a ticho této nadmořské výšky voní v tuto chvíli víc, voní jako Pařížov, jako Pařížský dort. Sedám na oslíka a jedeme ochutnat jak říká Turista, atmosféru před bouřkou... Gratulace a díky za trpělivost se mnou!

Luke – Zmoklá koza

Reporty z časovek nepíšu, protože by to bylo většinou bylo jen: jelo se dobře, ideální tempo (Skorkov), nebo nohy na prd a nešlo s tím nic dělat (Výmola). Jenže z Viléma mám dost poznatků jak pro mě, tak případně pro ostatní. Takže udělám výjimku... Těšil jsem se dost, jednak mělo být hodně šlapek a druhak jsem chtěl zajet podobně jako ve Skorkově, kde jsem byl opravdu spokojen s výkonem. A díky všem ještě za pochvaly, od lidí, co sami jezdí skvěle to hodně potěší. No těšil jsem se tak moc, že jsem se i smířil s tím, že bude asi trochu mokro. Večer před jsem si vsugeroval, že to nebude tak zlý a hodí se mi to do plánu trochu potlačovat strach z mokra a ze sjezdů. V sobotu nadšeně vstávám a trochu v šoku čtu ty áčka na WhatsAppu. No trochu váhám, přeci jen jsem se chtěl primárně družít, ale nakonec vyřáším rozhodnut ukázat, že se nerozpustím. Vysočina v mlze, ale mozek stejně pořád řeší, že by se tady a támhle dalo jet na nějaký výlet. Díky tomu cesta pěkně uteče a za chvíli už mě zdraví Pistachio. Za chvíli je tu i Bobek, tak přeče jen na družbu dojde, díky borci! Času na rozjetí dost, ale rozhoduju se to jen tak pošolíchat, abych se moc nenamočil. Pokec před startem, až zapomenu zapnout Garmina, ale za chvíli to napravím. Po rovince mi přijde, že jedu jak před týdnem, tak to bude ok, říkám si. První křižovatka ale hodně na jistotu. Nic si z toho ale nedělám, věřím, že to nebude moc znát... první kopec taky ok, asi 4 km za mnou a borec co startoval minutu po mně, se přežene kosmickou rychlostí. (v cíli zjistím, že to byl B.Průcha) To mě nahlodá a snažím se trochu víc přitopit, taky proto abych přestal konečně cítit ten rybník v tretrách... odbočka doprava přes bílé šrafování... jedu jak s hnojem a viditelná ztráta na borce co mě předjel se zdvojnásobí. Dochází mi, že ne všichni pojedou opatrně jak já. Otáčím se, kdy mě zas někdo předjede a končím na rozbité krajnici, tak tak, že nemusím do škarpy. Musím se trochu srovnat, ale je tu další problém, přes vizor na helmě přestává být vidět kvůli mlžení. Chvíli tak hledám další odbočku a ztrácím další vteřinky. Aspoň prstem šťourám kolem nosu, abych měl výhled jak z auta, když se vám ráno nechce škrábat námrazu. Předjíždím dva starší borce a konečně zas valím, jak bych chtěl. Trať se překlápí z kopce, ale prd vidím, bojím se a nemám to projetý. Na koze poprvé na vodě a mám tu letět 60... No tak to ani náhodou, výsledek je stejně v háji, tak jen projíždím sjezd, až poslední úsek do cíle zas nakopnu, tady mám shodnej čas s Bobkem, který mi jinak nadělil přes minutu a dle Stravy tak 5s v každé větší zatačce... Před cílem mě ještě předjede a zabrdí borec s vozejkem, takže další zdržení, ale to už snad ani nestojí za řeč. No zkušeností jsem ale nabral dost, helma by byla asi lepší bez vizoru, nebo si fakt být jistý trati, pak by malý průhled co se dá dělat prstem stačil... Na počasí už nezáleží vůbec co se týče komfortu jízdy. Prostě stejně je třeba jet šrot a pak člověk necítí ani rybník v botech, ani nic jinýho. Možná by to chtělo zkusit rukavice, bo mokrá karbon na řídítkách docela klouže a nedá se držet jinde, než je omotávka... No a voda a sjezd, to prostě jinak, než tréninkem nepůjde, takže příště na mokru pojedou zas, ale nic od toho nečekám, ztrácím v každý zatačce... tím spíš, když nemám projetou trať - a ideálně v závodní rychlosti. 4. místo v kategorii vypadá dobře, ale i kdybych zajel jak Bobek, což bych v současnosti viděl jako výkon hodně blízko maxima, tak bych se na pódium neposunul. Organizace dobrá, trať hezká, houpavá s hezkým asfaltem. Docela těžká, na suchu by to byla pecka.

PRAHA-DOKSY

Bobek – Jak to bylo

Večer. Dávno už se setmělo a ty vzpomínáš, jak to všechno začalo. Přišla z dálky, záblesk, brnění, burácení. První jarní, sobotní bouřka?! Dopil jsi ranní kávu o dvanácté a teprve vyrážíš na kolo. Bouřka? Přišla jako tajemná láska. Záblesk, brnění, telefon drandí po stole. Nové číslo s definovaným popisem. Pohlédneš se zaujetím kdo a co ti to píše. Nabídka chutě, ilegálně se všim všudy... Potvrzuješ. Vždyť už jste si toho tolik napsali, znáte se. Každý záhyb, faldík, vlnku. Známost je tak dlouhá, nepřemýšlíš: udělám tohle, řeknu tohle, tady se naklop víc vpravo, teď se víc předkloň, ... 8 dobrý, ať chladěj Šampaňské Doksy 2020, tak o nich dorazila první zmínka. Ano, je čtvrtek večer, týden po a dávno už se setmělo. Na parapet dopadají poslední kapky z první bouřky a podobně tak to i vše začalo. Něco málo víc než před týdnem, byl jsi přidán do nové Whatsappové skupiny; a přesně před týdnem, ráno, stejně jako teď, několik kapek dopadlo a jako prořídly sluneční paprsky, prořídlo i startovní pole tohoto nelegálního tajného ročníku ročníku, ke kterému se bude vázat úcta, že jsi byl jeho aktérem s chladnou hlavou při sledování mobilní radarové situace s odpoledním vývojem. Uzavřený okruh přátel (dá li se tak říci) nehraje roli. Stejně Ti není úplně zřejmé, kdo vše z neznámého okruhu Vlka dorazí. Podstatou je tradice, vztahy, „historie“. Tedy tradiční Kapr pod zámek působí dojmem tradičního Vánočního menu, s netradiční batožinovou oblohou na zádech. Je si co vyprávět a tak za nedlouho postáváme napnutí pod komínem jako pod stromčkem kde se pomalu schází většina z nás. Vývoj počasí probíhá dle radarového modelu. Tedy mezi Doksy a Mšenem se přehnal hustý deštěk, zatímco pod komínem prosvěcují sluneční paprsky skrze promlouvající zbylá Lobečská oblaka asi par z myšlenkových pochodů o zamotaném Lukově řetězu, které se v pozdějším čase stanou stejně těžko mytelnými, jako šmír z rukou kdesi v útrokách pivovaru. Nejvíce tě překvapí – 3, 2, 1, START a závodte si až tradičně, za přejezdem u Všetat... Tak skromný balíček již ukrájí první metry této pověstné trati (v poklidném tempu asi 35km/h, proti větříku, po navlhlé silnici v několika skromných zbytkových kapkách) a u Mratína pojímá dorazivšího Luka s Kolikáčem. Celek se v úhledném uskupení přesouvá za oblíbený přejezd u Všetat, slovo dá slovo-ťed' jako za to kilometr vezmem a je veselo. Tohle jsi tedy nečekal, držíš pozici po chvilce jdeš dopředu, sípající Kapr v tobě navozuje pocit výkonu. Otočíš se na druhý bok, spatříš Turistu na svém „Grejvlbajku“, nenápadně se snažíš zpomalit. Ještě je zde Luk a Kolikáč se plácá osamocen někde v povzdálí. Dáme mu čuchnout a zase za to jako vezmem. Nastoupíš z třetí pozice a co nemá ploutev ve jméně nebo na nohou, pod Čechelickým kopcem není. U odbočky na Řepín s pocitem viny sleduješ zřetelný odstup, který zmírňuje snad jen povšimnutí si třetího, neznámého, mezi známou dvojicí KOKA. Zalehnutí do sjezdu na čele vedoucí trojice naznačuje, že extra významně čekat, se nebude. Aby tempo nepovadlo, v úvodu prvního většího stoupání stroze prohodíš: tady na Řepíně bývala prémie; tedy je jasné, že po zbytek trati se moc povídat nebude, načež Luk prohodí: na Doksech se vždycky něco semele. Vše ale probíhá v poklidu, oba pánové cítí vykonat na Romanově potřebu, čímž asi nejsou s to akceptovat tempo v tomto „stoupání opředěném mnoha mýty“. Povzbuzující Vlk podkresluje takřka pravou závodní atmosféru v tomto okamžiku prvního jezdce (jehož vnitřní atmosféra napovídá, na bednu by to opravdicky opět jistě nebylo). Jenže to už jsi někde opodál u Mšena a pocity v takových situacích jsou jako snad třeba v kosmické raketě Elona Maska který letí vstříc Marsu – proletíš budoucnost, nejsi u cíle, vedeš let, avšak ten je z povzdálí kontrolován až úspěšně přistáváš v cíli jako Crew Dragon (k ISS), z níž s odstupem pár vteřin a minut, jakoby vystupuje posádka. Tradiční přesun k terase a překvapivě vyhlášení v duchu opravdovosti, navíc se skvělou restaurací dokresluje Vlk ten den vsuktu fantasticky; o čemž svědčí jakoby lehce fotodokumentární tvorba z večera, která by potřebovala obsáhlý románový popis ať už ke skládacím brýlím zn.Lidl, kulajdě s „jarními“ hříbky, či zcela náhodnému zachycení el pistolera nebo domácím řízkům na zápraží. Samostatnou část, či spíše celou knihu na pokračování by obsáhl příběh s krátkým názvem Pantáta. Takovéto propojení „fototext“ ale aplikace VŠ zatím neumožňuje. Těžko říci zda je to dobře nebo ne; držme se zažitého „čtenářského koutku“, stačí že není zřejmé jaký kdo je na druhé straně čtenář nebo snad kritik; dost prázdných slov. Teď ať mluví dějiny. Medaile jsou rozdány, jména zapsány, asi jako kdysi článek o Doksech v Pelotonu. Nikdo se nebude ptát - jak to bylo...

Kolikáč – Tradice nepřerušena!

Poslední květnový čtvrtek, ráno buší déšť do parapetu, nikam se nechce. Probouzím gorilla glass a ťukám do virtuálního prostoru: Jedeme? Kapr potvrzuje, že on určitě. Jo, tradice se mají dodržovat! S Lukem si potvrzujeme nápad, hodit si auto do Doks a na start se pořádně rozjet... Okna, vesnička s kouzelným názvem, kousek od Doks a blízko tachovského cíle. Závodní variantu hadříků a valíme k teplárně. Navigace ukazuje kolem 50 km. Černý mrak nad námi spouští první kapky. Luke si hraje s kapesníkem a následně se svým zamotaným řetězem. Tak tohle jsem ještě neviděl, ježek v kleci hadr. V hlavě záložní plán, že z Doks zbyde asi jen terasa... To však zachraňuje dodávka z pivovaru Lobeč. Chcete pomoci? Tak tohle se nedá naplánovat. Jak ve starých dobách při TdF, když se spravovalo u místního kováře. Luke v dodávce do kovárny, já na kole v ukrutném ledovém a mokřem protivětru. No těbůh, ta holá kolena dostanou záhul. Deštivý mrak nás doprovází až do Byšic, i ten vítr do zad moc nepomáhá k zahřátí se. Ruce odumřely, vzpomínám na promočeného Mamuta před pár lety. Musíme zastavit, abychom si navzájem vytáhli tyčinku z kapsy a podrželi si bidon. Za Kostelcem již sucho a proti nám první jednotlivci a

skupinka, co chce dnes zažít Doksy. A pak již naši na špici hlavní grupy. Vmísit se mezi ně a užívat si konečně trochu tepla z okolních těl. Všetaty, přejezd a nástup Kapra. Koukám jak vrána, oni snad již tady chtějí závodit. Vůbec jsem vlastně nepřemýšlel o tom, že to bude nějaký závod, že možná na Romanově se trochu počechráme a pak v klidu dojedeme do cíle. Ale nadřzení kluci mají jiný názor. Bobek, Kapr a Turista odskočili, zařvu na Luka, že musíme s nimi. Luke se docvakne za Všetaty, mě dají čuchnout před Čečelicemi. Mám vymleto. Tohle jsem nečekal... Kapr zůstává solidárně se mnou, a ještě se k nám dotáhne Aleš z CKKV. Roviny jede jako ďas, ale na Řepíně ho necháváme za sebou. Jaké je však překvapení, když před sjezdem do údolí je zase u nás! A celé údolí aktivně a neúnavně tahá. Od Romanova pak již v bratrském souznění komentujeme ubíhající kilometry trati, vždyť tolik jsme toho tady prožili! A stejně tak na terase, která je letos hodně komorní, ale o to pro Šlapky úspěšnější, vždyť tolik placek hodně dlouho nebylo. Večer se pak nese v příjemné atmosféře v nedaleké restauraci, kde si zábavu bere na sebe především náš Pantáta alias zasloužilý umělec Miroslav Donutil. Jeho hlášky se ještě dlouho nesou májovou nocí nad Doksy při lítání špuntů, cvakání zátek a olizování se při konzumaci Ořasových řízků. Jo Doksy jsou Dogzy! Děkujeme CKKV za milé pozvání, tradice nepřerušena a jsme moc rádi, že můžeme být její součástí ...

Luke – Praha-Doksy underground edition

38. ročník... neuvěřitelné, o Doksech jsem snad slyšel dřív, než jsem začal vůbec řešit nějaký závod. Pro mě teprve loni premiéra, závod, na který jsem se tak těšil a za Řepínem už ho nenáviděl. V Tachově jsem se chtěl otočit domů, abych na to všechno během večera a noci na terase zase zapomněl a po pátečním návratu spící krajinou to chtěl co nejdřív zažít znovu. Rok jsem čekal, trénoval a plánoval. V březnu vytáhl Kolíkáč v mrazu až na Romanov, abych si to vše připomněl. Nebyl jsem sám, slovo Doksy se vkrádalo do všech debat, obzvlášť pak, když přišla ta nešťastná historie s tatarákem z Luskouna. Já přesto věřil, že všechno dobře dopadne a Doksy budou. Jedno omezení za druhým padá a já všude vykládám, jak to určitě vyjde. Restaurace a ubytování prý otevřou přesně poslední květnový týden, do toho akce až pro 300 lidí. Očekávám spektakulární otevření sezóny a každý den kontroluji web CKKV. Pak přichází zdrcující zpráva, že to všechno přišlo pozdě na to, aby se dal závod uspořádat. Nechci se s tím smířit, přece terasa se může otevřít, kemp může fungovat, tak třeba by nás pár jelo jen tak. Jak se ukáže, stejně přemýšlí i zakladatelé z CKKV, takže to nabírá punc originálu i když ve verzi underground. Jinak tady menší odbočka, to že pozvánku nedostala ani Bora, ani Sky, ale Šlapky, tak to není náhoda. Velký dík patří Kolíkáčovi a Kaprovi, za všechno, co dělají pro klub, jeho dobré jméno a cyklistiku obecně. Takže díky nim jsem zase mohl přeletět přejezd ve Všetatech a vydat se vstříc terase v Doksech. Hned za přejezdem... pardon, trochu jsem přeskočil. V týdnu jsem totiž dostal geniální plán, dovézt si do Doks auto s proviantem a rezervním oblečením pro případ mokrého závodu. Genialita plánu se potvrdila, když jsem zjistil, že nejsem jediný, takže se domlouvám s Kolíkáčem na čtvrtek dopoledne. Ve čtvrtek ráno děšt a předpověď nic moc, ale úplně zle to nevypadá. Nalosovat oblečení, trochu vyčkávání a pak si na vteřinu přesně přes whatsapp vyměnit zprávu "Jedem?". No jasně že jedem!!! Nabereme věci ještě od Míry už brousíme D10 na Boleslav. Krajina zalitá sluncem a nálada jen kvete. Auto necháme v Oknech a trochu nabíráme zásek před výjezdem. Shodneme se na krátkým dole a rukavice frajersky necháváme v autě se slovy, jaké to je humus, když jsou mokré. Pak se do nás ale opře vítr a Bory šumí vstříc elektrárně v Třeboradicích. Slunce už zas nesvítil, ale nám to pranic nevadí. Zapomněl jsem na úterní maso do Šterberka, ošizenou regeneraci a opíjel se tím pocitem, kdy to prostě jede, dle poučky "nikdy ti nefouká do zad, jen máš občas prostě dobrej den". Nic ale netrvá věčně, a tak kromě ztráty kapesníku, přichází i ztráta nervů, když se mi podaří řetěz zamotat mezi rám a převodník tak, že jen vrátit řetězu původní směr a oddělat všechny smyčky trvá snad deset minut. I tak ale pořád zbývá vyprostit řetěz uvězněný mezi rámem a převodníkem. Pod tlakem okolností a rukou pokrytých směsí šmiru a karbonových šupin z rámu sdělují Kolíkáčovi poupravený názor na svůj superhustoaero rám. Proč se v téhle těžké chvíli tak směje ovšem netuším. Do toho staví dodávka z pivovaru v Lobči. Já, neschopen rozhodnutí, jsem Kolíkáčem odeslán s hodným pánem do pivovaru, kde snad bude lepší náradí. To nakonec není třeba a řetěz se daří osvobodit. Velkou pomocí je pro mě ovšem možnost se umýt. Na Doksech se prostě vždycky něco semele, říkáme si a pokračujeme dál. Dobrodružství ovšem nekončí. Nabraná ztráta nás uvrhla do stínu mraku, který začíná nepěkně zalévat. Teplota klesá na 8 stupňů a nálada k bodu mrazu. Ještě že nemáme ty rukavice, to by byl pěkný hnus. Takhle se jen nemůžeme napít, ani najíst. Držet bidon jde ztěžka, chvílema se klepu jak osika. Rozbalit něco k jídlu nejde vůbec. Chválíme si aspoň elektriku, jinak bychom ani nezařadili. Za Všetaty konečně přestává pršet a za Kostelcem se i znatelně otepluje. Mratín a konečně balík proti, otáčíme se a zbytek balíku nám uvolňuje místo na konci týmového vláčku. Neuvěřitelné je, že jedeme po suchém asfaltu, když tu ještě před chvílí přšelo a s Kolíkáčem jsme totálně durch. Čekám, kdy zas začne pršet, ale vůbec to nevypadá. Přejezd před Všetaty a ostrý start. Konečně se můžeme vydat vstříc terase v Doksech. Hned za přejezdem za to ostře bere Kapr, který si veze Bobka v háku. Beru to jako dobrý vtíp a poškádlení, ale z balíku se nikdo do sjíždění nehrne, jen Míra taky odjíždí. Na to reaguje Kolíkáč, že musíme jet, nebo už je neuvídíme. Myslel jsem, že přece musí počkat, ale jistota je jistota, tak se radši taky zvedám, za mnou Kolíkáč, ale má ztrátu. Chvíli se větrám mezi čelem a balíkem a čekám, až mě dojede Kolíkáč, abychom se dotáhli spolu. Bohužel díra na čelo pořád stejná, stejně tak Kolíkáč mě nesjíždí. Když už cítím, že tempo dlouho neudržím, rozhoduju se sobecky dojet na čelo sám. Co jsem si loni dával do Čečelic, tak si dávám už teď. Proti

větru to na víc než 45 km/h rozjet nejde, ale ve vesnici dojíždím Kapra, Turistu a Bobka. Navrhuji počkat na Kolíkáče, ale prý je třeba ho pořádně vyvětrat. Před Čečelicema se pro něj vrací Kapr a já doufám, že si budu moc na chvíli odfrknout. Kopec se jede docela v pohodě, max 400W, ale průměr nižší a stejně tak v Byšičích. Na hlavní ale i tak máme docela náskok, Bobek a Turista rozhodně nebrzdí. No aspoň mám výmluvu neotáčet se na špici. Odbočka doleva na Řepín a můžeme si prohlédnout situaci za námi. Bobek hlásí, že náskok není malý. Nejsem úplně na hraně, ale z projevu Bobka, jeho chuti závodit a znalosti Turisty mi je jasný, jaká je moje role v téhle grupě. Řepín na 311W průměr a jen se modlím, aby se nikdo nezvedl. Ze strachu si před horizontem radši vlezu na čelo a rozjedu to na rovince podle sebe. Za námi nikde nikdo a mě začíná být jasný, že jediná rozumná cesta do cíle vede s někým z téhle grupy. Nechci se patlat sám někde za Romanovem. Párkrát se tak ukázu na špici, ale zase ne moc dlouho, abych skupinu spíš nebrzdil. Údolím letíme za Bobkem, Míra jede taky pěkně, já se z 13 km v údolí otočím na špici 2 km. Dole oranžový Ráj, ale co nahore? Ještě zkusím domluvit chcaí pauzu na kopci, ale kluci to berou jako vtip, a tak nezbyvá než chytit Mírovo zadní kolo a držet. Viděl jsem, jak jel nedávno Kamenný vrata, takže s velkým respektem, ale jeho dvojplošník dnes našťestí 400W na velkou neplánuje a tak úspěšně visím (300W průměr). Jen Bobek nám metr po metru odjíždí, ale radši šetřím na zbytek cesty těch pár procent co možná zbývá. Ostrá levá a teď už to nepustím, zabučet si na velkou a zažít ten opojnej pocit, přesně tak, jak jsem to v březnu slíbil Kolíkáčovi. Najet si na čelo a pozdravit Vlka, který na vrcholu fotí. Co jsem možná ušetřil na Romanově ztrácím hned vzápětí. Legendární kostky z Mšena, přes minutu trvajících brdek, kde vytočím 350W průměr a podle mě ještě stovku jsem musel někde vyklepat. V sedě se to jet nedá a ve stoje to se mnou hází ze strany na stranu. Bojuju o přežití za Turistovým zadním kolem a daří se. Jsem úplně hotovej a času na oddech není moc, pořád je naděje sjet Bobka, takže se snažím v rámci možností točit. Navíc Turistu trochu podezřívám, že ke konci kostek zpomalil, aby mě neztratil, takže mu to tak trochu dlužím. Držet nastolené tempo ale stojí čím dál tím víc úsilí a Bobek se neblíží, i když ho pořád vidíme. Loučíme se s čísly, co začínají trojkou a stejně tak se loučíme s možností dojet Bobka. Posledních pár km už není z čeho brát, tak aspoň je čas prohlédnout si trochu krajinku, hlavně lom v Tachově. Poslední sjezd a pak odbočka do křoví před Tachovem. Najíždět sem za Mírou je v podstatě splněný sen, Míra ještě ukazuje, ať si jedu do cíle, ale já mám dávno v hlavě, jak to má být správně. Takže bok po boku přes cílovou čáru, ale o pár cm se držím vzadu. Nejlepší byl Bobek a zaslouženě vyhrál, navíc na samotku z Romanova. Krása! Druhý Míra na dvojplošníku s blatníkem, respekt. A díky oboum, že mě doručili do cíle raketovou rychlostí. Zahřál jsem se, usušil a rozmrzl. Naštěstí znovu už nepřšlo. No a pak už to bylo vlastně jako loni, do kempu, osprchovat (pro budoucí generace: pravá sprcha má naopak teplou a studenou, takže ideál na kryoterapii s následným spařením), na vyhlášení na terase, posezení v Bistru u Strnada do zavíračky, šampíčko, druhý, třetí... i čtvrtý za vyznání lásky... A spousta historek, neuvěřitelných i těch tak divných, že se určitě staly. No a pak ještě pokec před chatkami, řízky od Oťase, plzeň tekla proudem... No, kdo nebyl, neuvěří a kdo byl, ať zahvízdá. Velký díky všem za společnost, CKKV za pozvání a organizátorům Vlkovi a Mišákovi za neskutečný zážitek. Že to nebyl "velký závod" jsem si všiml jen na startu a v cíli, kde se moje jméno objevilo nezvykle vysoko ve výsledcích. Jinak jsem si to užil možná ještě víc než v obřím balíku! Těším se zas za rok!

LOPATÁRNA

Dreamer – Lopatarna se Stybarem

Prisel červen a objizdeni Sumavy na chvíli skončilo, precí jen dvoukila jsou fajn, ale par závodu nakonec letos bude a tak je zahodno získat trochu zavodni intenzity. Protoze mam UCI licenci, kde hrozi, ze ji letos vubec nevyuziju, vyuzivam konstelace hvezd a vyrazim na uterni Lopatarnu. Proti lonsku zmena v organizatorovi a misto stredy je utery, jinak je vse pri starem, krome vyssiho startovneho a prodlouzeni na 60 kol, z cehoz mam trochu strach. Je docela horko, coz je docela kontrast proti tomu, jak jsem v nedeli zmrzl v desti ve sjezdu z Pancire v 5st. Na startu stari znami z Axonu, Beda Prucha v novem teamovem dresu a objevi se i Z. Stybar, ale samozrejme je mi jasne, ze nejbliž jsem mu byl pri prezentaci, pri samotnem zavodu ho uz nevidim. Balik ma zase kolem stovky lidi a protoze neni mozne rozjet se dopredu, tak jdu do zavodu nerozjety. Takze zacatek lapam po dechu, prvnich par kol na konci baliku, ale nakonec to dam a neujede mi to. Uff, to bych fakt nerad, aby mi to ujelo po par kolech. Pak uz telo prepne z objizdeni Sumavy do zavodniho tempa, vzpomene si na minule roky a uz je mi lepe. Slunce sviti a zavod zdarma ubyva. Jezdim prevazne na konci baliku, jinde to tady neumim, je to tu relativne bezpecne, ale o to vic to boli, kdyz je balik natazeny a obcas nekdo odpada. Diky tomu se ale vyhnu karambolu par lidi nekdy v pulce zavodu. V te druhe dokonce na chvíli zahlednu na obloze mesic, coz zminuji proto, ze jinak jsem celou hodinu a pul drzel riditka za dolni uchyty, na computer se nepodival ani jednou a napil jsem se asi tak trikrat. Jinak je prostě potreba porad v tech skoro 50kmh sledovat deni pred sebou a nenechat si to ujet. Ale presne proto mam Lopatarnu rad, ten prubeh je tak unikatni a odlisny proti ostatnim zavodum, at jsou to ty kratke, nebo maratonske. Prvni zavod sezony se tak vydaril, az cestou do Prahy se u Berouna najednou zatahlo a prisla skoro bourka. Zavodni sezono vitej!

POCTA PACOVSKÉ VRCHOVINĚ

Lěna – Pocta s velkým P

Pocta pacovské vrchoviny úžasný to název. Trať mám za barákem, ale jak jezdím jen do práce z práce stále po stejné silnici, tak jí neznám. Přilákala mě, až jsem viděl přihlášenou mladou pušku, teda po seznámení s tím co má tento klučina v nohou tak spíš dělem a věřím, že budoucí raketou a to že pojedu ikdyby nevím co, do dala účast Mistra Kapra. Pro mě se nejednalo o závod, už nemám s kým závodit, mí soupeři z mých závodních let už jsou úplně někde jinde takže Zigyho můžu pozdravit jen před startem, Běhounkovi jen pokynu když jel kolem mě, Jura už mě ani nepozná, prostě toto je pryč. Ale byla to výzva, ujet víc než 70km! Chápu, že to většinou přijde jako malá výzva, ale když jezdíte max 15km do práce a po 8h to samé zpět a nic víc, do toho ne vždy se dokopete což Vám od začátku roku do startu závodu udělá necelých 1000km tzn. Porci co většina z Vás dá za tři týdny... A za posledních cca 7 let jsem jel více jen v Doksech minulý rok... Z respektu k této vzdálenosti jsem si jel okruh týden před startem projet abych věděl jestli to je reálné dát. Úpřímně po projetí okruhu, kdy jsem jel na pohodu, po té jsem sotva dojel domů, jsem věděl, že to prostě nemůžu dát. Ale vidět kluky bylo silné a věděl jsem, že jen z tleskání a fandění u trati by mě svrběly nohy, tak jsem navštívil Nutrend shop a nakoupil pár gelů, nastavil si jasnou taktiku a zaplatil startovné. Taktika byla jasná, nikam se necpat, jet to na pohodu, určitě ne žádných 190 tepů a podobné srandy. Mám startů jako před prvními závody, Kapra bohužel neuvidím, ale důvodu jeho neúčasti rozumím, Kolík mě ignoruje, Bobek asi vymýšlí další časovku, Iceman změnil priority, Soused má před operací atd prostě ty co mám hluboko v duši zůstaly doma. Luke i Basko přijeli dobře naladěni, pěkně vyšvihání, byl jsem za ně rád. Tajně jsem doufal, že se svezu s Baskem, s kterým jsem málem objel minulý rok Bechyni, jak jsem byl troufalí se ukázalo hned po startu... No nic, byl jsem tady, o 9kg těžší než před lety, ale se stejnou chutí jet na kole v nějaké grupě. Na start se řadím do zadních pozic, sám vím jaké to je když se vepředu motá někdo kdo tam nemá být. Od startovního výstřelu jedu tak abych nešel přes 170 tepů, docela mě překvapuje jak mě netrápí, že se to přeže mě všechno valí, starý, mladý, ženy být tu děti tak i ony, prostě všichni, pro jistotu se otáčím, jestli nejsem už poslední, protože abych to celé odjel musel jsem jet s někým, ještě lépe v nějaké skupince, naštěstí vzadu stále někdo byl... Už před Choustníkem jsem z hlavního balíku venku jen ho vidím jako velký hrozen a takhle z dálky to vypadalo, že se tam moc nejede teda na možnosti těch co tam jsou... Ve výjezdu z Choustníku trochu přišlápnu tak jdu přes 180 tepů, ale jen na chvíli prostě jsem se chtěl háknout za borce co mi připadal, že v následném sjezdu ke Hrobům se mi bude hodit 😊 A taky, že jo. Je to lokomotiva, výkon ztratí až ve brdce do Radenína, ale zastoupí ho další borec, přeskočím si teda za další kolo a jen se vezu. Ve sjezdech se objevuje první problém, když zabrzdím přední brzdou nevrací se mi brzdové čelisti zpět, ale svírají ráfek...naštěstí se tady jede tak, že i za jízdy si je pohodlně otevřu rukou, co vlastně pak dělám po každém větším sjezdu... To by mi Strejda dal, kdyby viděl jak ty čelisti a lanko nemažu... V Hrobech se ukáže druhý problém, řetěz mi nevydrží na nejlehčím pastorku, vydrží jen když stále držím páku přehazovačky... naštěstí to je jen pár stovek metrů a dá se to akceptovat... Jede se mi skvěle, do toho dojezu borce od Kohoutů, který jede přesně moje tempo tak aby to nebolelo. Švihám si to pěkně schovaný, nabalujeme nějaké korálky, přesně dva. Najednou jsem součástí své grupy 😊, říkám si, že to by musel být pech nedojet s ni. Na vrcholu tohoto 5km kopce, věřte, že pro mě to je kopec jedeme ve čtyřech, pěknou lajnu za Kohoutem. Do druhého okruhu vjíždíme v dobré náladě, furt něco melu a ve výjezdu z Předboře jdu do čela, vytahuju gel, který pohodlně zapíjím, šlapu si své, kontroluju jestli nejedu rychle abych nás neroztrhl, v dáli vidím rudý dres, který se stále otáčí, ale nechce se nechat lapit, překřtil jsem ho na větroně. Jak to tak na výletech bývá, stále je se o čem bavit, nejčastější téma je pan větron, popis trati a chvála jak to krásně jedeme. V Choustníku nabíráme jednu ženu, která se ihned zařazuje do našeho vláčku, který už tahá jen Kohout a Kopic Petr. Větroně jsme dojeli až na konci druhých Hrobů a díky tomu, že naše spolubojovnice se nad ním slitovala tak Kopic povzbudila ať ho sjedeme... No kdybych věděl co to udělá, udělal bych vše abychom jej nesjeli... Už spartánský dres nevěstil nic dobrého, snad jen Kajman byl rozumný spartan, ale tento to byla síla. Hned jak jsme ho dojeli, začal pořávat ať jedeme, že dojedeme ty před náma, tak Kopic a kolegyně ho poslechli a začali tahat s ním, toto způsobilo, že já měl zase 180 tepů, musel jsem do sebe natlačit druhý gel, ztratili jsme Kohouta a mě to přestalo bavit, ale bolet... Při pohledu na Garminy mě aspoň potěšilo, že víc než půlku máme za sebou. Na špici se střídal už jen spartan jakýsi Klabouch a sympaták Kopic, který na to měl nohy. Já s kolegyni se jen vezli, kolegyněka několikrát zahlásila ať jedeme, tak se na chvíli ztratila a v dalším výjezdu zase byla s námi jo byla to komička. Při nájezdu na třetí Choustník se do mě spartan pustil proč nestřídám, když mu odvětim, že mým cílem je dojet a ne závodit o sté místo, tak mě zpradne co tady dělám a proč nejedím radši kolem baráku...Nemělo cenu se s ním bavit. Dojeli jsme ještě asi dva borce z nich s námi nezůstal nikdo s jedním jsem stačil prohodit pár slov což spartan komentoval ze špice...No jo, vzadu místo aby tahali tak si klábosí u kafička... No prostě byl marnej. Vůbec nechápal o co mi šlo... Třetí okruh mě už bolel, gely došly už v brdce do Radenína jsem myslel, že se na spartana vykašlu a vystoupím si, ale vědomí, že pak jet sám mi to nedovolilo a raději jsem trpěl se zakyslenými nohami v harmonii. Byl jsem smířený s tím, že třetí Hroby budou má konečná a to už nějak dám. Naštěstí se to vždy začalo lámat až před každým horizontem a v této části balíku opravdu stačí si přišlápnout na pár sekund a jste tam. Takže prožiju tři, čtyři úseky kde vidím světlo na konci tunelu, necítím nic, sleduju jen silnici vedle předního kola a u toho rychlost 18km/h..... Když zvednu hlavu jsme v Mlýnech a do cíle to mám 5km... Sakra to

už musím ujet, záda mě bolí jako hrom, vlastně celý třetí okruh, nohy bolí, ale už jen jeden kopec a dám to, třeba i pěšky! Taký že jo. Už na začátku kopce z Předboře si nechávám celou svou grupu poodjet a jedu dokonalého dojížděáka, po zmírnění sklonu a vyhodnocení mě ztráty na grupu si ještě shodím a dojezu si je, ale v dalším zvednutí sklonu silnice zase odpadám a už na dojížděáka dojetu až do vytouženého cíle, kde mě ještě povzbudí už vydýchání a skoro vysprchování Luke s Baskem. Závod, teda pro mě spíš boj o dojetí jsem si užil a nebýt pana Klaboucha ze Sparty nebylo by nic co bych vytknul. Pořadí jsem neřešil, nedostal jsem okruh, nespadl a dojel jsem. Po dlouhé době jsem opět jel ve skupince, měl na sobě startovní číslo, viděl oranžové dresy, ten cyklo mumraj v cíli a na startu, úžasné počasí, trať. Byla to pocta s velkým P. Už se těším do Bechyně 😊

Luke – Belgie race edition

Tak nějak jsem předpokládal, že závody, co končí na kopci mi prostě musí jít. Proto jsem neváhal ani chvíli a přihlásil se na závod do Choustníka, který skládá poctu jednak Pacovské vrchovině, kterou jsme obdivovali na výletě s Turistou v dubnu a druhak vzpomíná na Davida Švadlenu - fotografa a pravidelného účastníka závodů JAL. 72 km a přes 1200 nastoupaných metrů slibuje pořádné kopcovité maso, a i přesuny mezi kopci obsahují hezké brdky. Prostě vše, co jsem si vysnil v dubnu, když jsme si tu hráli na závody ve Flandrech. Na místě jsme s Baskem včas, registrujeme se a potkáváme Léňu. Trochu mě rozhodí, že se nikdo nechce jít pořádně rozjet, ale co už, sociální aspekt je také důležitý, a tak kecáme. Zkougáme aspoň začátek a konec, já si dám ještě průzkum průjezdu Mlýňů, kde je za zatáčkou úzký mostek a na něm dvě spáry - jediná nerovnost na celé trati. Uklidňuje mě, že sem už balík dojet pohromadě nemůže. Pak už jen vyčůrat, pár rychlých nástupů a nohy vypadají, že by chtěli jet. Znovu vyčůrat a natlačit do sebe gel, protože počítám, že na to už pak čas nebude. Pak ještě pro jistotu vyčůrat... tak aspoň jsem řádně odlehčen. Nervozita teda parádní, čím to je netuším, ale už jak si stoupnu na start tepovka letí nad 120... Na startu už narváno, ani se mi nepodaří nacpat se k Léňovi do zadních pozic. V předu narváno totálně, aspoň Basko se tam vměstnal mezi Toupalíky a Boroše. Stoupám si trochu bokem a mám hned pěkný cíl: Nahoře musím být před Baskem, nesmí mi to ujet kvůli postavení na startu... Startovní výstřel a hned se jede. První dvě minuty pořád takovej ten Kolodějskej šrot kolem 330W, občas se zvednout a přeskočit pár lidí, když se uvolní cesta. Docela mě to baví a nemusím tak myslet na to, jak moc přepálený tohle tempo je. Ještě nejsme ani nahoře, silnice se trochu srovná a už jsem kousek od Baska. Nicméně cesta vpřed už je mnohem složitější. Stojka v Choustníku skoro příkopem, ale když se to otevře, tak si nastoupím a rázem jsem skončil dalších 10 lidí. Pak přichází houpavá pasáž, kde se buď brzdí anebo jede 500W do krátkého brdku. A že jich je... ale tohle mi obecně asi docela sedí, takže jsem Baska nechal za sebou a blížím se k čelu, takže balík skoro celý pohromadě, no uf... Ale přichází první sjezd a pár lidí se zas dostane přede mě. Kopeček v Radeníně (800m a 4.5%) je znamení před sjezdem do Hrobů. Za mnou se to trochu trhlo, ale před sjezdem to nic neznamená. Držím pozici, ale jak se ve sjezdu začne brzdit (teda někdo), tak se propadám. Dolítl mě Basko a další spousta lidí. Mít tohle projeté (spíš tak 3x) by byla výhoda. Nájezd na hlavní a hned ostrá pravá do pekla co popisoval Léňa: 10% stěna a kdo to přežije, může se těšit na další 4 km do kopce... radši se ani nedívám dopředu, jen hledám nějaké zadní kolo, které by putovalo do kopce podobnou rychlostí, ale tady najít kamaráda není snadný. Naštěstí stojka je za námi a teď jen přemluvit nohy, že je třeba točit dál... už jen 4km... Chytám něčí zadní kolo a když se nohy roztočí, najednou mi ty 3% přijdou jako rovina, a tak přestupuju na rychlejší spoj co zrovna projíždí. Vzápětí dostáváme další lokomotivu a sbíráme taky další vagonky. Najednou se z "easy" roviny stává docela boj o přežití. Tep sice spadl pod 190, ale druhá prudká část kopce je tu nečekaně rychle. Nemám sílu se ani otočit, nočník plnej. Hlavou mi jen letí, že tohle není skupinka pro mě, ale horizont už je vidět a vidina delšího přesunu po rovině a z kopce mě drží chvostu megagrupy snad 25 lidí. Zase skoro pořád ze sedla, protože tohle prostě nohy v sedě nedávaj. Konečně se to srovná a já dosáhnu do kapsy pro kapesník. Utřít hubu a představec, kdyby někdo fotil... Dál je to po větru a převážně z kopce, takže docela peklo, rozhodně teda nemám pocit, že bych se mohl vydýchat. Plán pro budoucí chvíle: dojet pod kopec do Choustníka, dál už to nemůžu dát. Překážka je ještě kopec v Mlýnech (800m, 4%), ale i ten přežiju a jdu se s grupou rozloučit na špic, aby neřekli, že jsem se jen vezl. Začíná druhé kolo a stoupáme do Choustníka, co normálně vypadá jako kopec (2.5km, 3%) jsou v závodě tři brdky proložené rovinou. A zaplat' pán Bůh za to. Přeskočím tři brdky a rozlučka se skupinou se nekoná. Houpačka do Radenína už je víc na pohodu, když se tu nemačká celý balík. Dokonce registruju davy kolem a nějaké nápisy na silnici. Zvláště v jednom kopci se fandí o sto šest. Tahle část mi zase nedělá problém, stejně kopeček z Radenína a sjezd do Hrobů nějak na jistotu taky dávám. Horší to je s tou stěnou, přestože se mi tam povedlo najet v první polovině a hopkám si tam 350W stále vzhůru, nebezpečně se propadám. Ale když přijde ta 3% rovina zjišťuju, že už se nejede takové peklo, jako v prvním kole a mohl bych si tuhle skupinu natrvalo přivlastnit. Až pod prudkou část to je fakt pohoda, pak se trochu přitopí, zas se musím zvednout, ale už sem si nějak zvyknul. Navíc jsem se v hlavě přepnul, že tohle je prostě moje grupa, a tak jedu. Pár lidí jsme někde potratili, ale pořád je nás dost. Za zatáčkou to občas někdo zkusí, ale nic zajímavého se nestane ani v Mlýnech a následném kopci. Nájezd do posledního kola a do Choustníka stoupáme docela spořádaně. Až ve vesnici se kluk přede mnou zvedne. Tak nějak automaticky vyrazím za ním, ale naději na úspěch to nemá. Za dalším brdkem navíc všichni začínají jíst a pít, navíc přesně v místě, kde jsem si plánoval i já do sebe nacpat obligátní želé s kofeinem. Tedy značka ideál a jako bonus sjezd na čele skupiny. Hroby třetí vydání a jeden borec letí pryč, ale zbytek tak nějak rozumně a následná "rovina" je vyložene na vydýchání.

Pak ale někdo přitopí a dojíždíme borce co odlétl pod kopcem. Prudší část zase vylámat. Ani nevím proč, ale všechny výjezdy jsem tady jel na chvostu, jedno, jestli jsem byl mrtvej, nebo se mi jelo fajn, pořád poslední. Díky tomu vidím, že tu pár lidí končí, mezi nimi i jediná holka co s námi jela. Ještě zkouším povzbudit, vždyť horizont se blíží a s ním i cíl. Bohužel marně, ale jela moc pěkně a bylo vidět, že závodit umí (v cíli jsem zjistil, že to byla Tereza Švihálková, reprezentantka U23 v cyklokrosu a mezi ženami dnes absolutně první). Za horizontem někdo zkouší ujet. No po větru by to mělo jít, ale zase nás je dost. Po jeho dojetí nikdo nejede a jelikož se mi nechce brzdít, chci si tam vlézt. Ale zrovna zkouší ujet Jirka Belfín, tak mu jen padnu do háku. Objel jsem s ním Jedomělice, tak vím, že má super tah. Ale když jsem pak na špici, zjistím, že z toho je asi 20 metrů, ale Jirku v háku nemám. Asi jsem mu přišel neperspektivní (čemuž se teda ale vůbec nedivím). Na rovince mě hned sjeli, protože jsem taky moc nejel, ale zůstávám na špici. Ono pořád točit má něco do sebe: zásadní výhodu to má v tom, že už mi pěkně cuká v nohách, když nešlapu, což nemá dobrý vliv na stabilitu. Navíc je vtipný, jak se to sešlo, vzpomínám, že tady jsem jel na špici na výletě Belgie a teď znova. A to já se na špic chodím jen podívat a ne pracovat... za mnou se ale taktizuje, takže si jedu podle sebe až do Mlýnů, do kopečka se nikam neženu a v podstatě zkouším co si můžu dovolit. Pod 230W už to neprošlo, lidi poznali, že si z nich dělám srandu a špic je mi odebrána. Nevadí, aspoň si trochu orazím. Po delší době kontroluji Garmina a 144 tepů pod cílovým kopcem je sen. Ale jen na chvíli, borci se zvedají a už je tam zas 180. To ale nesleduju, cítím se totiž překvapivě docela v pohodě, a tak hákují co to jde. Dva borci teda odletěli kosmickou rychlostí, ale zbytek pořád nějak pohromadě. V cílovém brdku tam posílám, co zbylo a pár lidí nechávám za sebou. O dost lepší jak v Jedomělicích. Celkově to asi bylo ještě o něco lepší než v Jedomělicích a v to už jsem skoro nedoufal. Až jsem napnutěj, co bude dál. Jinak organizačně paráda. Závidím ty asfalty a malý provoz. Navíc k tomu policejní auto a dvě motorčky, zabezpečený křižovatky, takže všechna auta, co jsme potkali stála v příkopě. Navíc teda překvapil Basko, který dojel jen co jsem se trochu vydýchal, odevzdal číslo a čip. Holt závodčák. Pak zas trochu pokec, vyfotit se, Basko musel najít človíčka co mu pomohl v Brdech. Což jak se ukázalo nebylo tak těžký jak jsem si myslel, protože to byl sám ředitel JAL. Dostal od Baska duši a jurtu. Prohlídli jsme si Toupalíky na pódiu (a já že jsem prej vychrtej) a mohlo se jet domů. A celá tahle Belgická paralela měla nečekaný závěr ve Voticích, kde nás navigace kvůli problému na hlavní silnici navedla na trasu Belgie z dubna, takže jsem si ten finish do Benešova dal ještě jednou, tentokrát autem.

SEDLEC-PRČICE

Luke – A o tom to je

Tak nějak jsem asi čekal jak to bude. Po čtvrtku mrtvej, navíc má být docela teplo, což mi opravdu nesvědčí. Ale stejně jsem se těšil. Díky kombinaci JAL a ELM si člověk může docela vybrat balík - no a hromadčák s legendou Kaprem, to je prostě sen (stačí se podívat na startovku Krakonoše: Vakoč, Kreuziger, Bárta a další - ti všichni se přihlásili až po Kaprovi... proč asi). Na místě jsme s Baskem včas na to objet celý okruh. Stoupání do cíle si nechám až na závod, stejně mi už nejspíš o nic nepůjde. Vzhledem k účasti naší největší hvězdy netřeba nějak diskutovat závodní strategii. Prostě musím uvíset kopec ve skupině s Kaprem a když u toho neumřu, tak být pak nějak užitečný. Přichází start a už se borci tlačí dopředu. Jedu si v klidu a čekám, až se objeví orange Kapr někde kolem. Když ta chvíle nastane, snažím se mít ho pořád na očích a jsem trochu překvapen, jak tak primitivní požadavek "na někoho vidět" může na kole bolet. Do toho přichází první kopec, od počátku se to moc nešetří a tak mám pořád cca 15 metrů na Kapra. Nechci jít úplně na max (držím si 300W) a tak čekám na vhodnou chvíli se přiblížit, ale sranda to není, tak to pořád odkládám. Už jsme na vrcholu, je to po pár metrech a mě zbylo něco málo se zvednout a doskočit to, ale objevují se tu dvě čísla z Kaprovi kategorie, tak se jen zavěším za ně, ať si to sjíždí oni. Kapr nabral další 3 lidi, my to můžeme krásně sledovat, ale to je tak všechno, co s tím ostatní ze skupinky hodlají dělat. Já se opájím svým oranžovým dresem a pocitem, že jsme takticky vyhráli. Já nic nemusím, Kapr de facto taky nemusí jet, když nebude chtít. Značka ideál. Během půl kola nás dojedou další lidi, ale na rychlost skupiny to vliv nemá. Jen skupina s Kaprem na dohled vyprovokuje pár nástupů a to si vyloženě užívám. Ten pocit, že jedinou odměnou soupeřů za tohle plýtvání silami je pohled na orange blbce za zadním kolem, je k nezaplacení. Za chvíli se vše tedy vrací do stavu nikam nejedem a to trvá až do dalšího kola. Jak jsem byl celý kolo borec, tak druhý průjezd kopce z Jetřichovic se teda nepovedl. Na začátku jsem se účastnil debaty na konci grupy o marných vyhlídkách na sjetí Kapří skupiny a mezitím nám ujel nějaký spart'an. Za zatáčkou to už už vypadá, že by snad mohl doletět do skupiny ke Kaprovi. To mě teda našťvalo, protože to jsem měl hlídat. Nakonec nahoře našel ještě 2 lidi, já byl v další skupince 3 lidí a úkol byl na tohle docela jasný: Spojit to zas dohromady. To už nebyla taková pohoda jako v prvním kole, ale nakonec se podařilo. Navíc jsme díky tomuhle nechali za sebou zbytek té původní docela velké skupiny. Bohužel to stálo už docela dost sil a tak jsem zase nechtyl čelo naší grupy při nájezdu do třetího kola. Opět jsme byli dvě trojice, ale tentokrát už mi mí společníci tolik nepomáhali, takže jsme je sice pořád viděli, ale nedojeli... Naštěstí Kapr už dávno nebyl vidět, tak jsem mohl být v klidu. Ve skupině se mnou byl z mojí kategorie jen jeden, tak toho jsem chtěl porazit v cílovém kopci. Odpáral jsem ho při průjezdu kolem parkoviště a to bylo dobře, protože zbytek kopce už moc na závodění nebyl, jen udržet se na kole stálo totiž dost sil. Pod vrcholem ještě povzbudil bronzový Kapr. Takže za mě spokojenost, sice to nebylo s Kaprem

do cíle, ale bylo o co závodit, přežil jsem to a neuvažil se, i když jsem si dával pozor, abych nešel až za hranu. A to jsou přesně ty hromadřáky s Kaprem, můžete jet jak chcete, ale stejně tam nakonec ten oranžový dres na pódiu je - a o tom to je :)

KOŠOV

Luke – Jedno obyčejné úterý

No plán byl využít toho, že je to do kopce a tedy kozy netřeba. Chtěl jsem se svézt s Kaprem a Bobkem kolmo. Vlastně mě i napadlo, že by mohl jet i Kolikáč, ale nechtěl jsem prudit... telepatie ale zafungovala a tak si to při pondělním švihů malujeme do růžových barev a tak to má být. Kapr se přidává a zařizuje luxusní startovní pozice, abychom stíhali i přesun zpět. Bobek se nechce vozit na kole po větru a tak radši jede vlakem, ale zpět nám také pomůže. Letní návštěvy Polabí jsou pro mě velmi výjimečné, takže si to i užívám. Od Uhříněvsi se do nás zezadu opírá poměrně silný víchř směřující směr Jičín. Někdo tam nahoře nás má rád a podporuje tyhle naše nápady. Letíme po hlavní na Mochov, v Nehvizdech musíme přibrzďovat, abychom nepřekračovali povolenou rychlost a nepředjížděli auta. Ve Vestci levá a euforie pokračuje v podobě nového asfaltu. Most přes Labe se bude co nevidět otvírat, ale ještě je tu zákaz a týpci, co ty značky uklízej nám promlouvají do svědomí. Ale sorry jako, v Lysé čeká Kapr... teda čekáme my, protože turbovítr dělá své. Dál pokračujeme ve 3, Kapr prohlašuje, že máme čas a nemusíme tak letět, ale ono těžko zpomalit. To se daří až v lesích kolem Mcel, kde tolik nefouká. Jedeme hezky v klidu, jen se děsíme toho návratu proti větru 25 km/h... V Bousově se začíná mluvit o zmrzlině, nejlíp točený... no a nakonec sedíme v Sobotce na náměstí na točených Svijanech. Pak zvesela pokračujeme na start do Peklovsí a v brdcích začínáme závodit. Těžko to nějak hodnotit, ale na startu nemám potřebu se už ani hnout. Což úplně nevádí, start je za chvíli a časovka se mi jede překvapivě dobře, většinu času ze sedla, ale mám radost, že jsem to vydržel až nahoru. Pozdravíme pár lidí a zafandíme Karlovi, který tu píše rekordy. Ale nervozita z pozdního návratu stoupá, a tak vyrážíme vstříc domovům. Po chvíli klidu, se taktovky ujímá lokobobek a my se jen střídavě díváme a zoufale visíme... Po protivětru ani památky a 25 taky nejedeme. Vlastně letíme rychleji než sem. Bobek to ještě občas proloží nástupem, nebo ostřejším výjezdem kopce, aby nám neklesala tepovka. Já vždycky nějak propásmu příležitost si vystoupit a tak si to užívám plnými doušky. V Prodašicích lokobobek mění taktiku, jede už konstatní špic a po dlouhých minutách odstřídá, ale než stihnu ze špice zmizet, už se tam zase cpe a na chudáky Kapra s Kolikáčem ani nic nezbyde. Milovice jsou tu tak překvapivě brzo a v Lysé se s Bobkem a Kaprem loučíme. Vypadá to už na pohodový přesun domů, ale přeci jen času je tak akorát, tak svésit úplně nemůžu. Kozovazy ale v zimním režimu a ten zbytek už jen nějak domotat. Slunce zapadá hned po rozloučení v Uhříněvsi a další dvoukilo se zapisuje do deníčku i s první připomínkou, že dny se zkracují a je třeba si užívat, než zase zima zaklepe na dveře.

MONTE ZONCOLAN

Kolikáč – Císař

Trochu si tady budu honit vlastní ego, ale návštěva velehor si pár řádek zaslouží. Plánovaná rodinná dovolená na jihu Rakouska v lyžařském středisku Nassfeld neslibovala moc cyklistiky, ale nakonec jsem si kolo vzal, co kdyby ... Hned příjezd na ubytování mě ale utvrdil v tom, že jsem udělal dobře. Nekonečné alpské serpentiny, kde se v autě šineš na dvojku, jsem dostal chuť pořádně ztrestat v sedle kola. A tak hned druhý den ráno si přivstanu. Ani mi to nedělá problém, jak jsem natěšen. Slunce svítí, teplota kolem 14 stupňů, hold spíme ve 1400 metrech nad mořem. Ale jedu krátký-krátký a odpaňuji první asfalty kolem ubytování. Ty panaromata jsou neskutečný. Čas ještě zbývá, tak spadnu dlouhým, klikatým a promrzlým sjezdem na italskou stranu do vesničky Pontebba. Zvláštní pocit, řídit se dolů a přemýšlet, jak to za chvíli tady budu šněrovat zase nahoru. Nikde nikdo takhle brzy po ránu, je to až děsivé. Ale kopec Pontebba-Passo Pramollo zahřeje, pocity nahoře po hodinovém výjezdu jsou parádní. Hold jsem si jel svoje tempo, tak aby to nebolelo, a tak na nejlepší KOMsy ztrácím 20 minut . Ale o to dnes nešlo. Na Stravě mně přibude jeden comment od Mišutky: „Kousek od Císaře Monte Zoncolan. Dáš ho?“ Co? Monte Zoncolan? Zuřivě koukám do mapy a od té chvíle nemám v hlavě nic jiného. Zoncolan, toho musím dát! A tak ostatní ranní švihy dávám jako trénink na Císaře. Ani mi nevádí málem stejná trasa, ono tady není na ty 2 hodinky více co vymyslet: Tröpolach-Passo Pramollo poprvé :: Tröpolach-Passo Pramollo podruhé. A pak to přišlo, chvíli v rodinném programu, a frčíme si to s manželkou za Císařem. Cesta, která na mapě vypadá jak švih do Poděbrad, ale je značně náročná i v autě. Překonat Plöcken Pass a spadnout do Itálie. Jaká to změna oproti vyšperkovanému Rakousku, kde se snad ani do škarpy nesmí čurat. Sutrio, vesnička odkud se již škrábeme na Zoncolan. V jedné ze stojek, s výčitkami svědomí předjíždíme silničáře na jedničku, motor burácí, jo to bude z druhé strany peklo. Čekal jsem stánky s občerstvením, ale jen liduprázdné parkoviště a cinkání stáda krav. A ikonická tabule, u které se chci vyfotit, ale až po snad úspěšném výjezdu Zatím se balím do dlouhého dresu, loučím se s manželkou a spouštím se do pekla. Sjíždět Zoncolan je tedy taky zážitek! Ani se nechci dole dívat na špalky, kolik matroše to sežralo. S hrůzou se někdy v točce otočím na tu rampu, co za chvíli chci vyjet. Čekal jsem davy cyklistů, motorek a aut, ale

nikde nikdo. Je to mrazivé, má to náboj! Ovaro! Načtené materiály v hlavě, a tak hledám transparenty, které sdělují, jak bolavé to brzy bude, citující Dantovu Božskou komedii: „Lasciate ogni speranza voi ch'entrate.“ - Zanechtejte za sebou veškeré naděje vy, kteří vstupujete. Značně se oteplilo, a tak si chci dlouhý dres schovat někam do trávy a vyzvednout, až se tady budeme vracet autem. Projedu tedy až na konec Ovara a tam konečně nalézám příhodné místo. Napít se a jde se na to. Vstoupilo to do mě, ta atmosféra velkých bojů, jak kdyby nade mnou letěl vrtulník a okolo mě ty slavná jména Italští dědci na zahrádkách popíjejí podvečerní kávu a já si začínám užívat již značně vybledlé nápisy na silnici. Po mírnějším začátku ve vesnici je tu šipka Zoncolan přímo do úzké uličky mezi domy. A po projetí? První rampa! Najíždím tam jakoby nic, virtuální diváci kolem mě bouří. Cedule 1,2 kilometru mě ale uzemňuje! Teprve 1,2 kilometru? To nemůžu dát, ještě dalších 8,8 kilometru! Chytám to dole za oblouky a ze sedla se komihám ze strany na stranu. Na Garminu přes 15 %, je to brutal, raději se nedívat dopředu. Konečně točka, ve které to trochu povolí a já mohu přehmátnout na horní úchop za brzdy. A zase davaj! Polykám ty procenta, nedá se nic jiného dělat, jen čumět na přední kolo. Až přijde točka, zkusit se napít a zase rampa po bezchybném asfaltu. Vše je ukryto v lese, už jsem si rozepnul dres a řine se mi pot do očí. Matně si vybavuji ze sjezdu, že by mělo přijít zúžení a oprava silnice. Ale je to nekonečné. Naštěstí jsou tu tabule s legendami Gira, na kterých jsou ujeté kilometry. A je to jako vždy, do půlky se to vleče a od půlky to najednou začíná odsýpat. Taky jsem si již nějak zvykl na ty dvouciferná procenta sklonu, a tak když to náhodou spadne pod 10%, je to jako rovina. Konečně zúžení a po chvíli i výjezd z lesa. Tunely se blíží a za nimi se otevře ten nejkrásnější sportovní amfiteátr na světě. Pantani mě zdraví z cedule, srdce v krku, když to hučím chladným a úzkým tunelem. A jsem tam! Cyklistické Maracaná! Jen kravské zvonce a na vrcholku kopce malinkatá postavička – milovaná manželka, jak dojemné. Zvedám zadek, abych zrychlil a na tom videu nevypadal tak blbě. Jen chvilku. Pak mě to znovu přiková do sedla a ztěžka točím. Na bříše rybník, tohle ani finská sauna neumí. Užívám si poslední vlásenky před vrcholem a je to tam! Po 59 minutách dřiny jsem se sem vyškrábal, jo stálo to za to! Monte Zoncolan! Ještě Tě jednou chci, i s oranžovými kamarády a sdílet tu pekelnou krásu!

KOLEM MELECHOVA

Luke – Drsnej kraj tahleta Vysočina

Po závodech v Roudnici jsem natěšen na další příděl, ale tak nějak už vím, jak to chodí - a počítám i s možným výbuchem, minimálně však návratem na zem. I když scénář ideálního závodu samozřejmě mám... Dokonce v něm je i mokrá silnice, protože podle předpovědi to bez toho asi nebude, ale nemuselo by už pršet. I tahle představa ráno padá, prší a pršet bude. Konečně jsem se odhodlal a dokoupil chybějící výbavu směrem k podzimu a příštímu jaru, v pátek přijelo PPL a v sobotu už vytahuju návleky na kolena a spodní termotriko na ostrý závodní test. Ještě že oblečení mám dobře otestovaný z Krakonoše, na místě 11 stupňů a déšť, možná se o stupeň oteplý a já vyrazím. Slabá hodinka autem dobrá k přemýšlení, jestli mi to za to stojí. Ale hromad'ák je hromad'ák, tak mě ani moc neštve, že v Sokolově neprší. Na místě hnus, to před startem Krakonoše bylo líp. Jediný mě uklidňuje, že tu nejsou žádný Pomezky a takhle bude pořád... jdu pro číslo a rozjet se. Jo, dokonce jsem to dotáhl tak daleko, že se rád namočím ještě před startem... Nohy nic moc, ale říkám si, že dnes je to stejně spíš trénink hlavy než cokoliv jiného. Pěkné zahřáté hodím bundu do auta a už se startuje. Není nás moc, a tak jsem poměrně rychle vepředu, akorát, když za to borci poprvé berou. Na to, že jsem čerstvej a tyhle krátký intenzitky mi obvykle nevadí, tak to dnes není úplně ono. Nebo možná ten brdek průměrem 390W mě znejistil? No každopádně hned se musím vracet do balíku, respektive toho, co z něj zbylo, v krátkém sjezdu na vodě. To se daří, takže si píšu další bezvýznamné plus a za odměnu už můžu jen počítat chytání nástupů, než definitivně odpadnu. Ne že bych to stíhal počítat, ale dle záznamu 6x zvednu zadek přes 500 nebo i 600W. 12 minut, NP 301W a borci nenávratně mizí. Teda je jich tak odhadem 15 (ještě nejsou výsledky, tak možná kecám), ale moc nevidím, do kopce se mi mlží brýle, takže se snažím je otírat vodou s pískem, kterou sbírám ze silnice. No nic, je na čase vymyslet plán B, jak se dostat co nejrychleji do cíle. Předemnou další borec, vyklepán z balíku, tak ho zkusím sjet, pohled dozadu je ale děsivý, jeden borec a pusto prázdno. Rychle vytvoříme trojici a jako cíl máme dvojici před námi. Spolupráce ale moc nefunguje, borec moc nestřídá a pak se slovy, že už nemůže, nám nastupuje v kopci ve snaze dojet dvojici před námi. No chce se mi prohodit něco jako, že to nebylo moc pěkný, ale radši ho hákuju. Drsnej kraj tahleta Vysočina... Vydrží jet docela dlouho a blížíme se k těm dvěma před, takže když chce vystřídat, tak jedu, i když si myslím svoje. Za chvíli jsme ve 4, ale že by se jelo nějak pěkně. No nefunguje to, i když to nevypadá, že by někdo nechtěl jet. Aspoň točím i když to má k ideálu daleko. Trať sem si neprojel, ale mám jí nahranou v Garminu, blíží se pravá, ale šipky na silnici nic. Nicméně jsem na špici a věřím mapě, zbytek jede rovně, jen ještě stihnou houknout, že určitě dobře. Takže mi ujeli i tihle. Další stíhačka, vidím, že se otáčí, a tak mám naději, že nepojedou, dost si dávám a držím to na rovině přes 40... všechno marný. Drsnej kraj tahleta Vysočina. Za mnou v dálce borec, co jsme mu tak nepěkně ujeli, musí jet docela pěkně, když je ještě vidět, takže ze sjezdu trochu víc opatrně, aby si mě dojel. To nastalo hodně rychle, přivezl s sebou ještě jednoho staršího borce, ale když se chci háknout, hned nám nastupuje. Tak trochu na to koukám, ale ok, beru to tak, že pomsta. V prudké stojce si ho ale sježu a nastupuje ten starší. Jako hodně drsnej kraj tahleta Vysočina. Staršího už nesjíždím, to nechám mladýmu. Tomu se ale

nechce, tak jedeme ve dvou. Ve sjezdu asi pochopil, že jsem srab, tak mi zas ujíždí, pak to zkouší v dalším brdku, kašlu na něj, ale na rovině nejede, a tak ho dojedu a už to neřeším a jedu si svoje dál. Buď začne střídat, nebo ne... Projíždíme cílem, první kolo za námi a já už se smírju s tím, že teď to bude jen doklepat. Co jsem ale zapomněl, že za námi musí být sakra hodně lidí... Otočím se a Igor, prý jestli jedem. No jasně, tak to dostává nový náboj. A že je to pořádný náboj se ukáže v zápětí, když nás doletí snad 20 lidí. Ještě kontroluju jestli tu není i Basko, ale bohužel. I tak pořádná grupa, nikomu se ale nechce moc střídat, tak se hned taky uklízím. Ale dobrý to není, začíná být zima a možná ještě víc mě štve ty napěněný zadky. Jako, že mě neustále sprchuje voda s pískem, dobrý, že to má příchut' nějakých lipových květů, nebo co všechno tam na té silnici leží a mám to v helmě, na dressu, v očích a držce... že, už nevidím na levý oko, který z toho všeho, co přistálo na čele a sklo dolu slzí, to беру. Ale ta představa, že mě ještě do ksichtu lítá nějaká chemická s***ka z p***lí přede mnou, to nedávám. První 4 lidi jediný tahaj, navíc maj čistej zadek, tak se jdu přidat k nim. Tady je fajn. Do kopců rozjíždíme docela tempo, tak snad to aspoň někoho vzadu bolí. Igor vypadal v pohodě a určitě před námi z jeho kategorie nikdo nebude, tak to беру i jako přínos pro něj, ale hlavně už mi není zima, navíc sjíždíme staršího borece mi nastoupil v za tou prudkou stojkou. K cíli už vede jen prudká 15% rampa, kde jsou dokonce i diváci, pak to pořád mírně stoupá, pár brdků. Poslední kilometr a půl je z kopce s nepříjemnou zatáčkou 50m před cílem, kde rozhodně nechci závodit. Rampu vyletím mezi prvníma, ale těžší je nespěšit a pokračovat dál. To se daří, za mnou perfektně jedoucí Igor, asi jsme to trhli, kolem už registruju jen pár lidí. Krátký sjezdík a já ztrácím pozici a v dalším (předposledním) brdku nastupuje starší borec co se jen vezl, zbytek ho nechává být. Čeká se asi na poslední brdek, zkusím doskočit dopředu a třeba si pomůžem, ale na horizontu ho jen přeletím, za mnou jiný borec, vystřídá, tak super, ale ještě jeden se přede mně nacpe před cílovou zatáčkou. I tak pěkný třetí místo z týhle grupy. Igor první v kategorii a Basko, ač se ztratou, nakonec s ním jde na pódium taky. Krásnej závod, než uvidím dres, boty, kolo... no hnůj kam se podívám

BLSECKÉ OKRUHY

Luke – JALka je prostě luxus

Po sobotě si chci jen užít sluníčko, ideální počasí a luxusní asfalty tak, jak je na JALce zvykem. Po registraci si jdu projet okruh a zjišťuju, že v powermetru došla baterka - hm, něco takového včera říkal, ale v postartovním šrotu jsem to neuložil do paměti. Tak to bude bez dat, ono při závodě to nevádí, ale zpětně se to hodí. Stíhám si projet celý okruh, dokonce ani nejedu sám jako obvykle, ale pokecám s nějakou slečnou, vychází nám to na start akorát, ještě chci kouknout do auta, jestli tam nemám náhradní baterku, ale prý na to mám "kašlat" (no řekla to trochu jinak, ale tak... že jo). No ale stejně baterka není, start za 5 minut, poslední brázda to zas jistí, ale aspoň jsem rozjetej. Po startu se pořád stoupá, občas víc, občas míň, přesto jsem pořád na brzdách, ale cpu se úspěšně vpřed. Lidi se postupně cedí dozadu, pořád jsem možná kolem 70 místa, ale už nějak dochází slabší lidi k předjetí. Vcelku ale dojedeme na nejvyšší vrchol trasy, následuje kratší sjezd a dva brdky, první se sklonem 10%. Tady teda balík zapne forsáž a já vrchař stejně beznadějně zůstávám v té horší polovině. Krátký sjezd s rovinkou, cílový brdek a pak luxusní sjezd do místa startu, kde k mému překvapení dolétneme chvost balíku. Vlastně z toho ani nemám radost, protože o to větší šrot to teď do kopce zase bude. A taky že jo, nicméně se ukazuje, kdo jak na tom je a nikdo z té slabší části se neudrží a zas vypadáváme. To jsem čekal a nevádí mi to. Nějak se dostaneme nahoru a docela začínáme jet a točit rozumný tempo. Oba brdky dávám relativně v klidu a užívám si zas luxusní sjezd. Jen jeden borec kazí pohodu, když tam začne řvát, že nejedeme a musíme makat - no a za 5 km v půlce kopce odpadl, což jsem teda nepochopil. Pak už se jede příjemně, upřímně to spíš vypadá, že jsem měl být o skupinu napřed, ale co už, zase docela pohodička. Začínám tedy sprádat plány na finiš, je to mírně do kopce, což by mi mohlo sedět, ale zase je nás docela dost a loktovače bych se rád vyhnul. Ale třeba se to někde v kopci, nebo na té desetiprocentní stojce roztrhne, tak je třeba být vpředu. Poslední kolo, sjezd v klidu, a i do kopce zatím nikdo nic nezkouší. Nahoře pak už je vidět, že všichni šetří, takže si jen hlídám pozici u čela. Před stojkou už za to lidi berou. Mě se jede docela dobře, takže si dojedu frajera na čele, že bychom mohli jet spolu, ale přijde mi, že mám na víc, tak když vzpomenu na Turistu a dám horizont na tři nádechy, je za mnou najednou 15m díra. Tu držím asi kilák, pak mě sjede ten jeden, co byl na horizontu za mnou, ale nevystřídá, na dalším brdku vidím, že má evidentně už dost, což teda já bohužel taky, ale na něj si věřím, tak jedu dál. Úžasnej pocit, když se otočím a vidím, jaký stádo mě nahání, ale jsou blíž a blíž. Zvedám se, ale cíl je moc daleko, takže tak 20m před cílem mě bere první, já to balím a obkládá mě ještě snad 10 lidí. Ale zážitek teda mega. Navíc JALka zas nezklamala, všechno perfektní, všech 5 děr na trati vyznačených, zametený a vysprchovaný zatáčky, hlídaný křižovatky i úzký esíčko, kde by to mohlo být nebezpečný. Co víc si člověk může přát.

PEČECKÁ 100

Bobek – Ukázková práce týmu

Po malé odmlce trochu závodní víkend. Sobota Pečky, neděle JCL. Víkend před tedy ve volném duchu Vysočinou; i když pojem volně se v poslední době kamsi vytratil. V týdnu pocukrovat ještě pomalejšími 60ti a 30ti, potvrdit Vládovi hojnou týmovou účast a ujasnit si trať. Sobota ráno tradičně trošku naspěch díky nejasnosti v čase; nečekaně Tomovi pro klíč a ještě se záložním pláštěm na zádech který neznám kde prošoupal. V Semicích se nečekaně připojuje Kapr, společně syčíme na mambách Hrabalovým Kerskem. Na lajně pěkná sestava, čistě za sebe s žádnou taktikou ani úmyslem. Je nádherně slunečno, teplo. S Kapříkem úderem startu ukrajujeme první km, Líba přidává brousek aby ostří neztratilo ríz. Pravidelně doplňuji tekutinu, cesta k Molitorovu uteče nad očekávání snadno. Hlídáme pozice, zprava Líba, zleva Luk, tempo stabilní, netlačíme na pilu. Před poslední serpentinkou si nastupuje McHamer, nechává mě to klidným, až na Rybu a Luka kteří se jej pochvíli s Líbou snaží pronásledovat. Co naplat trošku přitlačit a doskočit něco stojí, včetně zpytování. Tohle někdo odskáče. Za Bulánkou kontrolují přeživší, evidentně to pravé porcování přijde pod hvězdárnou. Jdu na špic a ještě trochu brzdím, kdyby chyběl někdo o kom nevím. Přeci jen Šlapek přijelo 9 (o jednoho víc než jsem potvrdil). Před horizontkem u Brníku zvažují nástup, ano, tady je to pravé místo, 50m před ním to pořádně rozporcovat využít rychlodráhu kolem Kostelce, Jevanské údolí a vytvořit si dostatečnou rezervu na Střímelice a Vodslivy. Nicméně zůstávám v klidu, brzdím balík, načež mě Kapr začne pucovat že místo brzdění nastupují. Úplně tomu nerozumím a je mi jasné že si to nedá vysvětlit. Pod Jevany ujíždí Ryba, brzdím co to jde, ale Kapr nastupuje protože musí brzdit a sjíždí Rybu, tak si jedu na své třetí pozici a vychutnávám nový povrch v údolí. Po chvíli je nezbytné zpucovat Toma aby se uklidil s ohledem na 2x5km stoupání - srandy bude ještě dost Tome... Pod Střímelicemi pěkně zvolna, roztažení 4 po celé šíři. Zprava se tlačí Líba, zleva vykukuje McHamer, kterého si Luk nechá svévolně bezohledně nastoupit. Vyvolá to nejistotu, pocit marnosti a utrpení. Před Ondřejovem malá dírka kterou nehodlám sjíždět. „Padák“ do Chocerad poletí, využívám Líbu, Luka; nicméně síly ubývají a Luk se navíc projevuje jako zdatný rozjížděč sjezdů. Tedy tak nějak se držíme pohromadě až k návsí Chocerad kde máme s Lukem cca20sec náskok, který marně využíváme pod Vodslivy. Tempo předjíždějího balíčku je stabilní, přidáváme se, ale jet 22 mi nechutná, 20, místy i 18 (nemysli jen na watt) je přirozenější, vystupují a nechávám Lukovi d'ourku. Nastupuje, dle očekávání odpadá. Kupodivu zůstal i Ryba. Na horizontu máme asi 30sec mezeru což je příliš i když Ryba před Dojetřicemi hlásí škodnou v dosahu. Na řece už je to minuta a nikdo není vidět. Přesto jedeme poměrně fest a sbíráme nějakého šmudlu, kterému činím za nástupy. Snažím se přežít Nechybu, dostavuje se charakteristické cukání nad koleny, setrvačnost udržuje již jen možný pocit zesměšnění vytrvalostním esem s tretrami velikostí lemující hranu přední a zadní galusky. Ryba jede slušné tempo, snažím se mu párkrát pomoci, jedná se o ukázkovou práci týmu Luk, Ryba, radost se svězt; přes Kouřim přežít zablokovanou nohu a domotat k cíli kde se necílí, jen symbolické pořadí. Posečkal či mohl odjet? Zůstane Rybím tajemstvím Závěrečné posezení a povídání dokresluje nádherné letní poledne. 100km v průměru 35; 1200m up, ne že by to bylo moc, ale v závěru to tam bylo. I Tom s Kolikáčem a Kaprem tam byli a v celku 9 šlapek. Dobrá práce SKC Pečky

Kolikáč – Sportovně turistická jízda

18. ročník sportovní turistické jízdy pro silniční kola na 100 km se pro mě zvrhnul v závod hned u prvního vážnějšího kopce. Bulánka. Do půlky visím za nudli a pak se nudle přetrhne a já jen s hrůzou pozoruji, kdo tam visí i nadále. Na horizontu se zformovat a roztočit kolotoč. Kapr, Trungy a Igor. A zdá se, že čelo nejede anebo to naši zkušeně kotví. První propal plic, ale jsme zpět. Tak si to pod Střímelice užijeme snad pospolu. U Jevan křiknu bacha zprava, když najíždíme z vedlejší na hlavní, Ryba s Trungym to pochopí pravá a točí doprava, místo rovně. Tak svěsit a kolegiálně počkat, stejně ty ostré kamínky na silnici v údolí pěkně chrastí a defekt nechceme. Trochu se vzpamatovat, užít si té oranžové záplavy kolem sebe a soustředit se na další kopec. Ale scénář se opakuje. Do půlky jedu a pak parkuji. Zoufale se otáčím do toho prázdna za sebou. Přede mnou Trungy, který taky již vypadl. Mám s ním anebo počkat na bráču? V hlavě letí plán. S Kaprem a Igorem uděláme sběrák odpadlíků z čela. Trungy a Pirát by se měli stát časem našimi společníky. Podaří se? Kapr řve, proč na něj čekám. Jo nemám na to, to objet s top vrchaři sportovně turistické jízdy Vodslivy tak, abychom se všichni připravili na rovinu, kde bychom měli nejvíce mazat ztráty. Trungy je už vidět a do Dojetřic je náš. Sjezd do Sázavy jedu prý jako magor, praví Kapr. Hmm nevím, asi ještě nezažil, když to jede Luke s Vokynem dolů. Nechyba, zakřičet na odjíždějího Trungyho, ať pošetří na roviny. Na Horní Krůty párkrát protočit a valit do Barchovic. Oranžová tečka v dáli, to by mohl být Pirát. Začíná mě to neskutečně bavit a po dlouhé době se špicím nevyhýbám, ba naopak. Do Kouřimi vletíme tak, že tam necháme Kapra. Tak trochu zvolnit, ať se docvakne zpět. Oranžový bod se přibližuje, ale bude to jen tak tak, smazat ztrátu do cíle, kilometry letí jako splašené. Trungy tu není, ani nevím, kde jsme ho nechali. Klukům už špice také nechutnají, ale já Piráta chci sezobnout. 4 kilometry do cíle a máme ho. Jel statečně, ale síle skupiny neodolal. Ptám se Kapra, kde je cíl. Brdek přes železniční nadjezd zkusit Pirátovi odjet. Kdepak, přísál se za mé zadní kolo. Tak svěsit a nechat se předjet, je to krásná hra. Konečně cílová cedule Pečky, tak zvednout zadek a zaspurtovat. Řízek a pivo a dojmy. Nakonec to bylo parádní, užil jsem si to. Poklona před dělníkem Kaprem, v cíli vypadal hodně okorale, ale dal to s grácií. Poklona před Lukem, Rybou a Bobkem, pěkně jim to jezdí, škoda,

že nezasáhli do boje v čelní čtyřce. Ale ono tam jeli dva mistři UAC a roz dováděný McHamer, Ti ten titul nemají jen tak ...

Luke – Pecka v Pečkách

Pečekká stovka by se mohla zdát bezvýznamným závodem, kdyby se člověk nepodíval na plánovanou klubovou účast. Díky tomu už týden předem sprádáme taktické plány, kterým ale chybí zásadní detail. Kdo budou naši soupeři? To se postupně dozvídáme během prezence a na startovním roštu. Po startu to začíná jak výlet do Ústí, jede se ve dvojičkách a kecá se. Pak ale přijde pár brdků, do čela přijíždí lidé, co přišli závodit a tepy se poprvé podívají nad 17. První půl hodina tak je ideální na rozjetí a už vyjíždíme z Kouřimi a blíží se Bulánka. McHamer rozjíždí peklo hned odspodu a pár lidí se toho chytá. Vypadá to, že by z toho mohla být silná skupinka co pojede, tak se taky zvedám. Docela mi to asi jede, když mímám jednoho borce za druhým a na horizontu jsem s Rybou a Davidem Fanderlíkem v podstatě na čele, jen McHammer je odskočený. Nemá ale moc důvod jet, a tak ho v pohodě dojíždíme a nás zase zbytek borců, co se na Bulance zvedli. Je nás 8 a od nás Ryba, Bobek, Pirát a já. Po chvíli je tu i Kolíkáč s Kaprem a pár dalších lidí a začíná se už docela jet. Před Jevany špatně odbočuje z čela Ryba +1 a tak zpomalujeme a čekáme až se vrátí. Díky tomu pak je Jevanské údolí pověstným klidem před bouří. Za hradcem se pak týmově rovnáme na čele a docela dlouho se jede rozumné tempo i když Bobek s Pirátem mi přijdou, jak kdyby se nemohli dočkat pořádného šrotu. Ten přichází vzápětí, když se McHammer zvedá a za ním všichni šrotu lační jedinci. Skáču si za Pirátovo zadní kolo a koukám, co z toho vznikne. Strimelice jsou tu příjemně rychle, ale pak se ještě zrychluje a mě to přestává úplně chutnat. Zatímco čelo stupňuje tempo, já visím za zkušenější částí tohoto úniku. Pirát si vystupuje a Bobek taky couvá. Jen Ryba je tu v klidu a pohodě. K vrcholu už není daleko, tak se mačkám co umím. Čekám, že se borci ještě zvednou a už je nevidím, ale naštěstí jim to asi taky stačí, a tak za rudým dresem Pepy Vejvody frčím zpět na čelo závodu. Nakonec i Bobek to zvládl, jen Pirát tu chybí. Škoda, nechybělo mnoho. Nájezd na hlavní se daří, přeletět kostky, brdek a hned zalehnout, protože do Chocerad to takhle vždycky letí. V rovnější pasáži zjistit, že mám docela náskok, tak přišlápnout a zas zalehnout v prudší pasáži. Přirítit se ještě Bobek, který si chce taky udělat menší bezpečák. Trochu nám snad pomohli i popeláři, které jsme předjeli ještě na rovince a můžou zbytek trochu zbrzdít v Choceradech. To my letíme přes most a už zahybáme směr Vodslivy. 15 vteřin tam může být, takže chvíle klidu a úlevy, ale asi to chtělo se nebát a jít na max hned odspodu. Za chvíli už nás totiž mímá McHamer a smečka pronásledovatelů za ním. Líba Janoušek, Pepa Vejvoda, David Fanderlík a Jaroslav Halík. Marně vyhlížím Rybu, ještě před sjezdem tu byl. Bobek po chvíli svěšuje a než mi dojde, že bych to měl ještě zkusit, tak říká už je 20 metrů. Jedu si svou labutí píseň, díru držím, ale nepřiblížím se ani o píd'. Konečně je tu Ryba a vydává se na stíhačku, ještě se tak zvednout a jet s ním, ale nějak mi to přijde marný. Nechávám se dojet Bobkem, abych aspoň nejel sám, ani Ryba si čelo nedojel a otáčí se a čeká. Nahoře napít a zkusit to rozjet, jestli se na nás štěstí neusměje, ale nikoho už nevidíme. Až před Dojetřicema v dále postava, Ryba nadšeně přitápí, já pak jdu na špicí přes vesnici, přeci jen jsme tudy letěli v úterý i ve čtvrtek, tak potrénovalo mám. Že to v Kolodějích nebylo od věci se projevuje a v Sázavě jsme odměněni. David Fanderlík je náš. Hned se jde na Nechybu a zkusit ho urvat, moc mu to asi nechutná, ale nám s Bobkem taky moc ne. Tak aspoň zkusím cuknout na horizontu, kdyby nedával pozor. Svezení v tomhle orange expressu prostě nemůže být zadarmo, i když chvílema přemyslím, jestli si sám nekopu hrob. Brdek v Krutech zase ze všech zbylých sil, nájezd na hlavní v Barchovicích pro změnu zkouší Bobek 800W spurt za křižovatkou a já pomalu přemyslím, že tohle bude konečná. Ale jsem tam a pokračujeme dál. Ryba tahá jako o život, já se snažím doprát mu aspoň malé chvilky k odpočinku. Kolem Kouřimi pak přichází série čtyř brdků a Rybova hvězdná hodinka. Vlajeme mu s Bobkem v háku a už ani nelezeme na špic. Pořád jsme ale ve čtyřech a už se to asi nezmění. Na další špic se odhodlám až před Tatcema, ale držet rychlost vydržím jen chvilku a zase se pakuji. Odbočka na Pečky, chvíle po rozbitém asfaltu a konečně jsme jen ve 3. Páté místo bude dnes oranžové, stejně jako šesté a sedmé. Ještě se slavnostně otočit na špicí a Rybu posíláme pro páté místo. Všechno to pak probrat v místní hospůdce a dát si i zasloužený řízek. Dnes to byl pro mě vyloženě závod za odměnu, i to vedro začalo až před koncem, a tak jsem si to mohl užít naplno.

TÁBOR

Luke – Defekt nohou pod Táborem

Příznám se rovnou: Maloval jsem si to hodně na růžovo a přemýšlel o top 10... Po startu jsem docela vzadu a přes ambiciózní děcka se nejde moc dostat dopředu, ale uklidňuji se, že přece bude rozhodovat kopec. I tak tam mám 2x přes 400W ještě před odbočkou z hlavní silnice, ono to ze začátku nebolí, ale pan vrchní to počítá. Pak to někdo odpojí jen co se začne stoupat, má to sotva 4% a už se to cedí dozadu. Super, takže zas 400W a dojet si na konec balíku. Všichni normální lidé tady jsou od začátku a nešlápli, to já mám asi tak 3 vteřiny na vydýchání, než se najede už do opravdového kopce a kdo na to má, do toho začíná bušit. Já se naivně vidím v téhle bušící skupině, takže mě 450W nerozhodí a hákuju co to jde. Že si z toho půlka lidí vystoupila včetně Kapra mě naprosto neznejistí, hopkám si nahoru jak kdybych byl kolumbijec, kterej mimochodem teda drží úplně čelo. Já si odpočítávám cca pozici a kolem 15 místa by to mohlo být. Jsem za Bobkem, někde tady jsem chtěl od začátku být, takže spokojenost,

ale zas asi jen 3 vteřiny a pak blik a je mi... no velmi nekomfortně. Těžko to popsat, ale v tu chvíli mi hlavou blikne, že to bude to pověstné zrnění, s kterým se dá furt pěkně jet dál. Sakra dyť to je kopec na 15 minut, tak co řešit. Takže frčíme dál. Zvedám se a chci jít přes Bobka, kterej vypadá, že už mu to taky nechutná. Přece top 10 na dohled. Druhej blik a konec, nohy se zastavily. Místo 300W, který jsem chtěl už udržet až do cíle je 150, což v takovém kopci znamená skoro zastavení. Sem rád, že nepadám. Nevím jak jsem přešel konec prudké části, ale našťastí sem se nenatáhl. Sedím a tupě zírám na ty watt, pak mi dojde, že by nebylo od věci se aspoň napít. Kolem se valí další včetně Kapra, zkusím to roztočit aspoň na 280W, což normálně 20 minut dávám, ale to jsem si měl asi rozmyslet už dole a ne tady házet frajersky čtyřskovkama. Nejedu, prostě ne. Marně hledám nějakou odbočku jak se odtud ztratit, ale není tu. Velmi volně dojezu do Chlumu, šotoliny jsem si ani nevšiml. V Chlumu chci rovně a pryč, ale špalír diváků a pořadatelů velí levá vzhůru po kostkách. Nemám vůli se vzepřít a říct, že už na to kašlu, tak se zvedám a na nejmenší možný výkon ve stoje (což se zdá, že je kolem 220W) dojíždím k rozhledně. Jinak to byla super trasa a hezkej závod, akorát já na něj snad radši vzpomínat nebudu.

NEPOLISKÁ STOVKA

Hulis – Rozjetí nebo poprava?!?!

V týdnu koukám na webu do nejbližších akcí, kde na mě najednou vyskočila nově přidaná Nepoliská 100 + Posázaví. V Brodě jsme byli minulý týden, navíc se nám kvapem blíží svatba a furt je ještě co řešit a zařizovat, takže přemýšlím, jestli do Brodu jet znovu. Nadhazuji to Bětce, jak to vidí, jestli vše stihneme, i když strávíme další víkend pryč... Bětce to nevadí, takže není o čem – poslední závod skoro před měsícem MČR v kat. příchozích, kde z toho nakonec padlo 2. místo. Takže na další závodní víkend jsem pěkně natěšen. Ke konci týdnu koukám na předpověď, kde hlásí déšť, tak píšu na web, jak to vidí ostatní. Kolikáč s Lukem mě uklidňují, že to nebude takové drama a že se prostě jede!!! V sobotu ráno zatím sucho ale zataženo – doufám, že to tak vydrží. Teplota by šla, ani teplo, ani zima – tak akorát na krátký, krátký a jízdu na kref... Bětka se mě ptá, jestli mi nebude vadit, že dneska nepojede, aby neztratila půl dne na závodech. Takže to dnes bude bez podpory, fandění a focení. Po cestě na dálnici docela slušná mlha a zataženo. Místy se to ale začíná trhat, což slibuje hezkou sobotu. Cca 3km před Nepolisy potkávám Honzu Kulhánka, tak vyhazuji výstražný a beru ho do háku. Po příjezdu na hřiště zdravím známé tváře a jdu se zaprezentovat. Když vidím, kdo všechno tu je, je mi docela jasný, že se asi slušně poletí a z plánovaného rozjetí před Posázavím bude pěkná honička... Půl 10 se blíží, ani se nikam nejedu rozjíždět – vím, že start je placka a bude dost času se zahřát, než se začne něco dít. Takže jedu s ostatními orange na pásku. S lehkým zpožděním je odstartováno. Začátek přes kostky se neblbne – finiš bude asi jiný kafe. Za Lužcem vleze na špici Luke s Pirátem, jedou pijánko, chvilku je tam nechávám a pak jdu dopředu. Zrychluju, abych se trochu zadýchal a roztočil nohy před prvníma brdkama. Ve Žlunicích nás čeká „můj“ brdek. Tady za to každoročně zkouším brát, abych viděl, kdo jak bude reagovat (jezdí se tu i Václavská jízda). Pod kopcem jedu 3., předemnou Honza Kulhánek, který se na mě otáčí a říká: „no já čekám na tebe“. Odpovídám mu: „dyť já už jedu“. Jdu na čelo a začínám zrychlovat. Ve ¾ toho dloubáku se ještě zvedám a opět přitápím – to už tam letíme okolo 40km/h. Na horizontu mě stírá Karl a po chvilce jde do nástupu Čespa. Zvedám se a skáču do háku. Jsem z toho slušně v prdeli, chvilka už to bylo celkem na hraně – ale spíš je to jen tím, že pořád ještě nejsem 100% rozjetej a zahřeje, takže tohle je přesně to, co potřebuju, abych se dostal do závodního módu... Rychlejš sjezd a hned v dalším brdku za to bere Čespa. Luke reaguje hned, já se zvedám taky, ale moc mi to nechutná, ještě jsem se úplně nesrovnal, ale jedu za Lukem na 3. fleku. Skoro na horizontu se Luke otáčí a kufruje, že čeká na naše, aby tam byli. Přichází sjezd a ideální příležitost se vydejchat a hodit se do normálu. Následuje celkem dlouhá pasáž, kdy se nic neděje – bez kopců, bez nástupů jen transport a celkem pravidelný střídání. Když už nic, tak se při každý svojí špici pokouším zrychlit tempo – někdy víc někdy jen držet tempo závodáka, co tahal předemnou. Snažím se furt motat okolo špice. Při průjezdu Městcem Králové jedu k právě svačicímu Camrdovi a ptám se ho, kdy teda pojedeme – to byl cca 60km... Před závod se to domlouvalo, že by jsme to mohli zkusit okolo 70km ve trojici s právě Camrdou a Karlem. Camrdák přes žvýkání sušenky jen suše odpověděl: „Ještě bych chvilku počkal“. Za Opočnicema nás čeká přejetí hlavní, levá, hned pravá a na obzoru je další ze série mini brdků... Čespa přijíždí k hlavní jako první, nic nejede, balík se pomalu rozjíždí, já jsem až někde okolo 7. místa a na Čespu už mám slušnou ztrátu. To si říká o průser, zvedám se a nastupuju si, abych to dolepil. Když mijím Honzu kulhánka, tak na mě řve: „Pojd' Hulis, skoč tam...“ Když se to zvedne a Čespa začne spurtovat, jsem už v klidu na 4. fleku za Camrdou a Karlem. Sice to moc nešetří, ale je to krátký, balík se natahuje, ale drží to všichni. Následuje krátký rychlý sjezd, kousek rovinky, na jejímž konci je železniční přejezd. Ještě před přejezdem nastupuju a zkouším odjet. Následuje levá 90 a hned pravá skoro 90... Otáčím se a zjišťuju, že jsme ve dvou o kousek odjetý. Bohužel dneska tu nejsem za leadera týmu, takže místo betonu nám to Karl dováží na záda. Přijíždíme pod jeden z největších dnešních „kopců“ – opět to rozjíždí Čespa a skupina se začíná trhat. Vepředu nás jede tak 6 z toho 3 šlapky – já, Camrda, Karl. Z toho by mohlo něco vzniknout, jenže by se to nesmělo po kopci brzdit, takže v Žehuni jsou zase všichni zpátky. Skoro mi přijde jako by se na ostatní čekalo. Tempo i ostražitost v balíku dost upadá, takže možná i proto Karl, tak nenápadně a nenásilně odjíždí na nakloněný rovině... Než to komukoli dojde, včetně mě, má už Karl slušnou mezeru a nikdo

po něm nejde a najednou se zapojuje tým a začíná se to brzdit... S vědomím, že máme v úniku Karla a že v balíku teď šlapky na špicí tahat nebudou, zalezám na konec balíku, kde dostávám jasné instrukce od prezidenta. „Hulis, teď nešlápní navíc, zkus co nejvíc odfrknout a za Žizelicema v brdce vezmi levou škarpu a doskoč si ke Karlovi a ve dvou už to dojedete. Oni se teď vystřílí a nikdo po tobě nepůjde“. No, zkusit to můžu, ale začínám cejtít, že nohy už nejsou úplně fresh – těch nástupů a špicí při kterých jsem chtěl zrychlovat tempo v první polovině závodu bylo asi víc, než mělo... Ale pokyny prezidenta jsou pokyny prezidenta... Projíždíme obcí, začíná se to zvedat a jsou tu první nástupy – zatím jen reaguju a jedu v háku. Pak chvílku rovinka a ještě je před námi poslední hopík. Všichni si po nástupech sedají a lehce se zpomaluje, tak teď... Přesně dle not – levá škarpa a pod tlakem. Přesně jak řekl Kolíkáč, nikdo po mě nejde a jsem odjetej. Bohužel pro mě, nejsem žádnéj velkej tempař, časovkář už vůbec ne a nohy odmítají jízdu rychlostí 50+.. (ještě tak před 20-30km by to asi i šlo... teď už ne)... Ke Karlovi už je to dál než jen na jeden spurt a doskočení si k němu. Během několika desítek metrů mi došlo, že tohle bych sjížděl hodně dlouho a úplně se tu zabil, takže svěšuju a nechávám se dojet balíkem. Za pokus to ale stálo, holt to dneska bude na spurt. Za Lišičkama, poslední kousek do kopce za to ještě cukají Kapr s Kolíkáčem, teď už ale nikdo neodjede. Do cíle poslední cca 3km, čekal jsem, že to ještě někdo vyzkouší, ale nic se neděje. To už vjíždíme na kostky do Nepolis a je tu boj o pozice. Hodně daleko na pásku to rozjízdí Igor od nás, Čespa za ním, mě už se moc nechce, ale přeci nevypustím posledních 200m. Jdu tedy za ním, nalevo vedle mě Camrda... Do cíle tak 100m a otevřela se mi tam mezírka mezi Camrdou a Čespou, tak se zvedám a jdu do toho naplno. Během chvílky se dostávám před Čespou, vedle mě nikde nikdo. Nečekal jsem, že bych ho dokázal přespurtovat, ale klaplo to. Hned po dojezdu cítím, jak mě chytá lehká křeč do pravýho lýtka, dneska to bylo teda jen tak tak... :D Beru tedy 2. místo, škoda bramborovýho Camrdy o pár centimetrů. Jak v cíli pak řekl, bylo to o míň než je délka Kolíkačova délka penisu... Bylo to nádherný svezení, kde bylo od startu jasný, kdo dneska bude tvořit závod a kdo si jede pro výhru. Díky všem co dorazili, bylo to pěkný.

Kolíkáč – Týmové grády!

Trochu váhám, jestli si prásknout víkendový etapák, přece jenom vím, jak dokáže Posázaví bolet. Ale slibovaná účast Šlapky mě nakonec překlopila na stranu závodního víkendu. V sobotu je to stále rovina, tak jen roztočíme nohy na nedělní parádu. Beru autem Kapra a na dálnici nás předjíždí nadržené duo Karl a Camrda, jen přemýšlíme, kam ti dva časovkáři se asi ženou? V Nepolisech je to už jasné, dnes tu máme 8 orange. A věříme si, že bychom měli dojet všichni v prvním balíku. A vítěz musí být také od nás! Zdravíme se se známými tvářemi a kolem 40 účastníků se vydává vstříc rovinaté stovce. Já si osobně snažím ordinovat klid, žádné blbnutí, tu neděli si chce ještě užít. A tak si připadám jak v doprovodném voze, chvílemi se musí přišlápnout, ale jinak vlají na konci očesané první grupy a pozoruji, to hemžení na špicí. Hulis s Karlem, Camrdou a Lukem jsou aktivní, ale stále je to ještě daleko do cíle, jak vždycky říkal Líba, většina do 60 kilometru má mraky sil, ale pak se teprve rozhoduje. V jednom magnetu máme docela problém s Kaprem a Igorem, ale naštěstí se pak vepředu svěsilo, a jsme zase zpět. Kilometry se táhnou, většinou po rozbitých asfaltech, moc mi to nějak neubíhá. Ale po půlce se to začne měnit. A když Karlovi vyjde jeden z nástupů a naskočí díra, a do toho začne vehementně tahat za brzdu Camrda, začíná to mít pořádné grády. To, co vždy napjatě sledujeme v televizi, tak teď mám jak na podnose přímo před sebou. Soupeři, kteří jsou tu většinou osamoceni bez týmu, se snaží nastupovat a sjíždět mizejícího Karla. A my jim to znepřijmujeme. Ještě pošťuchuju Hulise, ať někde zkusí nastoupit a doskočit si Karla a pomoci mu do cíle. Hulis to i zkusí, ale nemá to úspěch. Blíží se cíl, soupeři už se pomalu smířují, že zlato jim uteklo, tak ještě s Kaprem zkusíme propagační nástup, ale nemá to potřebnou razanci. Do spurtu se již nemotám, ale nakonec to parádně zvládl druhý Hulis. Takže pódium zoranžovělo, na třetím místě to zaslouženě doplnil Čespa, který dnes osamoceně bojoval s přesilou. Jo mělo to týmové grády!

Luke – Vánoce v srpnu

Mělo to být klidné rozjetí před nedělní klasikou Kolem Posázaví. Samá rovina, slibující možná pár nástupů a jinak klidné svezení v balíčku. Během týdne ale postupně narůstá slibovaná účast oranžových barev, a tak v autě cestou na start probíráme s Pirátem možné scénáře a týmové strategie. Na parkovišti se scházíme s Igorem, Kaprem a Kolíkáčem. Ten hlásí, že na dálnici potkali i Camrdu s Karlem... No to určitě, Karla bych mu i věřil, body do Šlapky se vždycky hodí, ale s Camrdou to přehnal, toho jsem na hromadařáku za svoje dva roky ve Šlapkách neviděl. Ale dnes je zvláštní den, takže za chvíli oba doráží. Je tu i Hulis, tím naplňujeme UCI povolenou kvótu osmi lidí na startu. Co se týče týmu, nemáme konkurenci, a tak i přes pár silných soupeřů na startu včetně Čespy, tohle nevyhrát by byla ostuda... Po startu jedeme s Pirátem na špicí, trochu ho brzdim, až někdo bude chtít jet rychleji, tak ať si jede... Za chvíli tedy jede Hulis, volně ujíždí, ale my zrychlovat nebudeme, proč... Poprvé tak na čele poznáváme naše soupeře, některé i trochu nervózní, když si přijeli pro snadné pódium a najednou je tu oranžová vlčí smečka. Po chvíli odjíždí (snad) Pavel Prchal a najednou všichni teatrálně svěšují. OK, tohle bude na nás, takže nemám problém vlézt na špic. Sjíždět ho úplně nechci, a tak jedu jen takovou údržbu. Ale když se otočím, tak se pořád teatrálně nejede a já mám už pomalu blíž k Pavlovi, než do balíku. Trochu přišlápnu a už se vezu v úniku. Oba ale jedeme jen mírně, víme, že to je jen takové škádlení a za chvíli jsme sjeti. Přichází pár brdků, kde se zvedá tempo ve snaze to trochu potřhat a ukazuje se, kdo to dnes se závoděním myslí vážně. Z balíku už je asi

půlka, ale 8 oranžových stále kolem čela. Začíná se i nastupovat, Čespa za to nenápadně bere zprava, čehož sem si všiml asi jako jediný, tak ho chytám, dokud není hák daleko. Další nástup následuje hned jak sem si sednul, ale je tu Camrda a Karl. Tak to je paráda. Já jen háknou zrovna projíždějící soupeře a můžu se chystat na další robotu. Všichni mají ale dost sil, takže to na únik nevypadá a bude třeba počkat. V Libáni Kapr nabízí kávu a zákusky, ale nestavíme. Přesto ale přichází uklidnění a jede se docela v pohodě. Za 50 kilometrem přichází další brdky, což se mimo jiné pozná tak, že se na čelo cpou lidi, kteří tam do teď nebyli. Nic z toho ale není, až někde před 70 km po dalším kočkování má najedou Karl nenápadnou díru a než Čespa houkne na zbytek "ten né", Karl se otočí a upaluje pro sólo vítězství. V naší skupině začíná festival nástupů, týmově fungujeme naprosto na jedničku. Kdokoliv se zvedne, má za zadkem minimálně dva oranžové stíny. Pak ovšem přijde trochu zaváhání, půlka nás nechytne jeden nástup a už je tam nepěkná díra. S Kolíkáčem řveme, že teď musíme jet, takhle snadno přijít o půlku týmu by bylo zlé. Pirát ale trochu vadne, střídám Kolíkáče na špici a rvu to zpět do skupiny. Vidina blížící se grupy a oranžový náklad za zadním kolem ze mě vymáčkne poslední zbytky sil, i tak to stačí jen cca dva metry za skupinu, kde musím pokynout Kaprovi, ať si tam skočí do háku, kdežto já se chystám zemřít. Horizont a nečekaný krátký sjezdík mě naštěstí vrací do hry. Kolíkáč je tu taky, jen Pirát zaplatil za tuhle nepozornost. Beru si pár minut volno, Camrda s Hulisem jsou pořád v pohodě, tak se beze mě chvíli obejdou. A když je toho moc, Kapr nebo Igor taky perfektně zaskočí. Za chvíli se vracím do hry, sice už mě to bolí, ale s Camrdou jsme totálně vysmátí jak nás to baví. Do toho Kolíkáč profesorsky hlásí všechny útoky a občas i vyvolává "Luku jéééé". Frustrace soupeřů stoupá, takže když se nás Čespa snaží odříznout od jednoho útoku přejetím až k levé škarpe, mám v sobě malou dušičku, a jen doufám, že to bude jen ke škarpe a ne do... Kilometry ale naskakují, Karl sice pořád na dohled, ale soupeři přestali nastupovat a snaží se ho sjet i s námi za zády. V klidu to jistíme zezadu, ale spolupráce jim funguje jen chvíli, a když místo odstředění za svůj vláček jedou na konec skupiny, přebíráme čelo s Camrdou a Hulisem. Karl už není vidět a my vyrovnání do trojice přes celý pruh už bychom nejradši otvírali šampaňské. Poslední zoufalý nástup a naše nepozornost, ale Igor to včas viděl a pokryl. Poslední brdek ještě zkouší odjet Kolíkáč s Kaprem, ale to už by bylo na soupeře moc. Ve spurtu ještě bere Hulis druhý flek, jen Camrda si trochu vyčítá těch 20 cm na pódium. Ale aspoň něco zbylo na Čespu, který dnes kromě výkonnosti ukázal i neuvěřitelnou trpělivost, s jakou to pořád zkoušel a domlouval taktiku se zbytkem našich soupeřů. Bylo to nakonec možná těžší než někde v kopcích, tolik nástupů normálně nedám ani za měsíc. Ale taková nadílka zážitků: Ta atmosféra v oranžové grupě, kde všichni posledních 30 km makali za jediným cílem. Tvořit závod, jet o vítězství a podílet se na něm. Projíždět cílem na chvostu skupiny se zařatou pěstí, jak někde na San Remu. Díky všem za společnost a za možnost užít si tenhle teátr dle světového scénáře v lokálních kulisách. A díky Karlovi, že zatím co my si užívali hromadné gumování držky, on si jí gumoval sám, aby to mělo ten holywoodskej happyend.

AUSTRIA-ITALY

Bobek – Austria-Italy

Méně znamená někdy více; 50km/h. Cedule která se dá potkat u několika křižovatek, obcí cestou na Vysočinu, i jinde. Podobně, méně, je na tom i začátek tohoto roku se závody a rychlost do té doby běžných životních záležitostí, díky stále omílanému viru. Avšak říká se, že neplánované akce jsou nejlepší akce, nebo, všechno špatné, k něčemu dobré. Tedy to co jsem plánoval, tak nějak samovolně odpadlo, a to co neplánoval, samovolně vyplulo. Podobně i letošní průzkum po Rakousku. Původně byl plán objet nějaký závod, ale z hlediska množství a nadmíru rychle přibývajících letošních km, shonu v práci atd. převládala chuť se na vše vyprdnout. Konec konců vyšlo i to týdenní volno, které bylo potřeba jen nasměrovat správným směrem a díky počasí využít výškou. Samosebou velkým lákadlem bylo moře, třeba i krátké svlažení, ale přednost dostal malý zapadlý kout.

1.den: V týdně před po cca týdenní pauzičce roztáčím nohy po českých dědinách, s výhledem uvažovaných 800km, 6 denní aktivity. To narušuje jen lákadlo v podobně MČR v MB den před odjezdem, kdy stále nemám nic sbaleno a počasí je malinko „jako na houpačce“. Nicméně směr je tak nějak jasný, navíc se během cesty potvrdil jako ideál. Po návratu z MB sleduji ze záznamu přenos MČR asi do 1:00 což narušuje plán odjezdu v ranních hodinách, pomalu balím a stále zívám. Petr Benčík vyprávěl během přenosu o zívání jako o soustředění se na situaci, což mi přijde úsměvné; stresík vše opustit s pár základními věcmi určitě je, navíc podpořen pozdním odjezdem a vyhlídkou vlahé podvečerní bouřky. Odjezd tedy ve 13h vlakem do Rybníku kde v 17h vylézám a přesunuji se do Vyššího Brodu. Kupuji něco ke sváče a v garáži místního elektromontéra vyčkávám než se přezene deštík. Ze zkušenost vím, že zadní 15l kapsa kvalitně splňuje funkci blatníku, stačí tedy doplnit kvalitnějšími návleky a pláštěnkou, aby se udržel příjemný pocit sucha. Proti plánovaným 150km ke Gmundenu, však stíhám jen 50 dolů k Dunaji. Cestou v Bad Leonfeldenu plním bankomat z důvodu otestování karty a nějaké té hotovosti, před dosažením nižší nadmořské výšky a vzdálenosti od hranic. Tento večer dávám za vděk Binderovým a jejich malému příjemnému zahradnímu rodinnému kempiku v Ottensheimu na břehu říčky Rodl, jejíž šumný splav stejně jako sklenička výborného bílého vína zahání celý večer chmurné myšlenky.

2.den: Ráno vylézám něco po 6h, bylo vlahé srpnové ráno, rosa, kopce Německého Lesa neboli Šumavy pěkně v mlžném oparu. Načínám pytlík rýže a něco před 8h vyrazím. Itálie a moře stále leží ve hlavě, pokud se tam chci

rozumě dostat, druhý den/etapa bude vyžadovat přesun cca 200km do Zell am See. Děším se jen zkratk a průjezdy měst, které mi ukazují mapy Seznamu. Navigaci není můj styl, s mapou tak nějak reflektuji co kde je kolem, které město, řeka, atd., nebo že mírně vlevo vedoucí silnice tě opticky stáhne vpravo a v menších vesničkách nebývá ukazatel směru, v brdcích kolem vidno že Dunaj se vzdaluje. Labirint u nás řečeno milionářské čtvrti je v okolí Welsu také pěknou pavučinou a výzvou, navíc některé odbočky už nejsou aktuální. Celkem pěkné nadmíru očekávání velké město. Průjezd trochu připomíná Palackého třídu Pardubice a dále návrat do nížiny. Podél říčky Traun do Gmendenu. Alpy tu o sobě dávají už pěkně vědět-viz.foto, komentář netřeba. Gmunden plný lidí, hustá doprava, ale všude kolem je na co se dívat. Řidiči jsou doopravdy ohleduplní. Stezky využívám co to jde, o jejich kvalitě se není třeba zmiňovat, pouze, v případě přítomnosti většího množství šterku nebo písečku a vlnek ze zálivů k přilehlým domům vynechávám. Přesto mě nikdo nevytroubí a i tak stále dává přednost a s respektem objíždí. Zde je to první seznámení s Alpami, udivuje mě jejich ohromnost a styl. V kombinaci s přibývajícím oblačností budí respekt a uklidňuje jen profil trasy 200km s 2tis m up. Cesta do S.Aghaty je tedy celkem frekventovaná; tedy jsem rád, že v první výrazném stoupání (12%) po boku Dachsteinu výrazně opadá a nahoře už je celkem klid. Výrazně tedy opadá i tempo, značení zdali se dobře pamatuji v úvodu říká cca 3km, což mi připomene kopec za chalupou na Vysočině v délce 100m. Ha! Ve Sv. Martinu zdolávám druhé podobně dlouhé, zato mírnější stoupání a lahev jabkomrkového džusu. Ale to už byla odpolední svačinka, Oběd byl dávno vyřešen ve Gmündenu, vzal za vděk Bille s teplým pultem, pěkně tučným plátkem krkovic a že bodla. Po malé pauzičce valím údolím dál ke Sv.Johanu. Tady mi dochází zdali se nejedná o místo kde se jezdila Mr.Masters, doprava zde razantně zhoustla, 3x - 4x oproti Gmündenu. Jedná se o jedno auto za druhým, ale stále je přítomná ohleduplnost, a přilehlé stezky pro cyklisty jsou tedy fajn. Také začínají delší tunely kam cyklisté nesmí a stezky mimo ně působí fakt zajímavě. Za prvním delším tunelem nacházím starou zapadlou silničku v délce 10km kde potkávám jediné auto a párek mladých cykloturistů. Vše kolem působí temně, oblačnost značně zhoustla, postoupil i čas, jsou místa kde musím sundat tmavé brýle. Posledních 20km do Zell proprší. Hned zkraje jezera na Bruckem je malý kempík který přitahuje pozici v nezastavěné turistické oblasti, bez šumného splavu. Překvapí navíc domácími vajíčky. Šumný splav nahrazuje chrápající motorkář tak dávám za vděk i možnosti posunu bivaku o pouhých 10m. Únava jistě je, ale přes okolí se tolik nevnímá. Z druhé strany sousedící holky z ČR sdělují spousty informací. Např. že celý sever proprší. Zběžně shlédnu radar kde je vidět postupující oblačnost přes Polsko a potvrzují, že následující dva, tři dny mají být slunečné, směr cesty ideální. Hrnek černého čaje dokreslí příjemný večer.

3. den: Povídat si s děvčaty je stále o čem i ráno. 6 domácích vajíček dodává síly, jen balení bagáže jde pomaleji, tedy vyrazím téměř v 10h. Před úvodem stoupání návštěva Billy, kupuji 2banány do kapsy, něco k pití. Za poslední křižovatkou rozjždím interval, sjíždím holčinu na elektrokole, a před ní jedoucí mladíky. Hákuji, jedem asi 32, držím se v závěsu, do předu po chvílce rozhodně nejdu. U mýtné brány mě vítá piktogram 12% a km údaj. Řadím jasně malou pilku vzadu 28, držím 10km/h. Jede se pěkně a než o vzdálenosti člověk přemýšlí, v jaké výšce už to sakra je, jak to bude dolu brzdit a jestli odkapávající pot z čepičky pod přilbou neutopí cyclocomputer. Je zde opravdu velký provoz, tak jak jej popisují; výhledy vskutku skvostné, tak jak předpověď napovídala. Asi v polovině kopce mě dojíždí borec z KovoPraha a chce si povídat. Upravuji tempo na 8km/h a tak teda poměrně dlouho kecáme až dostávám chuť zlikvidovat banány v kapse. Samozřejmě jedu i ze stoje, jde to. Borec tedy říká že moc ne, proto nechávají bagáž dole a vracejí se zpět; jezdí tak do 100km proti mým 160 po 230km přesunu. Ale tentokrát nejedu na rychlost, ani čas. Tak se loučíme, v zálivu zltnu banány, dělám pár fotek a pokračuji. Musím říci že je to sakra kopec. S 15kg kolem přemýšlím, o kolik dříve se dá asi dosáhnout passa bez té bagáže. Konečně první top a sjíždím k jezírku kde mě překvapuje další stoupání k druhému nejvyššímu vrcholku s chladným tunelem. Zajímavost: Celou cestu nahoru foukalo do zad, zde na odvrácené straně fouká proti... Pro aktuální stav nahoře na hoře použij fotogalerii – bez komentáře. Nasazuji návleky a vestu, a valím dolů, po chvíli přidávám návleky na nohy a vzpomínám na zimní čepičku jenž jsem nevzal, nadmořská výška a chlad jsou citelné. Dole v Heiligenblutu kupuji konzervu fazolí a tuňáka, banány a kolču. Valím dál, teď už to bude přeci celé z kopce jen malý brdek u hranice. Nicméně jsou tu nenadále dva pěkné brdky kolem 1000m.

- První, Iselsbergpass se ještě nechá pomalu vyjet, ikdyž se dostávají křeče, zvolňuji, vydýchávám, přeci jen ten Glock asi nebyl tak lehký. Za Iselsbergem ale točím vlevo na Stronach, Dolsach až z toho padáku začnou lézt oči z důlku, uff, to bude makačka zítra nahoru... Typl bych to zde kolem 18%. Odměnou je rovinaté 15km údolí k Oberdrauburgu podél říčky Drau. Určitě se vyplatí jet po cyklostezce, přestože polovina je po šotolině - je pěkně zpevněná a vše kolem pastva pro oči, navíc v klidu bez aut oproti hlavnímu tahu na druhém břehu.

- Druhý, Gailbergsattel, překvapil více. Zde totálně došli síly, došlo i na hovězí guláš v mošně pod sedlem. Usedám na odpočívadle nahoře v 981m. Bylo zde krásně ticho, jen pár projíždějících aut oproti údolí předem; tak jako guláš lítal ze strany na stranu pod sedlem na Glocku, lítá do mě tady na lavičce. Kupodivu zde mají i košík. Mohlo být tak kolem 15h, slunce peklo, ale zastavení zde bylo jedno z nejkldnějších.

Konečně se začínají objevovat cedulky „Italia“. Dole v Mauthenu už se to zdá relativně kousek, ale zmíněný brdek se projevuje pravým a nezapomenutelným názvem: Ploekenpass/Via Monte Croce, 1357m (později se o něm zmíní i sám Kolíkáč). Funguje stejně krásně jako harmonie v hudbě-prima, subdominanta, dominanta s návratem k primě. Jeho kouzlo stojí za to projet z obou stran, nejhezčí úsek z celého týdne. Zde si jasně uvědomuji, že již nepřekvapím přjetím Zoncolanu z obou stran a následně v Paluzze zdvořilostně odbočuji vpravo přes Sella

Valcalda 958m, do Ovara. Zajímavosti: v tomto koutě, všude kolem, výrazný klid. V Ovaru jsem v cca 19:30, kemp zavřený, místní tenisti mi dohazují penzion který vřele po tomto horském masakru přijímám. V penzionu však nikdo není a tel.nikdo nebere; slečna v sousedním obchodě radí své ubytování asi 4km daleko, ale neshledává můj pohled s libostí, tak volá sousedce která po chvíli přichází a zve mě dál ikdyž trochu zkoumavě, možná nedůvěřivě, pro jistotu sděluje cenu předem, ale už nejsem žádný student, pár km a kopců mám v nohou, laskavé slovo rád odměním. Kouzelný kraj, kouzelný večer pod bránou Zoncolanu s mísou salátu, skleničkou vína a pár lidmi kolem, jak obraz od Leonarda.

4.den: Během večera jsem zjistil, že jsem na zmíněném vršku Gailbergsattelu zanechal rukávky tak v koordinaci s počasím, přejezdu Zoncolanu, a Glocku z druhé strany plánuji návrat stejnou cestou. Paní domácí se hezky stará, připravila krásnou voňavou snídani i s voňavým čajem. Bohužel jsem ji ale v podvečer nestihl říci o indispozici, tak mlsám pršuto, výborný sýr a pro zajímavost zkouším kousek chleba který se nedá s naší Šumavou vůbec srovnat. Chudák kroasant a zbylé plátky chleba tak zůstávají bez vysvětlení opomenuty na talířku. Trošku se rozpovídáme o cestě, platím a loučíme se.

Zoncolan je zvláštní hora. Téměř není vidět, tajemná jako její skryté nepolevující stoupání a tunýlky před vrškem. Dreamera zajímal hlavně převod a jak se jelo s brašňami. I když to nebyl žádný slágr, nejednalo se o Giro a dosažení jakéhokoli výsledku bylo nepodstatné; dalo se to vyjet, s 36/28 a 15kg, vícekrát ve stoje doplněno sraťácky šňěrováním ze strany na stranu, nicméně stále vyjet a ne vyjít; musím konstatovat, chce se to vrátit a vyzkoušet bez brašen! Celých 8km připomíná nejprudší stoupání na Řípu. V budce na vrcholku kupuji pár náramků a přívěšků pro děti a Mílu Šturce. Čas letí, jako podobně letím dolů do údolí k Sutriu, pár fotek a svačinka v Paluzze dokreslí místní nezaměnitelnou atmosféru. Rovinu tu nalézám akorát v masném koutu prodejny, na řeznickém prkénku a uklidnění v pohledu na nádherně prosluněnou Via Monte Croce s tunýlky a serpentýnami skrytými v okolní zeleni a skalách. Atmosféra v tomto koutě je nepopsatelná, proto jen tak stroze, vše kolem by byla jen polemika.

Při návratu opět usedám nad Laas a baštím fazolky z Heiligenblutu které jsem přetáhl pře všechna tato okolní passa. Dnes je tu poněkud rušněji, ale jsem tu dříve a lavičku ještě zalévá ranní stín. Čerpám síly na nadcházející Dolsach ke kterému se komplet blíží po cyklostezce údolím Drau. Vynechávám zkratku přes Stronach a pomalu opravdu pomalu stoupám 8km nepolevujícím 6% k Iselsbergu kde vzdávám boj a zalézám do místní cyklokavárny. S ohledem na čas, nadmořskou výšku, předpověď na ranní teplotu a současnou únavu, stavím v campu na farmě již v Lassachu. Podobně zde také nabízejí domácí vajíčka, navíc klobásy atd., které zmizí z nabídky dříve než se stačím trochu upravit. Zavzpomínám na Jirku Malíka, posílám fotku jedné stěny z údolí Drau která mi připomene jak říkal: Tatry jsou velehory. A jelikož Jirka to má nejen ve jméně, ale i v tom malíku, uléhám se západem slunce ani nečekám do tmy a přemýtlám jak babička říká: na horách se dříve stmívá (viz. Foto západu slunce) Zajímavosti: z Itálie se nechtělo, v tu chvíli nabídla klidnější a uvolněnější atmosféru.

5.den: V plánu poslední velikán, opět Glock, ale z druhé, tedy jižní strany a dostat se pokud možno k Salzburgu. Ráno je opravdu zima, řekl bych větší než v Tatrách v Lomnici kde bylo nějakých 6°. Zde bych srazil ještě 5°dolů a oceňuji investici do péřovky. Rychle do sebe nasoukám 6 vajec, několikrát rozehrívám prsty u nohou, rychle balím aby byl pohyb. Sluníčko se objevuje až v Heiligenblutu, tak je nutné se ještě párkrát vyzout a promasírovat prsty u nohou i přes stále stoupání k úvodu strmého stoupání které je ale poněkud mírnější než z naší strany. Dnes ale o cca 2h dříve, doprava je tak mírnější (možná je to na této straně typické po celý den). Kousek za odbočkou fotím krásného Harleye v plné výbavě „toulavého vlka“ který už dávno přišel na to, že nejkrásnější ochlupení bude Alpínský drn na svahu těchto hor v noci pod hlavou. Pozdravíme se, v klidu pokračuji dál z posledních sil k passu. Na vršku se kolem proženou tři Bugatti. Nestíhám fotit, ale doháním je na parkovišti opodál. Každý kolem fotí a okukuje, a bodejť by ne. Celý tento kopec je v podstatě jedna velká výstavní síň. Malé rozloučení s nadmořskou výškou která se nezapře a sešup dolů; uteče jak nic. Nahoru opět valí průvod aut a cyklistů, rychlost párkrát lízne 80km/h. Nutno podotknout, že z Pohledecké skály dolů do Nového Města se nechá atakovat 84 s menším úsilím, nicméně ne v takové délce, po takový čas.

V Brucku doplnění energie opět v Bille, opět fazole a Tuňák. Vynechávám centrum Zell a volím jistě méně frekventované východní pobřeží See, za kterých se rozprostírá „nekonečné“ údolí řeky Saalach až k Salzburgu. Hned za Zellem volím nádherné „houpající“ vedlejšky přes Gerling, Ruhgassing k Saafeldenu, odkud střídavě, stezka/hlavní/vedlejší do Loferu. Odtud je nádherná stezka avšak šotolina, nicméně stojí za to ji projet, přestože na silnici s bágama to může působit exoticky. Odtud pochází i fotka kapličky s domečkem dělená cestou po louce. Klid ve městecích tu tišší obchvaty zařízlé do tunelů. Mapy seznam tu mají problém naplánovat trasu pro silniční kolo, ale vše je krásně jetelně případně i po hlavní, pro cyklisty mimo tunely přes města. Před Bad Reichenhall volím cestu vlevo přes Karlstein, avšak doprava zde razantně neočekávaně zhoustla. Kdo ví, zdali by l vpravo byla/je méně frekventovaná... Celé údolí je takřka po rovině, atakují 150km, únava pracuje a šum kolem tomu nepřidává (charakteristický je podjezd VPD), těším se z města pryč i když dole u řeky se naskytne pěkný pohled na pevnost Hohensalzburg. Druhá polovina města se jeví kratší a tak zanedlouho opouštím ruch velkoměsta podél dálnice přes Hallwang, Tiefenbach k dnešnímu cíli Wallersee. První kemp je ale údajně plný. Infotabulka hlásí provoz do 15h čemuž se usměju, nicméně paní z vedlejší restaurace mě osloví co si přeji. Když hlásím že bych rád jedno místo pro přespání na jednu noc, stroze odvěti že je vše plné, rezervované dopředu. Na dotaz zdali

ostatní kempy jsou plné, odpoví že je plné vše a odejde. Trochu mi docvakává, že jsem asi v místě štamgastů, a můj výraz po 170km není asi úplně to nej, případně český název na tričku neladí s mnou podaným německým dotazem. Smutně pokračuji dál a vzpomínám na transzávodníky kteří jedou dokud neupadnou do škarpy. V podobném duchu pokračuji dál a zkouším poslední kemp který působí dojmem chudých německých občanů, kteří přes léto pronajímají své domy a tak tráví léto v karavanu u vody. Vyjimkou je malý plácek který působí jako stanové místo, na kterém je pár lidiček, kteří se zájmem sledují kdo to přijel. Hoch u baru hlásí, že místo na přespání bude a volá holčinu která to potvrzuje. Dostávám čip do sprchy a na záchod, nicméně nefunguje, bar i restauračku zavřeli než jsem se stačil převléct a trochu zaplavat v rybníce. Ufff... 19h, slunce ještě svítí na lavičku, trochu zaplávání a plážová sprcha maže vše nepodstatné. Dojídám jerky a cítím se jak u opravdického moře. I vzduch je tu teplejší a nechá na sobě znát, že takový vydrží do rána.

6.den: Trochu mlha, spíš opar. Zbývá 140km na hranici. Nejtěšší očekávám stoupání na Šumavě, od Dunaje, ale úvod kolem Neumarktu až k Wolfseggu je ryzí Vysočina. Brdek dolu, brdek nahoru, -10/+10%. V Ottmangu kousek před Wolfseggem stavím ve Sparu, na pořad se dostává obyčejný salám. Na rýži ani fazole nemám pomyslení, příkládám dva saláty Riomare. Samotný Wolfsegg mi připoměl Dřínov. Vesnička na úpatí brdku. Kdo by ji chtěl blíže prozkoumat, zastavit může zde:

<https://mapy.cz/zakladni?x=13.6726637&y=48.1058442&z=17&source=osm&id=110242889&gallery=1>

Odtud se krajina výrazně svažuje přes Grieskirchen přes Eferding jehož nivy připomínají zemědělské oblasti Sedlčánek, Přerova a Polabí vůbec. U Dunaje, zhltnu saláty, pro Dreamera zhotovím fotku řeky. Po chvíli se dostavuje stařík se psem a začne co si vyprávět o sv.Martinu kam mířím, 15ti kilometrech. Odvětim jen že nerozumím a jedu z Alp na což pokývá hlavou. Za řekou v Aschachu vítá cedulka s logem 13%. Pozitivní je snad jen to, že zde, přes Dunaj není tolika mostů, tak nezbyvá než začít poslední stoupání zpět k rodné hroudě, které utichá až kolem výšky 800m. Šumava se nezapře a s Alpami se nedá srovnat. Vedro tedy je, obloha se pomalu zatahuje, bouřkové dusno houstne. V jedné vesničce prosím místního domorodce o bidon vody a již zbývá sklouznout do Leonfeldenu, přehoupnout se k hranici od které se volně padá do Brodu. Na návsi dávám pozdní oběd a přesunuji se do Rybníku, posledních 12km které se jeví nekonečné, na vlak o páté.

Shrnutí:

- Jednalo se o náročnější trip z hlediska výdeje; určitě to nezkoušejte (920km, 16tis m up, 6 dní)
- Z hlediska příjmu je na každém pahorku stánek s kokakolou, vozit sebou jídlo mimo kapsy dresu je zbytečné, avšak na naše poměry se obchody brzy zavírají (18:00), restaurace kolem 21h.
- Všichni se chovají slušně, ohleduplně. Vězení jsem žádné nepotkal. Přišlo mi, že by tam ani neměli co/koho dát, kromě sebe.
- Tráva se seká od krajnice až k lesu, nebo ke skále, proto bude Hořec jarní kriticky ohroženou květinou a nalézá se na našem území, nebo Mlok skvrnitý u nás ve Hřensku.
- Nabíječka na elektromobil je téměř na každém rohu i samotném vrcholu Glocku, za to elektrárny byly sporadicky dvě; větrníček u hranice s Itálií o výkonu ke spotřebě TV Šilelis, pod Salzem z vodopádu a kdesi opodál 3 větrníky.
- Krávy mají všude, lze se tedy domnívat, že obrázek na obalu je pravý. Bioplynové stanice jsem si nevšiml.
- velmi těžké bylo najít odpadkový koš, natož něco na tříděný odpad – skleněnou lahev od moštu.
- Pro technické údaje použij Stravu, Tomas Bobek 23.8.2020
- Kdo to nezvládl přečíst, můžu mu to odrecitovat na nějakém semináři s videoprojekcí dokreslenou hudbou.

ZLAŤÁK

Dreamer – Zlatak v rytmu boa

Zlatak je posunutý o tři týdny, ale to je letos TDF take. Neda se svítit, budeme si muset ráno prisvitit. Budicek ve 4:35 je pekelný, ale každá zábava něco stojí. Rychle do sebe něco hodit, hlavně se ale poradně obleknout a v pul seste už stojím s kamarádý na kruhací v Hajích. Je stále skoro tma, jen na východě začíná svítat. Jasno, chladno. Vetrovka, dlouhé rukavice, cepice jako když najdeš takhle po ránu. Vyrazíme směrem Zlate Navrsi v Krkonosích. Cesta svízne ubíhá, slunce pomalu vychází, joo dnes to bude opět velký den. Postupně jak rozmrzáme, zvyšuje se intenzita komunikace mezi dvojickami, padají první vtipky. V Nymburce se připojuje zbytek se Strejdou a Mlhosem, je tu i VT, dohromady je nás devět odvazných. Vitř stále příznivý, přichází první brdky a Krkonosský hřeben je na dohled. Jede se mi docela dobře a jsem zvedavý jak mi to pojede na Zlatak, po soustředění na Monte Zoncolanu si docela verím, na druhou stranu jsem o vikendu zas něco naježdil i zároveň zmokl, včera byl behat, taková ta moje klasika. V Jilemnici tradiční pauza v obchode, Strejda jede napřed, já mam docela hlad, tak vyzebram od Kolikace pulku bajecneho sucheho rohliku, který si dam s pulkou gelu, vic pred kopcem nechci davat. Přichází dlouhý kopec, dole začíná mírně, ale pomalu se utahující stoupaní. Nakonec tak nějak zbyde spice na me, takže prepnu Garmina z mapy na tepy a snažím se je pomalu, ale jiste zvyšovat. To se dari, zvlast když pak do toho Kolikac krásně dvakrát nastoupí a nase skupina je na dve poloviny. Jeste trochu prislapnu a v první prudke pasazi se to zacina delit, není divu, když mam přes 170 tepu, tak když to boli me, musí i kluky. Zustava se mnou

Pirat, Luke, o kousek dal zbytek. Jeste chvili drzim tempo a zahy pod parkovistem mijim Strejdu, udelal dobre, ze jel napred, mohl alespon sledovat ten nas "souboj". Od parkoviste nahoru nasleduje rozbitejsi asfaltka, kde neni nouze o turisty, ale ani o krasne vyhledy. Snazim se drzet tempo, ale zase mi trochu v kole neco zacina skripat, coz me lehce vyvadi z koncentrace, no ale stareho Canyona uz novym kouskum nenaucim. Kolem turistu vzdy podradim a jedu radeji ve stoje, pak to neskripe :) Tempo ale porad drzim slusne, cehoz je mi komentar jednoho turistu ktery pronesl neco jako "to je vrchar" kdyz jsem ho s hekanim kteremu jsem samozrejme neco pridal, mijel. Konecne je tu vrchol, letos jsem tu o 1.5min rychleji nez pred rokem, tak to potesi. Nahore se rychle obleknout, tradicne je tu zima, ale aspon slunce obcas zasviti. Spolecne foto, padame dolu. Jde na me hladak, takze mi z kopce prijde, ze mi kolo nejak divne plave, ze mam urcite defekt. Obed v Jilemnici je tak jako na zavolanou, bramborova kase s masem a jako bonus kafe. Jen tomu pivu jako si davaji kluci jsem se jeste nenaucil prijít na svihu na chut. Cesta zpet je jeste dlouha, ale nastesti nefouka tolik proti, jako jsme se bali. Teplota je take prizniva kolem 23st, takze se mi jede lepe nez pred rokem v horku. Mijime Trosky, prichazi Sobotka a posledni pauza v obchode. Doplnit vodu, dalsi suchy rohlik a mirime k Nymburku. Vetsinou jedeme docela lajnu, zaver skvele odtahne Milhos, pak Kapr a nakonec VT, nez se kazdy z nich odpoji. Vyuzivam posledni momenty ke konverzaci, protoze na Zlataku se da mluvit s ostatnimi bud rano, jakmile clovek rozmrzne, nebo pak takhle ke konci, ale zase ne moc pozde, protoze s rostouci unavou je komunikace tezi a zacina ztracet logiku. Ale i to je na tom kouzelne, pozorovat k tomu krasne oblacky na modre obloze, pomalu zapadajici slunce, nebo nastupujiciho Luka s Piratem nekde na tristem km, ktere jsou pro oba dnes premierou, nebo Otase ktery se neboji jit na spic. K tomu trhat svestky, mirabelky, co vic chtit? Ale ne vsechno se vydari, nekdy tady se mi pretrhne boa lanko v tretre, no ale to uz me nemuze rozhodit, zvlast kdyz mi Kolikac poradí, kde se da sehnat nove. Praha se blizi, kluci jdou v Uhrinevsi na tradicni jedno pivko, protoze cas mame vyborny a do zapadu slunce jeste neco zbyva. Ja pokracuji sam dal, dopsat si svuj pribeh. Sjedou na Modranskou, tam poprve kouknu na km a vidim ze mi chybi par do 333 km. Zaroven ale i do 3333m nastoupanych, takze se je pokusim nahonit v kopci z Dvorcu na Jeremenkovu, no nakonec se mi to o par metru nepovede, nemam to tady najete. Presne po 12h tak konci Zlatak roku 2020, kteremu ten posun o par tydnu vubec neuskodil a takhle na sklonku leta byl trochu jiny nez obvykle, ale porad kouzelny a plny zazitku!

Luke – Prostě Zlat'ák

* Ranni ptáče do Jilemnice skáče *

Jsou prostě dny, na které se člověk těší celý rok. Letos se kvůli zrušenému Krušnotonu Zlat'ák přesunul před Beskyda, ale to ničemu nevádí. Dovolená sice byla na první termín, ale přesunu nic nebrání, a tak se můžu těšit dál. Den předem už start'ák jak před závodem, ale žádné obavy, jen totální natěšení. Budík na 4:30, pro mě opravdová rarita. V 5:23 už stojím před barákem, bez pouličního osvětlení bych nic neviděl. Občanský soumrak začne v 5:30 a dle wikipedie se při něm dají dělat venku běžné věci bez potřeby osvětlení. Tak nějak sem to včera psal na diskuzi, že se bude dát jet... no tak snad za těch 7 minut. Opatrně vyrážím a během pár minut už je opravdu světla dost, takže nevádí, když opustím osvětlenou silnici. Tělo v euforické náladě, kapsy narvané a hlava lačná zážitků. Tak takhle jsem se asi ještě na kole nikdy necítil. Chci jet nejkratší cestou, protože není žádný provoz, ale tělo jede na automat, a tak klasika na Uhříněves, aniž bych si to uvědomil. V Netlukách přistupuji do oranžového expresu mířícího do Polabí. Dreamer se pomalu probouzí, Kolikáč natěšen představou, co nás čeká, Pirát plný očekávání a Ořas nějak úplně v klidu, jak kdyby to měla být jakákoliv jiná vyjížďka. Ve Mstěticích přibíráme ještě vt a za Lysou Kapra. Po půl osmé jsme v Nymburku, dávám si housku jako druhou snídani, banán padl už v Mstěticích. Dnes to bude o jídle, tak nic nepodcenit. V Nymburce objížd'ka, ale mapy.cz to správně vedou kolem, tak si vlezu s mapou na špic. Pak čekám, jestli někdo přijde do dvojíčky, ale všichni spokojeně ještě spí v háku, tak v klidu pokračuji. Jede to tak nějak samo a až v Libáni si uvědomuji, že uběhla další hodina. Za Libáni na kopci zastavujeme na další přestávku, dávám druhou housku a pak se pakuju na ocas. Konečně příležitost se všemi postupně pokecat. V Jičíně dáváme sightseeing centrem města a míříme dál na Železnici a Klepandu. Kopce se jedou zatím hodně v klidu. Jedeme krásnou podkrkonošskou krajinou, slunce svítí a nic nám nechybí. Nějak jsem čekal, že se začne blbnout už na Klepaně, ale až před Roztoky u Jilemnice se zvedá Kapr, jdu po něm, ale hned nás zastavuje uzavírka. Objížd'ku mám naštěstí taky naklikanou, a tak pokračujeme zase klidným tempem do Jilemnice. Čas na občerstvení, já dávám banán a gel, do obchodu nemusím. To si nechám až po vrcholu dne.

* Bitva o Zlat'ák *

Se 130 km v nohách se vydáváme směr Zlaté návrší. Hned za Jilemnici skáče Tatře jedoucí kolem do háku Kapr, ale má dnes smůlu a Tatra zastavuje. No to mohl být zajímavý let do Vítkovic, nebo kam až... Špice se ujímají Kolikáč a Dreamer a míříme pomalu ale jistě vzhůru. Teda ne, že by se nejelo, ale metry zatím naskakují pomalu. Za Vítkovicemi už je tempo docela vysoké, pořád čekám, jestli Kapr zkusí třetí nástup. Místo toho to zkusí Kolikáč, ale Dreamer lehce přišlápne a je po úniku, ještě to hecuju, že Bejk by to v TV okomentoval, že snad si nemyslí, že jede nástup bude stačit. A tak za to bere Kolikáč znovu. Počkám, až ho Dreamer opět sjede a zkusím to taky. Nějakou dobu se větrám před skupinou, ale Dreamerovo tempo je neúprosné. Pět statečných zůstalo, Kapr si vystupuje na parkovišti Dolní Mísečky, já odtud chci jet taky radši svoje tempo. Kolikáč s Pirátem se ještě drží, ale Kolikáč vystupuje vzápětí a Pirát v první zatáčce jen máchne rukou a kašle na to taky. Držím si svoje tempo a před Horními Mísečky dojíždím Kolikáče. Hecujeme to, že musíme dát Piráta. Uklidňuju ho, že mám zprávy z

auta, že tímhle tempem musím být nahoře před ním. I když si dělám srandu, tak si věřím, že tohle tempo musí stačit a pokračuju dál. Nechávám Kolíkáče za sebou, Pirát se sice neblíží, ale už ani nemizí, tak dál držím tempo a čekám, jestli zpomalí. Začínají serpentiny, pořád je v dálce vidět i Dreamer, takže asi nejedeme úplně špatně. Pořád se neblížím, ale chci tomu dát šanci do poslední serpentiny, před dlouhou rovinkou. Doufám, že bych ji měl být schopný vyjet klidně celou ve stoje kolem těch 300W. Trochu jsem se sice přiblížil, ale pořád docela daleko, tak se za poslední serpentinou zvedám, pořád aspoň 280W. Přesto trvá víc jak půlku té dlouhé, než Piráta docvaknu. Chvilí jedu s ním, ale nevypadá, že by mi to chtěl nechat. Krásně pořád točí a mě už to pěkně bolí. Ale k vrcholu už jen něco přes kilometr, tak se zase zvedám. I Pirát má ale rezervy, a tak i když se neotáčím, cítím ho za zadním kolem. Začíná psychologická válka, kdo to zabalí dřív, jak někde v poslední etapě na Mt.Ventoux. Normálně bych to byl asi já, ale dnes ne, dneska se to prostě nehodí. Dávno už jsem za hranou, ale ještě pár wattů navíc přidám a metr dva náskoku se objevuje. Pirát ale rozhodně nic nebalí, takže to sakra bolí až nahoru, abych náskok navýšil a udržel na nějakých 20 metrů. Krásně vyhecovanej souboj až nahoru, s tím jsem vůbec nepočítal. Na vrcholku je jasno, ale před očima mám ještě trochu mlhu. Za chvilí ale spatřuji další tváře, povinné foto, ale zatahuje se, tak se balíme. Kdo má oblečení na víc, tak se obléká, já jen podložím dres igelitkou.

* Na oběd do Jilemnice *

To, co trvalo nahoru přes hodinu, to je dolu otázka třiceti minut. Turistů je trochu méně než loni, a tak se vcelku rychle dostáváme na silnici z Míseček a upalujeme dolů. Pod Vítkovicemi musím chvilku počkat, ale pak už jsem součástí letky, kterou poměrně svižně vede vt. To si nakonec vyžádá oběť v podobě odpojení nepozorného Piráta a musíme počkat podruhé. Pak ještě trochu pozlobit na špici a jsme zpět v Jilemnici. Trochu krkolomně hledáme hospodu U Stadionu z loňska, ale daří se. Těžko říct, jestli tu opravdu tak dobře vaří, nebo prostě oběd na 170 km by chutnal dobře vždycky, ale to nikoho netrápí. Ještě domlouváme změnu trasy a inovace, přestože tohle většinou dobře nedopadá. Ale já mám dnes dobrou náladu a Kapr dopijí druhé pivo, takže je vše zvesela rozhodnuto.

* Na Aloise *

Z Jilemnice krásným údolím stejně jako loni. Rozjezd po obědě je docela těžký, tak chvilí trvá, než se nějak srovnám. U Lomnice nad Popelkou měníme trasu a vyrážíme směr Košov. Stoupák je to pěkný i z téhle strany, s Pirátem na špici kecáme, jet se nám nechce, ale přesto se zezadu ozývá móóóc. No na odpoledního šlofika to opravdu moc není, vyhlašuju za cíl to prostě vyjet a nahoře se čekat. Kolem odbočky k trafačce vyprávíme legendu o rekordním Karlovi, vždyť tady končila ta slavná časovka na Košov. Po rozbitém sjezdu míříme na Libuň a Mladějov, kudy jsme se vraceli právě z Košova. Až před Mladějovem Kolíkáč zjišťuje, že to úplně po rovině ještě nebude. Stoupání před Sobotkou ještě s Dreamerem zkusíme, co v nohách zbylo, no úplně špatný to není. Zbytek v družném hovoru, všichni natěšení na zastávku v Sobotce. Bohužel na náměstí tu není žádná cukrárna, jen sámůška, příště to možná zkusíme v Dolním Bousově. Poctivě doplňujeme zásoby na zbytek dne, doladujeme trasu a cpeme se vším na co zrovna máme chuť. Z kalorického deficitu se už dneska dostat stejně nemůžem. Po chvilí už zase sedíme na kole směr Dolní Bousov, že už nejsme úplně fresh dokládají zmatky na křižovatce, kterou jsem jel poslední měsíc 3x a stejně najednou nevím. Sice úsměvné, ale vhodné upozornění, že je třeba myslet na to, že člověk už na tom není jako ráno. Přesto to pořád jede. Někomu pořád stejně, někomu možná trochu hůř a třeba Mlhošovi najednou úplně parádně. Jeho dvě špice nás posunou vždy o pořádný počet kilometrů dál. Občas ho i musíme brzdít, aby z toho nebyl průlet ve stylu Turisty. V Krchlebech se loučíme se Strejdou a Mlhošem, kteří míří do Nymburka. Pak nám ještě Kapr předvede, že má taky pořád dost sil. Zbytek se taky nechce nechat zahanbit, a tak rychlost skupiny zase nezřídka míří přes 40 km/h. V Lysé se odpojuje Kapr a v Mochově vt. Teprve teď rychlost padá k tempu, které jsem čekal už od Sobotky. Ani to nám nebrání se ještě v Kozovazech kočkovat s Pirátem. Dneska nám to prostě oběma sedlo. Od Kozovaz už pohoda pokec a když už si myslím, že dnešní den nemůže být lepší, přichází Oťas s nápadem na Aloise. Času je dost, takže na 309 km stavíme v Uhříněvsi na pivo. Ještě jednou probrat dnešní den, kdy klaplo všechno od počasí, přes skvělou společnost, absenci defektů a celý den skvělou náladu. Nikdo ani neprojevil známku slabosti a všichni jeli s velkým přehledem. Vidět ten oranžový vlak před sebou, to jsem vždy chtěl hledat foťák, ale pak jsem se jen snažil si to zapsat hluboko do vzpomínek a nezapomenout to zmínit tady v reportu. Prostě nádhera.

* Závěr *

Od Aloise odjíždíme a slunce stále nezapadá. Co s tím? Já nějak dneska počítal s tím, že uvidím na jedné vyjížděce východ i západ slunce. Doprovodím kluky na jízdu a pořád nic. Taky mi trochu vrtá hlavou, jak kluci pořád mluvili o nějakém čísle 333... Tak to točím ještě na cyklostezku kolem parku, slunce konečně zapadá. Cestu od horizontu po horizont končí, to já dnes budu na cestě trochu dýl. Už to ale otáčím a taky to vypadá, že těch 333 km to bude. Žádný skvělý pocit se ale nedostavuje, je to jen číslo. Nic ve srovnání s dnešním dnem, který - jak vystihl Strejda - byl dnem intenzivního štěstí.

ŽÍŽELICKÁ 70

Kolíkáč – Boj s Polabskou rovinou

Počasi je neskutečné a kumpáni ze Šlappek jsou neutahatelní. V pátek roztočit nohy s Mlhošem, HonzouB a Lukem v málem závodním tempu a načít tak víkendový etapák. Počítal jsme tedy s tím, že to budou 2 etapy, ale nakonec to byly 3. V sobotu do Žíželic, užít si pozvání od Jardy Hradeckého, který sype z rukávu vzpomínky na všechny maratony se Šlapkami, a že jich bylo. Pak si zalézt za jeho zaváděcí auto a pustit se do boje s Polabskou rovinou. Do Týnce nad Labem úřaduje především bočák, takže trochu schovávaná v pravé šarpě. Snažím se být vepředu, ať mám přehled o všem, co se šustne. Ale jsou tu Chvaletice a nenápadná odbočka ve městě doprava a před námi se vynořuje nepříjemný magnet. Najednou už nejsem vepředu, a to je chyba! Zvedá se náš Karl, za ním jako stín ještě jeden borec. Tak teď Šlapky svěsí, ale opak je pravdou. Luke s Camrdou se zvedají taktéž a jdou po borcích, kteří se snaží docvaknout Karla. Já se tak nějak motám nerozhodnutý co dál dělat, a to je další chyba! Zvedá se totiž i Kapr a pomalu mizí. Jak mě ty intenzity bolí a nechce se mi do nich! Navíc plné dutiny mi vůbec nepřidávají potřebný impulz hákovat bráchu. A teď ho přeci sám nebudu sjíždět a táhnout za sebou další. Tak jen čekám, kdo se toho ujme, ale jsou tu jen ojedinelé nástupy a zase svěšení nohou. Takhle již nikoho nesjedeme, to chce kolotoč a společný zájem! Najíždíme na hlavní, orange Kapr je ještě na dohled, ale je to marné. Je nás asi kolem 6 lidí, je tu Igor, Basko, Pepa Komárek z Cyklovrakoviště. Za Morašicemi nabíráme borce v černém, co měl asi defekt a ten rychlost slušně navyšuje. Esovitý sjezd před Svobodnou Vsí klopí Basko jak na ploché dráze, ale vše ustojí a valíme za tím borcem dále. Skupina před námi je zase vidět, což dodává potřebný impulz. Horušice a další stoupání, kde hákuji toho borce s defektem, který má výrazně lepší nohy než zbytek grupy. No pěkně se gumuji, ale stejně mi na horizontu odjíždí. Huba plná hlenu a vzteku, tohle jsem měl dát s ním, on si do grupy s Kaprem doletěl. Já tu mám ale ještě jednoho borce, se kterým se snažíme točit. Ale je to marné, ten správný tah tam nemáme. Navíc je tu prasárna v Týnci nad Labem, kde trať vede po úzkých kostkách vedle schodů v příšerné stojce. Já demotivován tu jdu pešky, grupa zezadu si mě sjede, tak teď už jen transport do cíle. Ale za Týncem ve šarpě Kapr s kolem vzhůru nohama. Defekt! Tak to mi seslalo samo nebe, dojedu to s ním a v cíli se mohu holedbat, jak jsem pomohl kamarádovi Naštěstí tu je i mechanikák Cyklovrakoviště, takže výměna zadního kola je dílem okamžiku a můžeme mazat dál. Sjeli jsme si Baska a v týmovém opojení míříme do cíle. Dáme vzpomenout dojezdu Ineos na letošní TdF. Ale bylo to jen tak tak, jelikož za námi se již hnala hladová grupa s Pumpičkou a Pavlem Prchalem Pěkné to bylo, výsledkově propadák, ale lepší to už se mnou asi nebude. Ale co, závod je nejlepší trénink, tak teď jen regenerovat, aby to v neděli mohlo na Klikáčích vybuchnout!

Luke – Spurt o druhé místo

Jak se blíží sobota a roste přislíbená účast tak se těším víc a víc. Co dokáže vykouzlit orange převaha v balíku už máme vyzkoušeno, takže i taktika je nakonec jasná. Po posledním kopci už musí jet někdo (a nikdo moc nepochybuje, že to bude opět Karl) od nás sám... Na startu všechny trasy dohromady a prý 70 lidí jede 70 km. Počasí ideální cyklistické, žádný vedro, akorát na krátký-krátký. Podzimní vítr dodává od začátku závodu říz a žádná nuda pod první kopec se nekoná. Všichni orange se takticky motají kolem čela a nálada stoupá. První úsek na bočáku, hoblovat pravou škarpu a vyhlížet les v dálce, kde snad přijde chvilka oddechu. A je tu další otevřený úsek a další lajna. Jenže já tu mám luxusní větrolam v podobě Baska, který mě ukázkově chrání na větru. Tak to je velká pohodička. Díky. Nejhorší úsek na větru tak proběhl velmi bezbolestně, trasa se stáčí proti a to už je v balíku pohoda. V klidu projíždíme Týncem nad Labem a jsou tu Chvaletice a první kopec. Karl jen tak mimochodem odjíždí, za ním Vladimír K., čekám další nástupy ale nic se neděje. Chvilí mě to šrotuje, než mi dojde, že to úplně dobrá situace není, balík moc velký a Karl by měl ideálně jet sám, tady hrozí, že mu borec třeba nebude střídat... Tak se zvedám, třeba si je doskočím, nebo aspoň rozstřelím balík. V pülce už je Karl sám, a tak chvíli váhám, co dál, balík rozstřelen. Karl se ale otáčí a čeká, tak tedy jedu, jede i Camrda a další borec. Navíc balík v troskách, tak to se docela povedlo. Zase jednou se vezu ve skupině, kam jsem ještě úplně nedorostl. Nikdo další se neblíží, ale čas na otáčení teda rozhodně nemám. Pár špicí a jak na spásu čekám další kopec, kde doufám, že Karl už odjede sám, maximálně s Camrdou a já si budu moct trochu zvolnit. Má účast v tomhle úniku trvá asi 5 km, když brzdíme za zaváděcím autem, které nemůže předjet nějaké cyklisty. Jakmile se to podaří, Karl nám za autem poodjede a jelikož my po něm nejedeme a soupeři se k tomu taky nemají, je vymalováno. Naskočí 20 sekund a Camrda velí jet, ať nás nesjede balík. Hned je tu další kopec, nahore počítám vteřiny a na Karla to bude asi 40s, to by mělo být v pohodě. Navíc naše tempo rozhodně nedosahuje toho, jak jsme jeli ještě s Karlem v sestavě. Díky tomu si nás doletí další dva borci, ale přivezli i Kapra, takže složení skupiny stále ideál. Jedeme tak nějak přiměřeně, Karl zmizel z dohledu a za námi taky nikde nikdo. Vítr už tak nezlobí a celkově mi to připadá docela na pohodu. Všichni jedou a nikdo netaktizuje. V posledním kopci se cítím dobře a začínám myslet na závěrečný spurt o 2. místo, i když jsem tu asi s přehledem nejlehčí. Ke konci to docela utíká, bohužel ztrácíme Kapra, který má defekt. Žádná příležitost odjet se nenaskytl a ani to nikdo nezkoušel, takže to bude o spurtu, kde mám jaksi váhový i tréninkový deficit, ale chci to zkusit. No ale nějak jsem to nezvládl, ujel mi hned hák protože jsem nečekal tak brzký start. Musel jsem řídit a přestože sem ke konci nabral docela rychlost a blížil se, už bylo pozdě. Takže nakonec celkově pátý... no asi úplně zklamaný být nemůžu, ale lepší to asi taky být mohlo.

VÁCLAVSKÁ JÍZDA

Luke – Polabská bitva s větrem

Krásná říjnová sobota, tak ještě jednou krátký-krátký. UAC už je rozhodnutý, navíc kdo ví proč, závody, co už jsem jel loni, mě nějak přitahují... Na startu jen 4 šlapky, ale ani konkurence není veliká a slibovaný anti-karl tým se také nekoná. Taktika je tedy jasná, i když Kapr se přimlouvá, aby finální útok přišel až později, abychom se v tom větru trochu svezli pospolu...Hned po startu jdu na špic, abych nemusel řešit nějaké pozice na bočáku. Tady se stejně moc v háku šetřit nebude. Pak se tam otočí pár lidí, je tedy plus mínus vidět, kdo dnes asi bude chtít závodit a po 4 km jsem znovu na špici a vjíždíme do Starého Bydžova, kde je první brdek trasy. Loni se tu jel šrot, ale letos by se nemuselo jet tolik, kdybychom snad chtěli jet chvíli pohromadě. Karl je ale proti a docela tvrdě nastupuje. Vladimír K. jde tradičně po něm, tak se taky zvedám. Na horizontu jsme tedy ve třech, ale Karl topí dál. Ani nemám čas se otáčet, vítr fouká do zad a v tuhle chvíli za to úplně rád nejsem. V háku to docela bolí a po chvíli to Vlád'a odpojuje. Chvilí váhám se střídáním, ale Karl se docela rychle vzdaluje, tak je jasný, že tomu nijak neuškodím. Když je konečně trochu líp vidět dozadu, rozpoznám jen Kapra, ale jestli je s ním jeden nebo dva, případně jestli to je Igor to už nepoznám. No čekal jsem tam větší balík, takže pomalu začínám počítat s tím, že pojedeme do cíle ve dvou. Do Městce to jde, pak známá část na Žehuň, ale za dálnicí přichází široká rovná silnice s pořádným vichrem. Občas máme problém držet aspoň 30 km/h na rovině. Tahle část se opravdu zajídá a přestávám trochu věřit, že do cíle dojedeme. Konečně Ovčáry a otočka. Sice to nebude s větrem do zad, ale bočák mi v tuhle chvíli přijde víc než milosrdný. Stálo mě to už docela dost sil, ale překvapivě za námi už nikdo vidět není. Tak věřím v pódium a makám dál. V Žíželicích mě ale i tak mrzí, že tu dnes už není konec. Spolupráce funguje vzorně, teda aspoň mě to tak přijde a snažím se, aby to tak přišlo i Vlád'ovi. Přichází konečně i úseky po větru. Přejezd v Převýšově projíždíme akorát když začínají padat závory, to jsou stresy jak na Tour. Teď už jen vítr do zad, průjezd přes hřebínek Spáleného lesa a rovinka až do cíle zase na bočáku. Po větru mě špic nevádí a při nájezdu do lesa pokračuju dál, protože stejně tak nějak čekám nástup. Protože kdybych se na to cítil, přesně tady bych to sám zkusil... Ale necítím, tak prostě jedu. Do kopce nic, horizont nic, až na výjezdu z lesa první pokus. Docela to bolí, ale jsem v háku. Vlastně jsem se dostal do dobré pozice, teď už se střídát nebude a mě se do nástupů nechce, tak se jen bránit. Podruhé to také chytám a až mě překvapuje, jak rychle se z toho dokážu oklepat. Na třetí nástup, přesně kilometr do cíle, reaguju rovnou protiútokem. Místo svěšení do toho dávám vše a daří se mi ujet. Nadšení drží jen chvíli a druhá půlka posledního kilometru už hodně bolí. Otáčím se, ale naštěstí mám už dostatečný náskok a do cíle tak nějak dojedu, i když se ještě párkrát pro jistotu otočím. Poslední z Polabských klasik se opět vydařila, tyhle menší závody mě baví čím dál tím víc. A zázemí na ranči bylo teda luxusní, stejně jako guláš a chleba s metrovým průměrem.

MÜHLVIERTLER HÜGELWELT CLASSIC

Luke – Mlýnočtvrťová světokopcová klasika

85 stupňů a kapky potu odměřují čas v sauně, příjemné prohřátí kostí po ranní procházce zasněženou krajinou. Nic, co by jen trochu připomínalo cyklistiku, ale v hlavě se pedály pořád otáčí. Tréninkový denní dopsaný, poslední poznámka: "Super to bylo, chci víc!" Zbývá udělat tečku, poslední závodní report. Všechno to bylo zase jinak než podle plánu, ale parádní, vlastně stejně jako celá sezóna. Všechno, co jsem měl v kalendáři do konce října ruší covid, takže v hlavě už byl konec sezóny a sprádat plány na další... při plánování dovolený v Rakousku ale objevuji kopcovitou klasiku, 86 km a skoro 2000m převýšení. Uzavřená trať, na které pojedou i profici, tak tomu se nedá odolat, navíc když předpověď hlásí sucho. Ve finále je Königswiesen kousek od hranic, určitě jsem jel na závod letos už dál. Za 2:45 už parkuju kousek od registrace. Vedle si staví dodávku profici z Hrinkowu, což je tým na úrovni hradeckého Elkovu. Bude sranda, říkám si a jdu na registraci. Tam dostávám číslo za sedlovku, dvě čísla na dres a čip - bez zálohy, jen slečna prosí, abych to nezapomněl vrátit. Žádný podpis startovky nebo tak, prostě jiný kraj... Cestou zpět k autu mě začíná znervózňovat, že jsem zatím viděl jen samý hošíky. Připravím kolo a dres, jdu najít wc a překvapivě u toho najdu i šatny a sprchy. Cestou zkouknu na telefonu startovku, abych zjistil, že v amatérském poli budu patřit k nejstarším. Vidím tam jeden ročník 77, pár lidí z osmdesátek a zbytek je 1990 a mladší. Stále jsem nepotkal nikoho, kdo nevypadá jako eliták. Svítí sluníčko, ale mraky se blíží, tak beru krátký-krátký s návleky. U převlékání poslouchám týmovou poradu Hrinkowu, kde si borci rozdělali židličky, doprostřed si stoupl sportovní ředitel a spustil. Popsal trať, kdo to kde má zkusit a kde si dát na co pozor. Docela jsem se zaposlouchal, a tak čas letí, nestihnu už projet celý okruh 21,5 km, tak jdu aspoň na první stoupaní a pak dojezd do finišu. Cestou potkávám další tým, vypadají stejně jak ti borci s Hrinkowu, všichni stejný dresy, bundy, helmy, kola... teda rozdíl je v tom, že kola nemají v týmových barvách... myslel bych si, že to je další profi tým, ale čas běží a oni ne, a ne na start, takže to jsou amatéři. Holt jinej kraj... Rozjetí mi asi stačí, jdu se kouknout na průjezd profiků a pak už na start. Pořadatel hlásí, že je nás skoro 50, podél bariér davy lidí, koukám po soupeřích v marné snaze najít někoho, kdo by vypadal, že bych to s ním mohl objet. Připadám si starej a tlustej. Ale to už je tu start a sprint do krátkého sjezdu, ale v rámci možností se jede v klidu. Jen je trochu nezvyk, že všichni jedou do zatáček,

jak kdyby v protisměru nemohlo nic jet... no jo, uzavřená trať, ale pro mě docela nezvyk. Pak ostrá pravá a smrad spálených špalků, jó o tom přece v Hrinkowu mluvili... A hned se začíná stoupat, pořád kolem 300W, ale jde to, občas to cukne, ale díky šíři silnice se po zpomalení člověk snadno sune aspoň kousek vpřed. Po zhruba kilometru se naivně otáčím, jestli náhodou někdo už neodpadl. Samozřejmě že ne, ale i mě se jede pořád ještě dobře a říkám si, že tohle tempo kolem 300W nahoru vydržím... Ale je tu serpentina a sprint na horizont, kde to bude kousek mírnější a po větru. Jo o tom taky Hrinkowci mluvili, je třeba se držet vepředu, ale už neříkali, že na to 600W rozhodně nebude stačit. Vlaju tedy na ocase, někdo dokonce odpadá, hurá, říkám si, teď ještě doufat, že až odpadnu já, nebudu sám. Ještě tak kilák tam visím, borci kolem občas křičí bolestí, dalších pár lidí couvá z balíku pryč, mě tam taky skočí díra. Držím tempo a balík na kousek, ale není tam nic navíc, bez možnosti se zvednout. I tak to držím docela dlouho v naději, že třeba zpomalí, ale to se neděje. Naopak za to v poslední prudké pasáži ještě vezmou mizí úplně. I tak jsem spokojen, že vydržím až kilometr pod vrchol kopce, co má 4 a půl kilometru jsem nečekal. Čekám na skupinku 3 lidí za mnou a pokračujeme dál. Ještě 3 prudké stojky, které berou hodně sil a začíná dlouhý sjezd do Unterweißenbachu. Ze začátku úzká ulička pro jedno auto a pak nájezd na širokou silnici. Do zatáček není vidět a borci nemají strach to poslat přes protisměr hezky od skály po svodidla. Tak tohle jsem letos vůbec netrénoval, stejně jako klopit kolo jak motorku v 60 km/h. Samozřejmě ztrácím. Největší lahůdka přichází na konec, kde je pravouhlá křižovatka při nájezdu na hlavní. Vnitřní apex tvoří obrubník chodníku, vnější bariéra je zeď baráku, předtím 55 km/h na tacháči, tak teď si frajere tipni, kolik tu můžeš jet, abys ten barák netrefil... ok, 40 bylo málo, takže další ztráta cenných metrů a bolí to si to dojet. Borci jsou v tomhle teda hodně jinde. Jinak je vesnice plná lidí co fandí a je jim jedno, že nemůžou půl dne jezdit autem po okolí. Na rovince tedy tvrděj nástup abych se vrátil do skupiny, jednoho jsme ještě sjeli, takže jedeme v pěti. Teda rovina to není, spíš trochu z kopce a pak zas trochu do kopce. Když se to zase víc zvedne tak mě nechávají všichni ujet, říkám si fajn, asi pojedeme trochu víc v klidu a zvolňuji. Následuje rovnější sjezd, kde naštěstí nemám problém, končí to esíčkem, do kterého se brzdí z 65 tak na 45 a hned prudký technický dojezd do cíle. 3 borci za to tady berou, jak kdybychom byli v posledním kole, takže do cíle mají pár vteřin náskok. Komentátor to nějak glosuje, ale vnímám až hlášu "und hier ist Lukas Kerpl aus Tschechien". Tak to se musím aspoň na oko zvednout a vydat se za těmi blázný. Sjezdík už znám a v dlouhém kopci do Haidu se rychle dotáhnou do skupiny. Jednoho jsme tam nechali. Jeden se snaží ujet. Zbytek ho nechává, tak věřím, že ho asi sjedeme. Jede se mi ale dobře, tak si vlezu na špic a jedu až nahoru docela tempo. Ti další dva docela oddechují, navíc jeden v bílo-modrém už dřív vypadal, že sotva jede. Nicméně to asi byla jen taktika... Nahoře spolupracujeme, přes 3 stojky dojedeme toho co nám ujel a necháme ho za sebou. Dojíždí nás čelo Elite ženy, které startovali minutu za námi. To jsem čekal, že se stane dřív. Až teď mě napadá, že ta motorka, co se kolem nás celou cestu motala a zastavovala případně auta na hlavní silnici možná nebyla kvůli nám. Jenže s holkama přijeli další motorky, tak kdo ví, jak to bylo... Holky necháváme jet, ze sjezdu jedu líp jak v minulém kole, ale to všichni, takže zase dojíždím ztrátu za vesnicí, ale díky koloně aut za holkama to docela snadno jde. Jedeme pak až do Königswiesenu za holkama a sledujeme jejich souboj, který končí odpáráním jedné z nich a zbydou jen dvě. Odpadlici předjedeme v brdce před sjezdem k cíli. Pak zas to esíčko, tentokrát si myslím, že mám čas si prohlédnout, jak regulovčák s praporkem ukazuje směr, kam máme jet úplně jak to vidí člověk v televizi. Tohle je fakt profi level. Proč se ale moji soupeři zase zvedají a spurtují do cíle, to jsem nepochopil do teď. Dojeli jsme ještě jednoho, s ním zůstávám a najíždím do hlavního kopce dne, pořetí... Doufám, že si je zase sjedu, ale borci docela zapnuli, jedu tempo pomalu jak v prvním kole, tohle už je all-out, žádné schovávání, blížím se. Borce, co zůstal se mnou jsem odpojil, objíždím dalšího odpadlíka. Celý kopec se snažím držet kolem 270W, ke konci už to fakt bolí, ale doufám, že bych se mohl vrátit, ten kopec jsem jel určitě rychleji, ale jen o pár vteřin, než ti dva přede mnou. Nahoře ale oni zase háknou kolonu za vedoucíma holkama a už se neblížím. 3 stojky před sjezdem jsou už dost na morál, ale nechci se vzdát a vlastně mě těší, že i přes tu bolest to pořád jede... Ze sjezdu mi ale bohužel nadobro mizí. Dávám si za cíl, alby mě nikdo nedojel. Když vidím, že se vzdalují i té třetí v pořadí Elite Frauen, tak vím, že nejedu špatně. Předjel jsem ještě jednoho prošitého soupeře a mířím do posledního kola. Pro průjezd cílem se zvedám v naději, že ještě zahlédnu někoho přes údolí v posledním kopci, ale tam to vypadá na pusto prázdno. Není už motivace moc to hrotit, navíc ke konci mě ještě předjíždí čelo Elite muži. Nějak jsem měl v hlavě, že jedou jen 4 kola jako my a trochu mě mrzelo, že mě nedojeli, ale jedou 5 kol, takže vidím nástupy na konci kopce. No přeženou se hustou rychlostí. Připadám si, že stojím. Krásná podívaná. Ale taky trochu ztráta koncentrace a nějakého času v tom kopci. I tak ale nohy už docela tuhnou. Pak ty 3 stojky, už pěkně fučí proti, natahuju zase návleky na ruce, co jsem po startu sundával. Ale do cíle to snad stihneme před deštěm. Naposledy si užít sjezd, minout ceduli 10 km a rovnější pasáž k cíli. Mám fakt dobrou pocit a baví mě to i když už jedu sám. 5 km. Poslední brdek se zvedám, začínají mi cukat nohy, ale říkám si, že se v posledním kole posledního závodu neposadím, nesvěším a vydržím to až na horizont. A ono to jde. 4 km, i ty cedule pomáhají. Zalehnout do sjezdu, 3 km, 2 km, luxusní značení. 1 km. Sám si můžu najet to esíčko a narvat to do cíle, jak kdybych neměl ztrátu víc jak minutu na ty přede mnou. Prostě pro ten pocit, pro ty lidi, co tu celou dobu stojí a povzbuzují, nebo jen pro ten klasikařskej dojezd jak z televize. 500 m, levá, pravá, levá, značka 200 m, pořád do kopce a cílová brána. Jo! Konec, úplně vyřízenej, Garmin ukazuje 1957 nastoupaných metrů, a to jsem ho zapnul pozdě až v kopci. Tak to asi i ty 2000 mělo, fakt těžký. K autu, hodit přes sebe teplejší dres a sundat čísla, čip a vrátit to na prezentaci. Na náměstí ještě počkat až vyhlásí profíky, pak holky a amatéry. Ještě někdo dojíždí, tak

nejsem nejhorší. Je tu starosta obce a kdo ví kdo další. Elite vyhrál rodák z nedalekého Lince Riccardo Zoidl, který loni jezdil za CCC. Vítěz amatérů měl průměr přes 36 km/h... Pak zase k autu, málem se natáhnout na nánosu listí před parkovištěm a sklidit za to potlesk od borců z Hrinkowa, co se vyjíždí na ergáči. Využiju i šatnu a sprchu, když už to tu je, takovej luxus. Jedním slovem nadšení, další závod, kde bych za rok nechtěl chybět...

HURÁ V ŘÍJNU NA JEŠTĚD

Čespa – Říjen - Ještěd - Jedu

V té naší e-době je dobré očistit e-vzpomínky a přepnout se do realu s pocitem unavy, smradu i vůně linoucího se pachu smažené cibulky, či sladkého guláše přes horní náves spodní středočeské vesničky. V tom pííp, pííp a ještě jednou pííp, cítíte to, já jo...je tu říjen a sním tradice wobjízdců sólistů, ale i těch přítulnějších grupařů, ano jsem grupař a to pííp byla poznámka v kalendáři s odkazem na legendární Ještěd. Prohodit pár e-chatů a zajistit si tak místenku v Prymulově omezeném kupé, kupuji tedy poslední flek, uff vešel jsem se a teď už jen poladit, co na sebe a co do sebe. Noty se prý dozvím ráno, tak neváhám a snažím se nabastlit blatníky na to wobjízdcí kolo, totalně se mi nedaří a vzdávám to s pocitem prohry smířený s exodusem na konci grupy. Ráno budík na 6:30AM, ještě tradiční kolečko s kaKájou a přečíst si tu slavnostní zprávu "berem jednice", neváhám ani vteřinu a už se zahaluji do BMC od hlavy až po ponožky, ještě v rychlosti prohledat skříň a vystrachat ty krásné oranžové návleky, neb tak krev tam je a jen si odskočila do světa na vyučenou. Slyšíšto.... Cvak a ještě jednou Cvak a první otočka pedálů je zdárně za námi, budík se roztočil, nohy neodmlouvaj, zadek sedí, jen jsem v drobném desetiminutovém záseku, no nic, opouštím komfortní srdeční tlukot a nahrazuji jej burácením vysokoobrábějícího CNC stroje se Švajcarskou přesností. A je to tu, 8:27AM, otevřené vrata v Sojovicích značí ten správný den a Kapr s úsměvem už naznačuje dnešní náladu. Za chvíli po panelech doráčí zbytek grupy, slavnostně ukazují Kaprovi místenku do kupé a velí se nasedat, jen Ryba naskakuje už do rozjetého vlaku někde z rybníku..., sestavíme dvojičky a já s pocitem tepla s Rybou lezu na špic, skláním hlavu k digitálnímu světu a čtu 5st, stáčím hlavu na Rybu a ptám se, zda-li nezapomněl rukavice, od té doby mi začala být zima.... V jednu dobu se dostanu vedle Míry a ten mi zděluje,..."mám radost, když to bolí, ale ještě větší radost mám, když to bolí ty za ním" Míro, slíbil jsem ti, že to nezapomenu a taky, že to dám do hlášení....kolem nás propluje pár vesniček, městeček, městysů či měst a už se zvěčňují selfička na vrcholku pod anténí střechou. Sem to byl ten krásnej výlet s průměrkou 27,5 a ikonickým názvem "v říjnu na Ještěd" Od tohoto bodu začal tempo navyšovat Míra a z cesty od antény se stal regulérní závod za který by měli členové šlapek obdržet pořádnou porci bodů, o tom žádná....Gastrozářitek od Kaprovic zachranuje náš rod před záhubou po meči....slyšíte to....Cvak,Cvak,,tak to jsem přistál před domem, vypínám digitální svět i sebe...a co bude dál.....

Kolíkáč – Správný náboj!

Ještěd. V říjnu. Chci ho z Jižňáku. Zahnat aspoň na chvíli ten životní marast okolo mě. Ucítit bolest celého těla a hnát se za pocitem, který snad zase přijde v ikonické vaně. Počasí se předpovídá nic moc, ale v hlavě to s Kaprem máme, a pojedeme i na zimáku. V pátek se to však vylepšuje, jak počasí, tak i účast. Na oranžovém prášku v mém okolí jede více lidí. Kapr velí bez blatníků. S Lukem a Turistou z Jíza to je jak švihnutím proutkem a jsme v Sojo. Čespa v BMC ohozu, jen nohy má furt ve Šlapkách. Ještě avizovaný Ryba by se nám hodil na špice. Ale sraz nestihl, ani telefon nebere. Zkusíme místo jarního srazu – Podbrahy, ale stále nejede. Startujeme s 20-minutovou sekerou, znovu Sojovice a směr Lysá. V tu chvíli si nás Ryba docvakává. Ten Trenér Staříků to znovu skvěle zařídil. Šněrujeme to proti větru na sever. Jo severní vítr je krutý. Pár mých špic a raději šetřit v závětrí. Ryba, Turista a Čespa jsou k neutahání. A mě to tedy vůbec nechutná. Loučeň, Jabkenice, vůbec to neutíká, hrozím se té cesty k vysílači. Stehna ještě cítím ze střeďečního běhu, bolí mě za krkem a kolem ramen. Před Mnichovým Hradištěm se zvedám ze sedla na protažení a úplně plavu ve vzduchu, jak hadrový panáček. To jsou stavy, ani ruce mě snad neudrží. Stav se zhoršuje, zkouším zadní kolo, je v pořádku, ale předejde k zemi. Defekt. Nadávám, tohle nemám rád, zdržovat skupinu. Ale je tu Čespa a Turista, kteří přidají svoje šikovné ruce k dílu a můžeme po chvíli pokračovat. Děkuji kamarádi! Vjeli jsme do údolí před Českým Dubem a únava kulminuje. A teď nás čeká možná 20 kilometrů furt do kopce. Kapr hlásí, že si vzal dozadu 25 zubů, ať na něj nečekáme. Ryba odplouvá k vrcholu, ostatní drží basu s Kaprem a jedeme konstantní tempo. Tady ty serpentiny přes Světlu pod Ještědem to je krása, jak někde v Alpách. Silnice pokropená, tak akorát na hranici, aby nenahazovala. Vrchol Ještědu schovaný v mracích, jo dneska to zase bude nezapomenutelné. Jsme u parkoviště, Čespa mizí za Rybou. Turista s Lukem kousek přede mnou, chci to s nimi vyjet v družné zábavě. Míra je až překvapen, co je okolo silnice za skalní útvary, hold takhle pomalu tady nikdy nejel. A u mě se to nějak překvapivě překlápá do pozitivního stavu. Je tu tunýlek pod vrcholem, Ryba to dokumentuje, Kapr je tu za chvíli. Společné vrcholové foto nesmí chybět a teď se jen schoulit a rychle do Osečné na kafe. Je to balada, z těch 2 stupňů od vysílače se prohánět dole v 8 stupních. Ale ouha potraviny v Osečné zklamaly, jsou zavřené. Vojenským prostorem to tedy mydlíme k nejbližší pumpě. Silnice se změnila v tankodrom, Turista s Rybou si to užívají, na rozdíl od zbytku skupiny. Vítr do zad, pocit, že Ještěd jsme zdolali, to vše ale po chvíli navozuje parádní stav. Jen Luke brblá, že netušil, že po týdně rekreace se mu

pojede takhle blbě. Pumpa nikde, Kapr hlásí, že už je to jen 50 km do Sojo a že tam nás čeká vývar. Tak vysát poslední zbytky z bidonů a termosek a postřídát se na špici, kde povětšinou vládne králevic Mírek. Potkat vítěze UAC Míru Horvátha, který se s námi taky chvíli sveze. Odpočítávám poslední kilometry do zahradní slavnosti, ještě že tu udělali všude ten parádní asfalt, nějak to po něm lépe jede. Kapr přiznává hladěák, myslím, že většina byla tak akorát na hraně a ten vývar chutnal jako nikdy! A nejenom vývar, je tu i chmelový mok, kafe a zákusek! Sedělo by se, sedělo, ale tma nepočká. Loučíme se a děkujeme moc sojovické osvěžovně a vydáváme se přes lávku do Mstětíc a 1000x obehnanou cestou do vany. A tam? Vždyť to znáte, pára stoupá k bodovkám ... jóo zase to nemělo chybu, i po těch letech má Ještěd stále ten správný náboj!

Luke – Říjnová bláznivina

Když oddech, tak oddech, hlavně žádný kolo. Dovolená bez kola, letos už druhá, žena mě miluje Předpověď počasí ale vyzívá k návratu už v pátek, tak co dál... hlavně ten oddech, bez kola, že jo... ale na Ještěd' bych si zajel, pěkně do Sojovic autem, v klídku, to přece bude sotva 180 km... počítám se zimákem, ale jednice prý vládnou, v euforii zapomínám na Sojovice a hlásím se do bitvy z Jíža. Kontrolní vážení ukazuje 4 kila zásob navíc oproti minulému týdnu, tak to bude ideál... Ráno vyjíždím ještě za tmy, docela nabalen, ale nechci riskovat umrznutí někde pod vysilačem. Navíc ráno se to docela hodí, teplo není, mrholí. Na T Turista, za chvíli doráží Kolíkáč. V klidu a převážně z kopce mi to docela jede. V Sojovicích oproti plánu trochu sekera, ale ještě hledáme Rybu. Ani v Podbrahách není, telefon nebere, a tak už vyrážíme, ale na poslední chvíli nás dožene a zabírá tak poslední místo v povoleném počtu šesti lidí. Postupně se otepluje a na východě vykukuje sluníčko mezi mraky. Ve skupině dobrá nálada, navíc jsem si nevylosoval do dvojčky Turistu, a tak jsem víc než spokojen. Teda ty nohy jsou pořád zatuhlý, no vlastně mě docela bolí, což nechápu a vzhledem k ujetým 65 km mě to docela znepokojuje. Kdybych věděl, že mi ještě 200 zbývá, tak bych to snad i otočil, ale nějak jsem věřil, že se rozjedu. Převalit se přes Holé vrchy a napojit se na starou silnici na Turnov. V obci Veselá pak neveselá zastávka s Kolíkáčovým defektem. Teda ne, že by byla nějak pochmurná nálada, to spíš já se nezapojuji a přemýšlím kam dojedu a co budu dělat, až fakt dojedu... Údolím do Českého Dubu bez radosti, navíc pak na špici s Rybou, který to nefláká, ale moje nohy se asi už dnes neroztočí. V Dubu na kostkách se propadám/odstupuji ze špice a přemýšlím, že bych počkal na pumpě. Ale prý se pojede hodně pomalu. Věřím tomu a překvapivě se pomalu suneme vzhůru. Ještěd je v mraku, silnice mokrá, ale ještě to jde. V sedě nemám žádnou sílu v nohách, a tak nezbyvá než to od parkoviště vylákat až nahoru, tempo zoufalé, ale vrchol pokořen. Ryba tu už deset minut mrzne, a tak aspoň pobíhá kolem a fotí. Čespa ještě udělá pár uměleckých snímků a můžeme vyrazit dolů. Průlet ledničkou moc příjemný není, člověk neví, jestli radši víc brzdit a tlumit trochu ten víchř, nebo přidat a mít to co nejdřív za sebou. V Osečné pak slibovaná samoška, ke který to už mám tak tak, hlásí zavřeno. A jó. No na pumpu do Dubu by to byl asi kousek, ale Kapr představuje plán průjezdu přes VP Ralsko směr Mnichovo Hradiště – jo, tam taky něco bude. I když průjezd přes VP je vždy loterie s kvalitou asfaltu, sám tam jezdím jen na biku, takže úplně si netroufnu říct, kde je jaký asfalt, ale šance zažít tam spíš to horší je docela velká. Nemám ale sílu protestovat a nechávám se vést. Asfaltu tedy vyzkoušíme všechny druhy od hodně hrubého, přes děravý až po žádný. Člověk by si snad ani nevšiml, kdyby se snažil držet Turistou stanovenou rychlost kolem 40 km/h, ale bohužel to zvládá jen Ryba. Zbytek musí pomalu a bolestivě. S postupujícím hladem to je čím dál těžší. Konečně civilizace a cedule Mnichovo Hradiště doleva. Kapr velí pravá, ale moje tělo odmítá zahrnout, ještě jednou do mě musí Kapr šfouchnout, aby k tělu došel signál pravá, a to se jen neochotně stačí doprava. Tady mi došlo, že už sem asi hodně v háji. Dopíjím bidon s medem, ale rezervní tyčku si chci ještě nechat, tohle může být na dýl. Dál jedeme mimo civilizaci, nohy bolí čím dál víc, hlava hledá jen železniční stanice v okolí a kde asi budu muset přestoupit, abych se dostal do Prahy. Na špici ale pořád 250W možných, tak že bych přece jen dojel? Podél Jizery projíždíme Mladou Boleslav, dál už asi nic nebude, tak je čas na rezervní tyčku. Napojíme se na 610 směr Praha a skupinou se nese, žedto Sojovic to doklepem. Nesouhlasím, ani neprotestuji, jen se nechám vláčet osudem a v těchto chvílích nejčastěji Čespou a Rybou na špici... Kapr hlásí 20 km do Sojovic, Kolíkáč namítá, že to říkal už před 10 minutama. Jinak je ale ve skupině překvapivě ticho. Visím a jsem rád, vlastně už mě ani nevadí, že mě tak divně bolí nohy, jak kdybych jel na kole poprvé po roce, ne po týdnu. Hlavně, že visím. Cílem se stávají Sojovice a dál mě to nezajímá, nějak bude. Poslední dva brdky, Skorkov a konečně... Není moc co k pohoštění u Kapra napsat, kdo někdy byl, ví. Kdo nebyl, nevěřil byl. Napadá to do nás rychle, super to bylo a moc děkujem! Probrat zážitky z dneška a zase se zvedat. Popravdě jsem doufal, že k tomu nedojde, vždyť 220 km by stačilo, ale domov je ještě dál. Zpět do sedla! S nacpaným břichem se jede ještě hůř, ale aspoň nemám pocit, že z toho spadnu. Před lávkou ještě Ryba rychle dofukuje zadní kolo a zdá se, že tmel funguje. Pak už se začíná stoupat. Všichni nějak v letargii, tak si dělám srandu, že jsem v pohodě, a klidně budu do kopce Rybu hákovat. Kolíkáč odmítá přijmout upadající tempo a dere se na špic, ze které sleze až v Klánovicích. Nejdřív ho za to nemám moc rád, ale postupně se mi začíná jet docela dobře. Konečně, teda nohy pořád bolí, ale pořád to je asi nejsvětější chvílka z celého výletu. Asi vůně domova, a tak nemám problém dojet do Uhřetěvesi a sám domů, kde se Garmin zastaví na 265km, v říjnu naprosto zbytečný, ale stejně jsem si to užil... svým způsobem Umejt a spát, vzácný to den, kdy se člověk vrátí z kola najedenej... Ještě jednou díky! A snad zas na jaře.